

САРА ШЕПАРД
НИКОГА НЕ КАЗВАЙ НИКОГА

Част 2 от „Игра на лъжи“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

Когато човек умре, усеща липсата най-вече на малките неща. Усецането за мекото легло, в което се плъзвате, когато сте изтощени, чистият аромат на аризонски въздух след току-що отминалата буря по време на сезона на мусоните, пърхането в стомаха, когато зърнете обекта на тайното ви обожание да върви по коридора. Моят убиец ми отне всичко това точно преди да навърша осемнайсет.

И по желание на съдбата — както и заради една заплаха, отправена от убиеца ми — моята отдавна изгубена близначка Ема Пакстън се върна в живота ми.

Когато преди две седмици умрях, аз се озовах в света на Ема, свят, който беше безумно различен от моя. И още от първия миг започнах да виждам онова, което виждаше Ема, да отивам там, където отиваше тя... и да наблюдавам. Наблюдавах как Ема ме откри във Фейсбук и как някой, който се представяше за мен, ѝ каза да ми дойде на гости. Наблюдавах как приятелките ми отвлякоха Ема, мислейки я за мен, и я отведоха на едно парти. Аз стоях до нея, когато тя получи бележка, в която пишеше, че съм мъртва, и която съдържащо предупреждение, че ако не продължи да се преструва на мен, че ако разкрие пред някого коя е наистина, тя също ще умре.

Наблюдавам и днес, когато Ема облича любимата ми фина бяла туника и слага на скулите си от моя блещукащ руж „НАРС“. Не мога да обеля ни дума, когато тя нахлува тесните дънки, които не свалях от дупето си през уикендите и започва да рови из кутията ми с бижута в търсене на любимия ми сребърен медальон, същият, който обсипва с пъстроцветни призми стените на стаята ми щом улови слънчев лъч. Седя мълчаливо до нея, когато тя праща есемес на най-добрите ми приятелки Шарлът и Мадлин, че ще закусва с тях, макар че самата аз бих използвала други думи. Общо взето Ема е успяла да улови същността ми — почти никой не е усетил, че тя не съм аз.

Ема оставя телефона ми на леглото с напрегнато изражение на лицето.

— Къде си, Сътън? — прошепва изнервено тя, сякаш усеща, че съм наблизно.

Ще ми се да мога да ѝ пратя есемес от отвъдното: Тук съм. И ето как умрях. Само че след смъртта изчезнаха и спомените ми. От време на време получавам проблясъци за това коя съм била, но на повърхността изплуват само няколко цели спомена. Смъртта ми е загадка както за Ема, така и за мен. Единственото, в което съм абсолютно убедена, е, че някой ме уби. И този някой наблюдава Ема отблизо, също като мен.

Дали това ме плаши? Да. Но чрез Ема аз получих шанса да разкрия какво се е случило в онези последни мигове преди да поема сетния си дъх. И колкото повече научавам за това коя съм била и какви тайни съм имала, толкова повече осъзнавам в каква опасност е попаднала отдавна изгубената ми близначка.

Враговете ми са навсякъде. И понякога онези, които подозираме най-малко, се оказват най-голямата опасност.

1.

ТОЗИ ПРЕКРАСЕН ЖИВОТ

— Терасата е насам. — Загорялата управителка с нос като копче грабна четири подвързани с кожа менюта и с маршова стъпка се понесе през трапезарията на кънтри клуб „Ла Палома“ в Тусон, Аризона. Ема Пакстън, Мадлин Вега, Лоръл Мърсър и Шарлът Чембърлейн я последваха, промъквайки се между масите, заети от мъже с жълтокафеникави сака и каубойски шапки, жени с бели гуменки и деца, които дъвчеха органични пуешки кренвирши.

Ема седна в едно от сепаретата на хоросановата веранда и се зазяпа в татуировката върху врата на управителката, която се отдалечаваше с плавни движения — китайски йероглиф, който най-вероятно означаваше нещо стандартно — или вяра, или хармония. Терасата имаше изглед към планината Каталина и всеки кактус и скален блок изпъкваше силно на яркото утринно слънце. На площадката за голф, която се намираше на няколко метра от тях, се бяха събрали група играчи, които съзерцаваха колите си или проверяваха своите блекбърита за обаждания. Преди да пристигне в Тусон и да се потопи в живота на своята близначка, Ема беше стъпвала в кънтри клуб единствено като обслужващ персонал на игрището за миниголф край Лас Вегас.

Аз, от друга страна, познавах това място като петте си пръста. Докато седях невидима до моята близначка, залепена за нея като балон, завързан за китката на малко дете, в съзнанието ми проблесна спомен. Последният път, когато ядох в този ресторант, нашите ме бяха довели тук, за да отпразнуваме много добрия ми успех — кръгло пет — нещо, което рядко ми се случваше. Ароматът на чушки и яйца ме накара да си спомня любимото ми ястие — яйца на очи „хувос ранчерос“, направени с най-вкусните наденички чоризо в цял Тусон. Какво ли не бих дала само за една хапка.

— Четири домати сока с резенчета лайм — изчурулика Мадлин на появилата се сервитьорка. Когато момичето бавно се

отдалечи, Мадлин изпъна снага в характерната си поза на примабалерина, праметна черната си коса през рамо и измъкна една сребърна плоска бутилчица от натруфената си чантичка. Тя разклати течността в бутилчицата.

— Можем да си направим „Блъди Мери“ — каза тя и им намигна.

Шарлът прибра кичур червеникавозлатиста коса зад луничавото си ухо и се ухили.

— Едно „Блъди Мери“ направо ще ме събори. — Лоръл се оципа по загорелия нос. — Още ме държи от снощи.

— Купонът определено имаше успех. — Шарлът огледа отражението си в изпъкналата част на лъжицата. — Какво мислиш, Сътън? Успяхме ли да те изпратим по подобаващ начин по пътя към зрелостта?

— Като че ли има мнение. — Мадлин смушка Ема. — През повечето време теб даже те нямаше.

Ема преглътна. Все още не можеше да свикне с тоя тип драки, които се разменяха само между дългогодишни приятелки. Само допреди шестнайсет и половина дни тя живееше в приемно семейство в Лас Вегас, търпейки мълчаливо противния си заварен брат Травис и обсебената от знаменитостите приемна майка Кларис. Но тогава тя попадна на качен в интернет клип за удушаването на момиче, което изглеждаше досущ като нея — от овалната форма на лицето и високите скули до синьо-зелените очи, чийто цвят се променяше в зависимост от светлината. След като се свърза със Сътън, загадъчната си двойничка, и установи, че те всъщност са отдавна разделени близначки, Ема отпътува за Тусон, замаяна и развълнувана, нетърпелива да се срещне с нея.

И още на следващия ден Ема научи, че Сътън е била убита — и че тя ще бъде следващата, освен ако не се съгласи да заеме мястото на Сътън. Макар че този живот в лъжа я измъчваше, макар кожата ѝ да настръхваше всеки път, когато някой я наричаше Сътън, Ема не виждаше друг изход. Но това не означаваше, че ще си стои мълчаливо и ще остави трупа на сестра си да се въргаля някъде. На всяка цена трябваше да разбере кой е убил Сътън. Така не само близначката ѝ щеше да получи правосъдие, а и самата Ема щеше да си върне живота и да се опита да запази новото си семейство.

Сервитьорката се върна с четири чаши доматен сок и още щом им обърна гръб, Мадлин разви капачката на бутилчицата от неръждаема стомана и наля от прозрачната течност на всички. Ема прокара език по зъбите си и настроеният ѝ на журналистическа вълна мозък веднага сътвори водещо изречение: Непълнолетно момиче хванато пияно в местен кънтри клуб. Приятелките на Сътън... да речем, че обичаха да живеят на ръба. Във всякакъв смисъл.

— Е, Сътън? — Мадлин плъзна чашата с подправен доматен сок към Ема. — Смяташ ли да ни обясниш защо заряза купона за собствения ти рожден ден?

Шарлът се наведе напред.

— Или ако ни кажеш, ще трябва да ни убиеш?

Ема примигна, щом чу думата убиеш. Мадлин, Шарлът и Лоръл бяха заподозрени номер едно за убийството на Сътън. Предишната седмица някой се опита да удуши Ема с медальона на Сътън, когато бяха останали да преспят у Шарлът и човекът, който го беше направил, или беше много добър в обезвреждането на многобройните аларми в къщата... или вече е бил вътре. А предишната нощ, на купона по случай рождения ден на Сътън, Ема откри, че приятелките ѝ са направили клипа с удушването на нейната близначка. Всичко беше само шега; приятелките на Сътън бяха членове на таен клуб, наречен „Игра на лъжи“, който се гордееше с това, че плаши до смърт членовете си и другите деца в училище. Ами ако приятелките на Сътън бяха решили да стигнат много по-далеч? Първият път са били прекъснати от Итън Ландри, единственият истински приятел на Ема в Тусон, но може би по-късно са довършили Сътън.

За да се успокои, Ема отпи голяма глътка от доматения сок, подправен с алкохол и призова онази Сътън, която криеше в себе си — момичето, за което бе разбрала, че е саркастично и нахално и не търпи глупостите на другите.

— Ау! Липсвах ли ви? Или се притеснихте, че някой ме е отвлякъл и ме е захвърлил мъртва в пустинята? — Тя погледна към трите лица, които я бяха зяпнали, опитвайки се да открие нещо като проблясък на вина. Мадлин зачопли напукания лак по ноктите си. Шарлът спокойно отпи от своето „Блъди Мери“. Лоръл погледна към игрището за голф, сякаш току-що бе видяла там някой познат.

Тогава айфонът на Сътън извъня. Ема го измъкна от чантата си и погледна към екрана. Имаше съобщение от Итън.

КАК СЕ ЧУВСТВАШ СЛЕД СНОЩИ? КАЖИ, АКО ИМАШ НУЖДА ОТ НЕЩО.

Ема затвори очи и си представи лицето на Итън, гарвановочерната му коса и езерно-сини очи, и начина, по който я гледаше — както никое момче не я беше гледало досега. Заля я вълна от копнеж и облекчение.

— От кого е? — Шарлът се наведе през масата, като едва не закачи с гърдите си малките кактуси, които служеха за украса. Ема покри екрана с ръка.

— Изчерви се! — Лоръл я посочи с пръст. — Да не би да имаш ново гадже? Затова ли избяга снощи от Гарет?

— Мама е. — Ема бързо изтри текста. Приятелките на Сътън нямаше да разберат защо беше напуснала купона с Итън, загадъчното момче, което се интересуваше повече от звездите, отколкото от популярността. Но Итън беше най-нормалната личност, която Ема беше срещнала в Тусон — и единственият човек, който знаеше коя е тя в действителност и защо е тук.

— И какво точно се случи с Гарет? — Шарлът сви блестящите си устни с цвят на боровинка. През последните две седмици Ема бе осъзнала, че Шарлът е най-властната от четирите — и най-несигурната във външния си вид. Слагаше си твърде много грим и говореше на твърде висок глас, сякаш иначе никой нямаше да чуе какво има да каже.

Ема побутна със сламката си бучката лед на дъното на чашата. Гарет. Вярно. Гарет Остин беше гаджето на Сътън — или по-точно бившето ѝ гадже. Предишната нощ подаръкът му за Сътън се оказа голото му, изпълнено с желание тяло и кутийка презервативи.

За мен беше доста болезнено да видя съсипаното лице на приятеля си, когато Ема го отблъсна. Можех само да гадая как сме си прекарвали заедно, но знаех, че връзката ни не е била на шега. Макар че сега той сигурно мислеше другояче.

Лоръл присви ясните си сини очи и отпи от чашата си.

— Защо избяга от него? Да не би гол да изглежда странно? Да не би да има трето зърно?

Ема поклати глава.

— Нищо подобно. Проблемът е в мен, не в него.

Мадлин разкъса опаковката на сламката си и издуха през нея въздух към Ема.

— По-добре побързай да си намериш друг. Годишният бал е след две седмици и трябва да си намериш кавалер преди всички свестни момчета да бъдат заплюти.

Шарлът изсумтя.

— Все едно това я е спирало някога.

Ема примигна. Предишната година Сътън беше отмъкнала Гарет от Шарлът.

Признавам, че това не ме прави най-добрата приятелка. И съдейки по тетрадките ѝ, които бяха одраскани с името му, както и по снимките, скрити под леглото ѝ, тя очевидно още си падаше по него — което ѝ даваше доста добър повод да ме иска мъртва.

Върху кръглата маса падна сянка. Над момичетата се извиси мъж със зализана назад коса и лешникови очи. Синята му тениска с яка беше колосана, а панталоните му в цвят какви бяха идеално изгладени.

— Татко! — възкликна Мадлин с треперлив глас и самоувереното ѝ изражение се изпари за миг. — Аз... не очаквах да те видя днес тук!

Господин Вега гледаше полупразните им чаши. Ноздрите му потрепнаха, сякаш беше подушил алкохола. Усмивката не слезе от лицето му, но в нея се усещаше нещо фалшиво, което разтревожи Ема. Той ѝ напомняше за Клиф, приемният баща, който продаваше коли втора ръка близо до границата на Юта и за секунди се превръщаше от избухлив баща в мазен продавач.

Господин Вега помълча още миг. След това се наведе напред и стисна голото рамо на Мадлин. Тя леко примигна.

— Поръчвайте каквото искате, момичета — каза той с нисък глас. — Аз черпя. — После се обърна рязко по военному и тръгна към вратата, която водеше към игрището за голф.

— Мерси, тате! — извика след него Мадлин. Треперенето в гласа ѝ едва се усещаше.

— Колко мило — промърмори колебливо Шарлът след като мъжът си отиде, хвърляйки поглед към Мадлин.

— Да. — Лоръл прокара показалец по ръба на чинията си с форма на мида, избягвайки да поглежда към Мадлин.

Всички изглеждаха така, сякаш искат да кажат още нещо, но не го направиха... или не посмяха. Семейството на Мадлин беше пълно с тайни. Брат ѝ Теър беше избягал преди Ема да пристигне в Тусон. Тя непрекъснато виждаше плаката със снимката му и надписа „Изчезнал“.

За миг изпита носталгия по някогашния си живот, безопасния си живот — не беше и предполагала, че някога ще се затъжи за дните си като хранениче. Беше пристигнала в Тусон с мисълта, че е намерила всичко, за което би могла да си мечтае: сестра и семейство, които да я накарат да се чувства завършена. Вместо това намери семейство, което без да го осъзнава, беше разбито, мъртва близначка, чийто живот с всяка изминала минута изглеждаше все по-сложен и потенциални убийци, които надничат иззад всеки ъгъл.

Кожата ѝ пламна от твърде голямото напрежение. Ема бутна стола си назад и той се отмести със стържене.

— Веднага се връщам — каза тя и се измъкна вдървено през двойната врата, която водеше към тоалетната.

Озова се в празна стая, изпълнена с огледала, плюш, кожени дивани с цвят на коняк и плетен панер, в който имаше лак за коса „Нексъс“, тампони и малки бутилки антибактериален гел. Във въздуха ухаеше на парфюм, а от стерео колоните се носеше класическа музика.

Ема се отпусна в стола пред една от тоалетните масички и се загледа в отражението си в огледалото. В нея се вираше овално лице, обрамчено от вълниста коса с цвят охра и очи, които на определена светлина изглеждаха синьо-лилави, а на друга — морскосини. Същото лице като на момичето, чийто образ се усмихваше щастливо от семейните портрети във фойето на дома Мърсър, същото момиче, чиито дрехи дразнеха кожата на Ема, сякаш тялото ѝ усещаше, че мястото му не е в тях.

А на врата на Ема висеше сребърният медальон на Сътън — същият, с който убиецът се бе опитал да я удуши в кухнята на Шарлът, същият, за който Ема бе сигурна, че Сътън е носила, когато е била убита. Всеки път, когато докосваше гладката сребърна повърхност или забелязваше проблясъка му в огледалото, той ѝ напомняше, че всичко

това, колкото ѝ да я караше да се чувства неудобно, бе необходимо, за да открие убиеца на сестра си.

Вратата се отвори и в помещението нахлуха шумовете от трапезарията. Ема се обърна и видя да влиза русо момиче с розова тениска с логото на клуба.

— Тъъ, ти ли си Сътън Мърсър?

Ема кимна.

Момичето бръкна в джоба на панталонките си.

— Един човек остави това за теб. — Тя ѝ подаде синя картонена кутийка от Тифани. На мъничкото етикетче върху капака пишеше: За Сътън.

Ема гледаше кутийката, страхувайки се да я докосне.

— От кого е?

Момичето сви рамене.

— Един куриер го остави преди малко на рецепцията. Приятелките ти казаха, че си тук.

Ема колебливо взе кутията, а момичето се обърна и излезе през вратата. Капакът се отвори с лекота, разкривайки кадифена кутийка за бижу. През ума ѝ минаха хиляди предположения. Една малка, изпълнена с надежда част от нея се надяваше, че е от Итън. Или пък от Гарет, който се опитваше да си я върне.

Кутийката се отвори със скърцане. Вътре имаше блестящ сребърен амулет с формата на локомотив.

Ема го погали с пръсти. От скритата кадифена торбичка под капака се подаде къс хартия. Тя измъкна мъничко хартиено руло, което се оказа бележка, написана с печатни букви.

ДРУГИТЕ МОЖЕ И ДА НЕ ИСКАТ ДА СИ
СПОМНЯТ НОМЕРА С ВЛАКА, НО АЗ ЩЕ ГО ПОМНЯ
ВИНАГИ! БЛАГОДАРЯ!

Ема пъкна бележката обратно в кутията и я затвори. Номерът с влака. Предишната нощ в стаята на Лоръл тя беше прегледала поне петдесет шеги от „Играта на лъжи“. Никоя от тях нямаше нищо общо с влак.

Амулетът се отпечата в съзнанието ми и изведнъж ми проблесна нещо. Влакова свирка, която свисти в далечината. Писък и приближаващи се светлини. Беше ли... бяхме ли...?

Но споменът избледня също тъй бързо, както се беше появил.

2. ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО, ТУСОН

Итън Ландри отвори вратата на телената ограда около градския тенискорт и излезе на игрището. Ема го гледаше как приближава бавно към нея с отпуснати рамене, пъхнал ръце в джобовете си. Макар вече да минаваше десет часа, лунната светлина беше достатъчна, за да се видят раздърпаните му дънки, оръфаните маратонки и рошовата тъмна коса, която се къдреше сладко на масури покрай яката на морскосинята му тениска. По тревата зад него се влачеше едната му незавързана връзка за обувка.

— Нещо против лампите да си останат угасени? — Итън махна с ръка към задвижвания с монети апарат, който включваше осветлението на корта.

Ема кимна, усещайки как стомахът ѝ се свива. Двамата с Итън, на тъмно, въобще не ѝ прозвуча зле.

— Та какъв е този номер с влака? — попита той, имайки предвид есемеса, който Ема му беше пратила няколко часа по-рано, канейки го да се присъедини към нея на корта. Той се беше превърнал в тяхното място за срещи.

Ема му подаде сребърния амулет.

— Някой го остави за Сътън в кънтри клуба. Имаше и бележка. — Докато четеше бележката, тя усети как я побиват студени тръпки. В далечината избръмча мотор.

Итън повъртя амулета в ръцете си.

— Не знам нищо за никакъв влак, Ема.

Когато Итън я нарече с истинското ѝ име, сърцето ѝ подскочи. Почувства огромно облекчение. Но същевременно се намираше в голяма опасност — убиецът ѝ беше казал да не признава пред никого коя е всъщност. И тя беше нарушила правилата.

— Но по всичко личи, че който ти е пратил амулета, е участвал в разиграването на номера — продължи Итън — или е бил жертвата.

Ема кимна. Известно време двамата седяха мълчаливо, заслушани в звуците от топката на самотен баскетболист, който играеше на едно от игрищата. След малко Ема бръкна в джоба си.

— Трябва да ти покажа нещо. — Тя му подаде айфона си и потрепна, когато пръстите им неволно се докоснаха. Итън беше сладък — много сладък.

Аз също трябваше да призная, че е готин — по своя си рошав, мрачен, загадъчен начин. Беше ми забавно да наблюдавам как сестра ми хлътва все повече. Така се чувствах по-близка до нея, сякаш това беше нещо, което двете щяхме непрекъснато да обсъждаме, ако бях останала жива.

Докато Итън разглеждаше страницата, която беше заредила, Ема се прокашля.

— Това е списък на всички хора в живота на Сътън — обясни набързо тя. — Прегледах всичко — страницата на Сътън във Фейсбук, телефона ѝ, имейлите. И сега почти със сигурност съм определила датата на нейната смърт на трийсет и първи август.

Итън се обърна към нея.

— Откъде си толкова сигурна?

Ема бързо си пое дъх.

— Виж тук. — Тя чукна върху иконката на Фейсбук. — Писах на Сътън в десет и половина вечерта на трийсет и първи. — Тя показва на Итън съобщението си:

Това може и да ти прозвучи откачено, но мисля, че сме роднини. Дали пък случайно не си осиновена?

— И след това Сътън ми отговори в дванайсет и петдесет и шест, ето, виж. — Ема му показва по-надолу в страницата, където Сътън ѝ беше отговорила:

О, Боже! Не мога да повярвам. Да, осиновена съм...

По лицето на Итън премина неразгадаемо изражение.

— И защo си мислиш, че е умряла на трийсет и първи, след като тогава ти е писала съобщение във Фейсбук?

— Аз съм единственият човек, на когото Сътън е писала или с когото е разговаряла онази нощ. — Ема прегледа набързо списъка с обаждания на Сътън от трийсет и първи. Последният ѝ разговор бе в четири часа и трийсет и две минути следобед — беше ѝ се обадила Лилиана Фиорело, една от приятелките на Сътън. След това в осем и трийсет и девет, пропуснато обаждане, Лоръл. Следваха още три пропуснати обаждания в десет и трийсет и две, десет и четирийсет и пет и десет и петдесет и девет от Мадлин. Ема премина към списъка от следващия ден. Пропуснатите обаждания започваха още от сутринта: 9:01, Мадлин; 9:20, Гарет; 10:36, Лоръл.

— Може да е била заета и не си е вдигала телефона — предположи Итън. Той взе телефона, цъкна върху страницата на Сътън във Фейсбук и прегледа статусите ѝ на стената.

Ема стисна с ръка медальона на Сътън.

— Прегледах целия списък с обаждания чак до декември. Общо взето отговаря на всички, които ѝ звънят. А ако пропусне обаждането, звъни по-късно.

— А какво ще кажеш за този статус от трийсет и първи? — попита Итън и посочи екрана. — Възможно ли е да означава, че тя е избягвала всички? — Последният статус на Сътън беше написан няколко часа преди Ема да ѝ изпрати съобщение:

„Някога да ви се е приисквало да избягате? На мен да“.

Ема поклати упорито глава.

— Сестра ми не се стряска от нищо. Дори от удушаване. — Самото произнасяне на думите сестра ми я накара да се почувства свързана със Сътън по един дълбок, могъщ начин. В началото Ема се беше усъмнила, че Сътън наистина е избягала — може би размяната със сестра ѝ беше просто част от някой сложен номер. Но когато някой едва не удуши Ема в къщата на Шарлът, тя се убеди, че всичко е истина.

— Итън, само помисли върху това — продължи тя. — Сътън пише на стената си, че иска да избяга... и след това някой я убива? Не може да е просто съвпадение. Ами ако това не е написано от Сътън, а от убиеца? Така ако някой забележи, че Сътън липсва, ще прочете статуса ѝ от стената във Фейсбук и ще предположи, че е избягала, а не, че е мъртва. Така убиецът се опитва да се прикрие.

Итън подритна с крак забравена на тревата топка за тенис. Разкъсаните шевове от едната ѝ страна обезобразяваха яркожълтата тъкан.

— И въпреки това не обяснява съобщението, което Сътън ти пише няколко часа по-късно, в което те кани да дойдеш в Тусон. Кой го е написал? — Лекото потрепване на гласа му показваше, че е напрегнат.

Ема потръпна.

— Според мен убиецът е написал и двете бележки — прошепна тя. — Щом е научил за моето съществуване, той е решил, че ме иска тук, за да ме вкара в живота на Сътън. Няма труп, няма престъпление.

Итън се загледа към кортовете, сякаш все още не можеше да повярва на Ема, но аз бях почти сигурна, че сестра ми е права. Събудих се в живота на Ема на трийсет и първи август, часове преди Ема да открие клипчето, в което ме душаха. Едва ли бих могла да съществувам едновременно в света на живата и на призрачната Сътън.

Ема се загледа в тъмните силуети на дърветата в далечината.

— Какво, тогава, е правила Сътън онази нощ? Къде се е намирала, с кого е била?

— Намери ли някакви следи в нейната стая? — попита Итън. — Някакви имейли, бележки в календара ѝ... нещо?

Ема поклати глава.

— Прегледах дневника ѝ. Но тя е писала толкова неясно и увъртяно, сякаш е предполагала, че един ден ще попадне във вражески ръце. Никъде не се споменава с какво се е занимавала в нощта, когато е умряла.

— Намери ли някакви бележки по джобовете ѝ? — попита Итън. — Смачкани листчета хартия в кошчето?

— Не. — Ема наведе поглед и се втренчи в тревата пред краката си. Изведнъж се почувства ужасно изморена.

Итън въздъхна.

— Добре. Ами приятелките й? Знаеш ли къде са били те онази нощ?

— Попитах Мадлин. Тя ми отвърна, че не помни.

— Колко удобно. — Итън зарови върха на маратонката си в пръстта. — Според мен би могла да го извърши. Красивата, неуравновесена балерина. Като Черния лебед на живо.

Ема се изсмя.

— Не смяташ ли, че преувеличаваш? — През последната седмица тя бе излизала няколко пъти с Мадлин. Двете дори разговаряха откровено за Теър и се позабавляваха добре в горещата вана за спа процедури. Тогава Мадлин и напомняше за Александра Стоукс, нейната необузdana, но грижовна приятелка, която живееше в Хендерсън, Невада.

Ема погледна към Итън.

— Може би Мадлин ми казва истината. Самият ти помниш ли какво си правил на трийсет и първи август?

— Всъщност помня. Това беше първият ден от метеоритния дъжд.

— Персеидите. — Ема кимна. Когато двамата се срещнаха за пръв път, той наблюдаваше звездите.

На лицето на Итън се промъкна срамежлива усмивка, сякаш той също си спомни онзи момент.

— Да, сигурно съм стоял на предната веранда. Метеоритният дъжд продължи почти цяла седмица.

— И ти си се преселил на верандата, защото звездите са по-интересни от хората, така ли? — подразни го Ема.

Бузите на Итън порозовяха и той извърна поглед.

— От някои хора.

— Дали да не попитам отново Мадлин? — настоя Ема. — Смяташ ли, че крие нещо?

Итън бавно поклати глава.

— С тези момичета никога не можеш да бъдеш сигурна. Не че съм наясно с най-съкровениите им тайни, но нещо в Мадлин и Шарлът винаги ми е изглеждало странно. Преди да дойдеш в града, докато Сътън беше още жива, те се стремяха едновременно и към вниманието й, и към позицията й в групата. — Той се загледа в далечината. — Сякаш я обожаваха и мразеха едновременно.

Стиснала телефона на Сътън в ръка, Ема докосна иконката на Туитър и извика последователно страниците на всички приятелки на сестра ѝ, но не намери нищо забележително с дата трийсет и първи. Но когато се прехвърли на туитовите от първи септември, вниманието ѝ беше привлечено от нещо на страницата на Мадлин. Тя беше адресирала посланието си към Чембърлейнбейб, псевдонима на Шарлът в Туитър.

„Благодаря ти, че снощи бе до мен, Шар. Истинските приятели се държат един за друг, независимо от всичко“.

— Истински приятели — рече саркастично Итън. — Ау.

— По-скоро А? — Нещо не беше наред. — Мадлин и Шарлът не са близки. Въобще. — На Ема ѝ се струваха повече като притеснени другари от армията на популярните момичета. След това Итън ѝ посочи думата снощи.

— Става въпрос за трийсет и първи.

Аз потреперих. Може би онази нощ са били с мен. Може би заедно са довършили своята псевдо-най-добра приятелка. И може би ако Ема не внимаваше, тя щеше да е следващата.

Ема разтърка лицето си с ръце и отново погледна Итън. Изпита силна вина, която стегна гърдите ѝ. Онзи, който беше убил сестра ѝ, сега следеше всяка стъпка на Ема. Дали убиецът нямаше скоро да разбере, че Итън знае истината за нея и да се опита да затвори и неговата уста завинаги?

— Не си длъжен да ми помагаш — прошепна тя. — Не е безопасно.

Итън я погледна с напрегнати очи.

— Не трябва да вършиш всичко това сама.

— Сигурен ли си?

Когато той кимна, Ема изведнъж се изпълни с огромна благодарност.

— Благодаря ти. Сама щях да оплета конците.

Итън изглеждаше изненадан.

— Не ми приличаш на такова момиче.

Ема изпита желанието да протегне ръка и да докосне бузата му, където се отразяваше лунната светлина. Той помръдна към нея и коленете им се докоснаха; лицето му се наведе към нейното, сякаш се канеше да я целуне. Ема усети топлината на тялото му, неспособна да откъсне очи от пълната му долна устна.

В главата ѝ бушуваше вихър от мисли; тя си спомни предишната нощ, когато той ѝ каза, че е започнал да си пада по момичето, в което се беше превърнала Сътън. Че е започнал да си пада по нея. Някое друго момиче сигурно щеше да знае как да постъпи. В дневника си Ема поддържаше списък, наречен „Начини да флиртуваш“, но всъщност никога не беше прилагала някоя от тези техники на практика.

Щрак.

Ема подскочи и врътна глава надясно. От другата страна на корта, точно под дърветата, се виждаше слабото сияние от мобилен телефон, сякаш някой седеше там и ги наблюдаваше.

— Видя ли това?

— Кое? — прошепна Итън.

Ема протегна шия. Около тях цареше пълна тъмнина, но тя не успя да се отърси от тревожното усещане, че някой е видял — и чул — всичко.

3.

И КОЛЕЛОТО СЕ ВЪРТИ

Понеделник сутринта Ема седеше пред грънчарското колело в кабинета по приложни изкуства в гимназия „Холиър“. Тя беше обградена от купчини сивкава глина, дървени инструменти за рязане и резбоване и несиметрични бокали, подредени върху дървени летви, в очакване да бъдат изпечени в пещта. Въздухът миришеше на мокра пръст и наоколо се носеше непрекъснатото бръмчене на въртящи се грънчарски колела и потракването на тронави крака върху педалите.

Мадлин седеше на стол вдясно от Ема и гледаше грънчарското си колело така, сякаш е уред за мъчение.

— Какъв е смисълът да се изработват грънци? Тези неща не ги ли продават в „Потъри барн“^[1]?

Шарлът изсумтя.

— В „Потъри барн“ не продават грънци! Да не би да смяташ, че в „Крейт & Баръл“ продават щайги и бъчви?

— А в „Пиър 1“ се продават стълбове? — изкиска се Лоръл, която седеше пред тях.

— Момичета, по-малко разговори, повече творчество — каза госпожа Гилиъм, инструкторката им по приложни изкуства, която обикаляше между колелата, подрънквайки с гривната на глезена си. Госпожа Гилиъм беше от онези хора, чийто вид разкриваше от километри, че е учител по приложни изкуства. Обличаше се с широки жарсени панталони, жакардови фланелки и дизайнерски огърлици, които носеше върху туники от ръчно боядисан плат, миришещи на мухлясало пачули. Говореше с патос, напомняйки на Ема за една възрастна социална работничка на име госпожа Туерк, която винаги говореше така, сякаш рецитира монолог от Шекспир. И ето ни отново тук, Ема... дали в този дом за храненичета в Невада към теб са се отнасяли добре?

— Отлична работа, Ниша — пропя госпожа Гилиъм, когато мина покрай масата за гланциране, където няколко ученици боядисваха

грънците си в пастелни тонове. Ниша Банерджи, която заедно със Сътън беше капитан на отбора по тенис, се обърна и се ухили триумфално на Ема. В очите ѝ проблесна искрена омраза, от която Ема изпита страх. Още щом влезе в живота на Сътън ѝ стана ясно, че Ниша и Сътън бяха имали сериозни сблъсъци, и Ниша винаги я гледаше с лошо око.

Ема извърна глава и сложи една топка глина в центъра на колелото, захлупи я с шепи и бавно го завъртя, придавайки ѝ постепенно формата на бокал. Лоръл тихичко подсвирна.

— Откъде знаеш как да го направиш?

— Ами... късмет на начинаещия. — Ема сви рамене, сякаш не е направила кой знае какво, но ръцете ѝ леко трепереха. В главата ѝ се появи новинарско заглавие: Майсторски грънчарски умения разкриват Ема Пакстън, която се преструва на Сътън Мърсър. Скандал! В Хендерсън Ема беше посещавала курсове по грънчарство. След училище прекарваше часове пред колелото; това беше предпочитаната алтернатива пред прибирането у дома при Урсула и Стив, нейните приемни родители-хипита, с които живееше по онова време и които не вярваха в къпането. Правилото за избягването на всякакви миещи препарати се прилагаше върху тях, дрехите им и осемте им мърляви кучета.

Ема разряза бокала с ръка и въздъхна с фалшиво разочарование, когато творението ѝ се изкриви.

— Дотук с успеха ми.

Щом госпожа Гилиъм влезе в пещта, където изпичаха керамичните съдове, Ема погледна към Мадлин и махна крака си от педала на грънчарското колело. Приятелките на Сътън продължаваха да изглеждат най-вероятните убийци на близначката ѝ. Но все още не бе намерила никакви доказателства за това.

Тя избърса ръцете си с кърпа, извади айфона на Сътън и прегледа календара.

— Тъъ, мацки? — рече тя. — Някой помни ли кога за последен път си изрусявах кичурите? Забравила съм да го отбележа в календара, а искам да си направя сметка кога да отида пак. Дали не беше... на трийсет и първи август?

— Какъв ден беше това? — попита Шарлът. Тя изглеждаше изморена, сякаш цяла нощ не бе спала. Притисна глината твърде силно

и превърна купата, която правеше, в разкашкана палачинка.

Ема отново прегледа календара.

— Ами... беше денят преди купона у Ниша. — Денят преди Мадс да ме отвлече край каньона Сабино, взимайки ме за Сътън. Или може би защото знаеше, че не съм Сътън. — Два дни преди да почне училище.

Шарлът погледна Мадлин.

— Това не беше ли денят, когато ние...

— Не — сопна ѝ се Мадлин, стрелвайки Шарлът с леден поглед. След това се обърна към Ема. — Някой от нас не знае къде си била в онзи ден, Сътън. Някой друг ще трябва да ти излекува амнезията.

Флуоресцентната светлина се отразяваше в порцелановата кожа на Мадлин. Тя гледаше Ема с присвити очи, сякаш я предизвикваше да зареже темата. Шарлът ги изгледа последователно, внезапно застанала нащрек. Дори Лоръл стоеше вцепенена пред тях.

Ема зачака, знаейки, че е напипала нещо, с надеждата, че някой ще ѝ подсказе какво е то. Но когато напрегнатата тишина се проточи, тя се отказа. Втори дубъл, помисли си тя, бръкна в джоба си и стисна сребърния амулет-влакче.

— Както и да е. Напоследък си мисля, че е време за някой нов номер в Играта на лъжи.

— Страхотно — промърмори Шарлът и отново се съсредоточи върху въртящата се купчина глина върху гърнчарското ѝ колело. — Някакви идеи?

В другия край на стаята едно момиче си миеше ръцете в умивалника, а от печта се разнесе силен трясък.

— Номерът, когато откраднахме колата на мама, беше жесток. — Тя си спомни, че беше гледала точно този клип на компютъра на Лоръл. — Може би трябва пак да направим нещо подобно.

Мадлин кимна, замислена.

— Може би.

— Само че... да бъде малко по-смахнат — продължи Ема, произнасяйки думите, които беше репетирала предишната нощ в спалнята на Сътън. — Например да оставим нечия кола в автомивката. Или да я вкараме в басейна. Или да я изоставим на железопътната линия.

Щом спомена железопътната линия, Шарлът, Лоръл и Мадлин изведнъж се напрегнаха. Стомахът на Ема се сви. Бинго.

— Много смешно. — Шарлът удари силно буцата глина с юмрук.

— Забрави ли, че повторенията са забранени? — изсъска Лоръл през рамо.

Мадлин избърса чело с опакото на ръката си и погледна Ема.

— Да не би да се надяваш, че и ченгетата ще се появят пак?

Ченгетата. Опитвах се с всички сили да си спомня. Но онзи проблясък с железопътната линия просто избледня.

Ема погледна към приятелките на Сътън. Усещаше устата си пресъхнала. Но преди да успее да формулира следващия си въпрос, интеркомът в стаята пропука.

— Внимание! — разнесе се тъничкото гласче на Аманда Донован, ученичка от горните класове, която четеше ежедневните съобщения. — Време е да обявим победителите в тазгодишния конкурс за Хелуоин, за които гласуваха нашите талантиливи момчета от отборите по футбол и волейбол и прекрасните ни атлети! Партито е след две седмици, гоблини и призраци, така че побързайте да се сдобиете с билети преди да са свършили! Аз и кавалерът ми вече го направихме!

Мадлин сви отвратено устни.

— Че с кого би могла да отиде Аманда? С чичо Уес?

Шарлът и Лоръл се изкискаха. Чичото на Аманда беше Уес Донован, спортен говорител, който имаше собствено предаване по радио Сириус. По време на сутрешните си обявления Аманда толкова често споменаваше името му, че Мадлин се закле, че те са тайни любовници.

— Моля, присъединете се към поздравленията за Нора Алварес, Мадисън Кейтс, Дженифър Морисън, Зоуи Мичъл, Алиша Янг, Тинсли Циерман...

При обявяването на всяко име Мадлин, Шарлът и Лоръл реагираха, като показваха вдигнат или насочен надолу палец.

— ... и Габриела и Лилиана Фиорело, нашите първи хелуоински близнаци! — заключи Аманда. — Поздравления, дами.

Мадлин премигна няколко пъти, сякаш се опитваше да се отърси от сън.

— Близначките Туитър? Придворни дами?

Шарлът изсумтя.

— Че кой би гласувал за тях?

Погледът на Ема скачаше от едната към другата, опитвайки се да не изостава. Габи и Лили Фиорело, близначките Туитър, бяха двуяйчни близначки от техния клас. И двете имаха големи сини очи и медноруси коси, но се различаваха по някои белези, като например бенката на брадичката на Лили или устните на Габи, които бяха същите като на Анджелина Джоли. Ема все още не беше наясно дали Габи и Лили са членове на групичката им; те също гостуваха на Шарлът онази нощ, когато незнайният нападател се опита да удуши Ема, но не участваха в Играта на лъжи. С отнесените си изражения, еднаквите си разсъждения и пристрастеността си към айфоните, те оставиха у Ема впечатлението за пух без съдържание, момичешки еквивалент на нискокалоричен захарен памук.

Аз обаче не бях на същото мнение. Ако имаше нещо, което бях научила, то това бе, че видът много често лъже...

Сякаш по поръчка четири телефона иззвъняха едновременно. Шарлът, Мадлин, Лоръл и Ема грабнаха айфоните си. На екрана на еминия се появиха две съобщения, едно от Габи, едно от Лили. „Знаехме, че сме прекрасни!“ — гласеше есемесът на Габи.

„С нетърпение очаквам да си сложим короните!“ — беше написала Лили.

— Примадони — обади се Мадлин, която седеше до нея. Ема погледна към нейния телефон. Мадлин беше получила същите съобщения.

Шарлът само изсумтя, загледана в телефона си.

Айфонът на Ема отново изпиука. Лили ѝ беше пратила ново послание. „Кои са най-прекрасните от всички? На ви сега!“.

— Ами значи официално отпадат от къмпинга след танците — обяви Шарлът.

— Пак ли ще ходим? — попита Лоръл и сбърчи нос.

— Това е традиция — отвърна рязко Шарлът. После погледна към Ема. — Нали, Сътън?

Къмпинг? Ема повдигна вежди. Тези момичета не оставяха впечатлението, че са любителки на природата. Но побърза да кимне.

— Точно така.

— Може би трябва да опитаме онези страхотни горещи извори в планината Лемън — каза Мадлин, завивайки тъмната си коса на кок. — Габи и Лили казаха, че са пълни с минерални соли и карат кожата да се чувства невероятно.

— Стига сме говорили за Габи и Лили — изпъшка Шарлът, пристягайки синята си лента за глава. — Не мога да повярвам, че трябва да им подготвяме купон. Няма да могат да се търпят.

Ема се намръщи.

— Защо трябва да им подготвяме купон?

За миг всички се втренчиха в нея. Шарлът цъкна с език.

— Забрави ли за малката организация, наречена Комитет за организиране на балове? Единствената дейност, с която се занимаваш още от първи курс?

Ема усети как пулсът ѝ се учестява. Насили се да пусне едно фалшиво „Хе-хе“.

— Това беше ирония. Да си чувала някога за нея?

Шарлът завъртя очи.

— Да, но за нещастие това парти няма как да бъде иронично. Трябва да надминем миналогодишното.

Ема затвори очи. Сътън... в балния комитет? Вярно? Когато Ема постъпи в гимназията „Хендерсън“, тя и най-добрата ѝ приятелка Алекс обичаха да се подиграват на глупачките от балния комитет. Всички те се държаха префърцунено, бяха обсебени от печенето на тарталетки, окачането на гирлянди и подбирането на най-идеалните бавни парчета за танц.

Но от онова, което си спомнях, членуването в комитета за организирането на ежегодния бал на „Холиър“ беше голяма чест. Освен това училището имаше строга политика по отношение на организаторите — те нямаха право да участват в танцовия конкурс, което бе причината Аманда да не съобщи и моето име. Ако не ме лъжеше паметта обаче, на последния бал аз бях влязла с наперена стъпка в залата, закичена с лентата на победителя.

Зачудих се: дали Ема щеше да е все още тук, за да заеме мястото ми на тазгодишния бал? Възможно ли бе убийството ми да не бъде разкрито дотогава? Възможно ли беше Ема да продължи да живее в лъжа толкова дълго? Тези мисли ме накараха да потреперя от страх. Освен това усетих вече добре познатата болезнена тъга: за мен повече

нямаше да има балове. Край на евтините гривни с изкуствени цветчета, дългите лимузини и купоните след бала. Липсваха ми дори глупавата музика и смотаните диджеи, които смятаха, че дълго време след танците ще бъдат в устата на всички момичета. Когато бях жива, просто пропусках всичко това покрай ушите си, като едва отразявах някои по-интересни моменти, без да оценявам какво съм имала.

Звънецът извънтя и момичетата наставаха от колелата. Ема отиде до умивалника и протегна ръце под струята хладна вода, за да отмие глината. Докато се бършеше, телефонът на Сътън, който лежеше в чантата ѝ, отново звънна. Ема изпъшка и го извади. Нима Габи и Лили пращаха нов есемес?

Но се оказа имейл съобщение от собствения акаунт на Ема, който беше заредила в телефона на Сътън. „От Алекс“ — гласеше подателят. — „Мисля си за теб! Обади се, когато можеш. С нетърпение чакам да поговорим! Целувки“. Ема стисна айфона, чудейки се какво да отговори. От дни не беше писала на Алекс, единствената друга личност, освен Итън, която знаеше за пътуването ѝ до Аризона. Но при нея Ема си беше спестила истината: Алекс все още си мислеше, че Сътън е жива и е посрещнала Ема. Понякога сутрин, след като се събудеше, Ема се опитваше да си представи какъв би бил животът ѝ, ако това наистина се беше случило и всички изминали събития и заплахи са били просто сън. Тя дори започна нов раздел в дневника си, озаглавен „Какво бихме правили двете със Сътън, ако тя беше тук“. Тя би могла да покаже на сестра си как да прави френски понички, нещо, което беше научила, докато работеше в едно заведение след училище. Сътън щеше да я научи как да си подвива миглите, което Ема така и не успя да усъвършенства. И може би щяха да си разменят местата на училище, да посещават различни часове, да се представят една за друга. Не защото трябваше, а защото искаха.

Изведнъж Ема изпита натрапчивото усещане, че някой я наблюдава. Тя рязко се обърна и установи, че в кабинета по приложни изкуства вече няма никой. Но от коридора в нея се виждаха два чифта очи. Това бяха Габи и Лили, близначките Туитър. Щом усетиха, че Ема ги е забелязала, те се подсмихнаха, приближиха главите си и зашушукаха. Ема потрепна.

Някой докосна ръката ѝ и тя отново се сепна. До нея стоеше Лоръл, облеганата на големия сив казан с влажна глина до умивалника.

— О, здрасти. — Сърцето на Ема туптеше в ушите ѝ.

— Просто те чакам. — Лоръл отметка кичур руса коса през рамо и погледна към айфона в ръцете на Ема. — На някой интересен човек ли пишеш?

Ема пусна телефона на Сътън в чантата си.

— Всъщност не. — Мястото, където преди минута стояха близначките Туитър, сега беше празно.

Лоръл я хвана за ръката.

— Защо отново спомена за номера с влака? — попита тя с нисък, остър глас. — Никой не го смята за забавен.

Ема плувна в пот. Тя отвори уста, но от там не излезе ни звук. Думите на Лоръл потвърждаваха написаното в бележката: Другите може и да не искат да си спомнят номера с влака, но аз ще го помня завинаги. В онази нощ се беше случило нещо. Нещо ужасно.

Ема си пое дълбоко дъх, изпъна рамене и прегърна Лоръл през кръста.

— Не бъди толкова чувствителна. Хайде, да тръгваме. Тук мирише на магаре. — Тя се надяваше, че думите ѝ ще прозвучат побезгрижно, отколкото се чувстваше в действителност.

Лоръл стрелна Ема с поглед, но след това я последва в препълнения коридор. Ема въздъхна с облекчение, когато Лоръл тръгна в противоположната посока. Чувстваше се така, сякаш бе успяла да избегне голям куршум.

Или може би е отворила кутията на Пандора, помислих си аз.

[1] Игра на думи. „Потъри барн“ е американска верига магазини за мебели, а буквално означава „хамбар с грънци“. — Б.пр. ↑

4. ДОКАЗАТЕЛСТВО

След тренировката по тенис Лоръл подкара черния си фолксваген джета по улицата, която водеше към тях. Къщата на семейство Мърсър се намираше в благоустроен район в подножието на планината Каталина, с хоросанови къщи с пясъчен цвят и предни дворове, пълни с разцъфнали пустинни растения. Единственият звук, който се чуваше в колата, беше дъвченето на дъвката, която Лоръл беше лапнала.

— Така... благодаря, че ме докара — обади се Ема, нарушавайки неловкото мълчание.

Лоръл ѝ хвърли един леден поглед.

— Смяташ ли въобще да си прибереш колата от полицията или до живот ще ти бъда шофьор? Нали знаеш, че не можеш вечно да лъжеш, че е у Мадлин. Мама и татко не са чак толкова глупави.

Ема се сви в седалката си. Колата на Сътън се намираше на полицейския паркинг за конфискувани автомобили отпреди Ема да пристигне в Тусон. Явно трябваше да я прибере, защото Лоръл нямаше да я вози вечно.

Лоръл отново млъкна. След часа по грънчарство тя се държеше много студено; обърна ѝ гръб, когато Ема я повика за партньор за тенис и равнодушно сви рамене, когато Ема предложи да се отбият в „Джамба джус“ на път за къщи. Де да знаеше вълшебните думички, които щяха да накарат Лоръл да се разкрие пред нея — но светът на роднинските взаимоотношения беше нещо, в което тя нямаше кой знае какъв опит. Вярно, че бе имала приемни роднини, но тези отношения рядко приключваха добре.

Не че и моите с Лоръл бяха цветущи. От години бяхме доста дистанцирани. Имах проблясъци от времето, когато бяхме доста помалки — двете заедно, хванати за ръце на въртележката на панаира, двете заедно шпионираме гостите на приема, даван от родителите ни, но междуременно нещо се беше случило между нас.

След като подминаха три големи къщи — в дворовете на две от тях градинари поливаха мескитови дървета, — Лоръл отби в алеята към къщата на Мърсърви.

— Мамка му — изруга тя под носа си.

Ема проследи погледа ѝ. На пейката от ковано желязо до входната врата, седеше Гарет. Все още беше с тениската и бутонките от тренировката по футбол. Две кални наколенки се мъдреха на коленете му, а в ръцете си държеше колоездачна каска.

Ема излезе от колата и затръшна вратата.

— З-здрасти — рече колебливо тя, вперила поглед в лицето му. Ъглите на розовите му устни се изкривиха надолу. Меките му кафяви очи проблеснаха. Русата му коса бе мокра от пот. Седеше напрегнато на самия ръб на пейката, като готова за нападение котка.

Лоръл тръгна след нея по алеята, махна с ръка на Гарет и влезе в къщата.

Ема бавно се изкачи по стълбите и застана на безопасно разстояние от него.

— Как си? — попита тя едва чуто.

Гарет изръмжа грозно.

— Как мислиш, че съм?

В предния двор се включиха автоматичните пръскачки и започнаха да поливат растенията. В далечината се разнесе бръмчене на косачка. Ема въздъхна.

— Много съжалявам, наистина.

— Така ли? — Гарет стисна каската с големите си ръце. — Толкова съжаляваш, че дори не отвърщаш на обажданията ми? Толкова съжаляваш, че дори не смееше да ме погледнеш?

Ема погледна към мощните му гърди, мускулести крака и едва набола брада. Разбираше много добре, какво е намерила в него Сътън, и сърцето ѝ се сви от болка, че той не знае истината.

— Съжалявам. — Думите заседнаха в гърлото ѝ. — Лятото беше наистина странно. — Меко казано.

— Странно, в смисъл, че си срещнала някой друг? — Гарет стисна юмруци и мускулите на ръцете му изпъкнаха.

— Не! — Ема сепнато отстъпи назад, като едва не се блъсна във вятърните камбанки, които госпожа Мърсър беше окачила на стряхата.

Гарет избърса длани в тениската си.

— Господи. Миналия месец страшно си падаше по мен. Защо изведнъж така ме намрази? За това ли ме предупреждавах всички? Такава ли е типичната Сътън Мърсър?

Типичната Сътън. Думите отекнаха болезнено в ушите ми; това бе рефренът, който бях чувала толкова пъти през последните няколко седмици. От своята нова перспектива започнах да осъзнавам, колко зле съм се държала с хората.

— Не те мразя — възрази Ема. — Просто...

— Знаеш ли какво? Не ми пука. — Гарет се плесна по бедрата и се изправи. — Край с нас. Не ти искам извиненията. Повече няма да ти се връзвам на номерата. По същия начин постъпи и с Теър. Трябваше да го очаквам.

Ема отстъпи назад долавяйки горчивината в гласа на Гарет при споменаването на брата на Мадлин.

Теър. При звука на това име в съзнанието ми проблеснаха ясните му, зелени очи, високи скули и разрошена тъмна коса. След това се появи още една сцена: ние двамата стоим в училищния двор. По лицето ми текат сълзи, а Теър ми говори настоятелно, сякаш се опитва да ме накара да разбера нещо. Но споменът бързо се разпадна.

Ема се опита да си възвърне гласа.

— Не съм сигурна, какво си мислиш, че...

— Искам си обратно моята „ГТА“ — прекъсна я Гарет и се извърна към безупречната поляна на Мърсъррови. Един черен лабрадор вдигна крак край ясеното дърво. — Дискът е в плейстейшъна ти.

— Ще го потърся — избъбри Ема.

— Предполагам, че и това няма да ми трябва. — Гарет измъкна един дълъг, тесен билет от раницата си. На него с разтичащи се букви беше написано: Годишен бал Хелюин. Той го метна към нея, след което се приближи, докато телата им почти се докоснаха. Целият трепереше от напрежение. Ема затаи дъх, осъзнавайки, че няма представа какво ще бъде следващото му действие.

— Приятен живот, Сътън — прошепна Гарет с леден глас. Бутонките му потракваха по алеята докато се отдалечаваше от нея. После се метна на колелото си и се отдалечи.

— Сбогом — прошепнах аз след отдалечаващия му се гръб.

Всъщност мина добре. Технически това беше първото скъсване на Ема — всичките ѝ досегашни връзки или преминаваха в

приятелство или просто приключваха безславно. Нищо чудно, че всички казваха колко е гадно.

Разтърсена, Ема се обърна и тръгна да се прибира. Докато вървеше по верандата към входната врата, един бял джип на улицата привлече погледа ѝ. Тя примигна при вида на русата коса, която зърна през предното стъкло. Но преди да успее да различи лицето, колата даде газ и се отдалечи сред облак сив пушек.

Ема намери Лоръл в кухнята да си реже ябълка на тънки парчета.
— Познаваме ли някой, който да кара бял джип? — попита тя.

Лоръл я погледна.

— Освен близначките Туитър?

Ема се намръщи.

Близначките живееха на другия край на града.

— И така, какво стана с Гарет? — попита Лоръл. На лицето ѝ се изписа самодоволно изражение. Сега вече иска да си говорим, помисли си горчиво Ема.

Тя се приближи до кухненския плот и пъкна едно парче ябълка в устата си.

— Всичко свърши.

Изражението на Лоръл леко омекна.

— Добре ли си?

Ема избърса длани в късите си панталонки.

— Ще се оправя. — Тя погледна Лоръл. — Смяташ ли, че той ще бъде наред?

Лоръл лапна парче ябълка и погледна към задния двор през двойната стъклена врата.

— Не знам. Гарет винаги е бил загадка за мен — рече най-накрая тя. — Винаги съм се чудела дали под повърхността не се крие нещо повече.

Ема потрепна, припомняйки си как Гарет се беше извисил над нея на верандата.

— Какво имаш предвид?

— О, не знам. — Лоръл махна пренебрежително, сякаш изведнъж се беше сетила, че днес не говори с Ема. После плъзна снопче пощенски пликкове по кухненската маса. — Тези са за теб.

След това се въртна и тръгна по коридора. Докато Ема разсеяно разглеждаше каталозите, размишлявайки върху посещението на Гарет

и натрапчивите думи на Лоръл, погледът ѝ бе привлечен от един плик с банково лого в горния ъгъл. На етикета пишеше „Амекс блу“. Адресиран бе до Сътън Мърсър.

Ема затаи дъх и разкъса плика. Това беше извлечението от кредитната карта на Сътън за последния месец преди убийството ѝ. С треперещи ръце тя разгъна листа хартия и прегледа колонката с разходи през август. ВСВГ... Сефора... Уолгрийнс... Деликатесен магазин Ей Джей. След това погледът ѝ се спря върху трийсет и първи август. Осемдесет и осем долара. Клика.

Нервите ѝ се опънаха. Клика. Думата внезапно ѝ прозвуча зловещо, като звука от щракването на пистолетен предпазител.

Ема измъкна телефона на Сътън от чантата си. Итън вдигна на второто позвъняване.

— Освободи се за довечера — прошепна Ема. — Мисля, че попаднах на нещо.

5. ЕКСТРЕМНИТЕ ВРЕМЕНА ИЗИСКВАТ ЕКСТРЕМНИ МЕРКИ

Няколко часа по-късно Ема и Итън седяха в очуканата му тъмночервена хонда на паркинга зад няколкото магазина, които се намираха до Университета на Аризона. Във въздуха се носеше ароматът на приготвена на пещ пица и край тях минаваха подпийнали студенти, които си тананикаха фалшиво парчета на Тайлър Суифт. На търговската улица имаше хедшоп, наречен „Страната на чудесата“, пънк-рок салон за красота, наречен „Розовото пони“ и някакво местенце, наречено „Дивите котки“, където се продаваха клинове и чаши с логото на университета. На самия край се намираше бутикът „Клика“.

Итън придърпа надолу козирката на бейзболната си шапка.

— Готова ли си?

Ема кимна, потискайки нервността си. Трябваше да бъде готова. Когато Итън разкопча предпазния колан, я връхлетя прилив на признателност.

— Итън? — Тя го хвана нежно под лакътя и топлината му опари пръстите ѝ. — Просто исках да ти благодаря. Отново.

— О! — Итън я погледна леко объркан. — Няма нужда непрекъснато да ми благодариш. Аз не съм майка Тереза. — Той протегна крак и бутна вратата. — Хайде. Време е за шоу.

Манекените на витрината на „Клика“ носеха авангардни хелоуински маски. Луксозни кашмирени сака, копринени рокли и прозрачни шалове обвиваха телата им. Празните им черни очи сезираха в Ема. Когато двамата с Итън влязоха през входната врата, вътре зазвъняха камбанки.

Огледах бутика, опитвайки се да извикам някакъв спомен. Пред склада бе разпъната голяма маса, отрупана с тесни дънки, тесни камуфлажни панталони, тесни дочени панталони и още по-тесни

клинове. На подпрозоречния перваз, като малки войници, готови за битка, бяха подредени ботуши, равни обувки, обувки на токчета и еспадрили. Но нищо не ми просветна; просто най-обикновен бутик от типа, който често посещавах.

Ема се приближи до един от рафтовете и погледна етикета на обикновена бяла памучна тениска. Осемдесет долара? Целият ѝ училищен гардероб струваше по-малко!

— Мога ли да ви помогна?

Ема се извърна и видя висока brunетка с нацупената физиономия на Меган Фокс и циците на Хайди Монтаг. Когато момичето зърна Итън, лицето ѝ грейна.

— Итън? Здравсти!

— О, здравей, Саманта. — Итън погали с пръсти някаква дреха на масата, но лицето му пламна и той бързо отстъпи назад, когато осъзна, че това са розови дантелени гащички. — Не знаех, че работиш тук.

— Почасова работа. — Момичето отново погледна към Ема. На лицето ѝ се появи кисело изражение. — Вие двамата... приятели ли сте?

Итън погледна Ема и ъгълчето на устата му потрепна.

— Сътън, това е Саманта. Тя учи в „Сейнт Ексейвиър“. Саманта, това е Сътън Мърсър.

Саманта грабна памучната тениска от Ема и я постави обратно на рафта.

— Двете със Сътън вече се познаваме.

Ема изпъна рамене, стресната от тона на Саманта.

— Тъъ, да — каза тя. — Всъщност се чудех, дали си водиш отчет на продажбите? — В ръката си държеше извлечението от „Амекс“. — Малко съм си надхвърлила лимита на кредитната карта и искам да върна някои неща, които съм купила на трийсет и първи август. — Тя изхихика смутено. — Проблемът е, че не помня кое откъде съм го купила.

Саманта притисна ръка към гърдите си, преструвайки се на изненадана.

— Не си спомняш какво си купила?

— Ами, не. — На Ема ѝ идеше да завърти очи. Ако знаеше отговора, щеше ли да пита? Но тя имаше нужда от помощта на

Саманта, затова си прехапа езика и запази хапливия си отговор за папката „Духовитости“, колекция от остроумни и саркастични отговори, които си беше помислила, но не се беше осмелила да ги каже.

— А помниш ли какво си откраднала? — сопна ѝ се Саманта.

— Моля?

— Последният път, когато беше тук — рече бавно и отсечено Саманта, сякаш говореше на дете от детската градина, — ти и приятелките ти откраднахте чифт обеци от ковано злато. Или и това най-удобно си забравила?

Явно в последния си ден на Земята съм се изявила като крадла.

Ема се хвана за думите на Саманта.

— Приятелките ми? Кои по-точно?

— Сериозно, с какво си се надрусала? — Очите на Саманта пламтяха. — Повярвай ми, ако знаех кои са или имах солидно доказателство какво сте направили, веднага щях да повдигна обвинения. — След това се въртна, устреми се към дъното на магазина, потраквайки с иглените токчета на ботите си, и започна трескаво да пренарежда рафта с шотландски пуловери.

За миг единственият звук в магазина беше пулсиращият ритъм на някакъв денс микс на Кемикъл брадърс. Ема поглади с ръка една бодлива вълнена поло-рокля и погледна към Итън.

— С кои приятелки би могла да е Сътън? Защо не са ми споменавали нищо?

Итън взе една равна обувчица и я повъртя в ръце, преди да я остави обратно до близначката ѝ.

— Може би кражбата ги е накарала да откачат.

— Да откачат заради някаква кражба? Сериозно ли го мислиш? — Ема се приближи до Итън и снижи гласа си до шепот. — Това са същите момичета, които се забавлявах, като душаха Сътън. А когато първия ден в училище ченгетата ме откараха до „Холиър“ с полицейска кола, те си умряха от кеф.

Ема си припомни краткото си посещение в полицейското управление. Когато се опита да обясни коя е в действителност, ченгетата я отписаха набързо, защото нито за миг не повярваха, че може да не е Сътън. Но пък сестра ѝ имаше доста дълго досие — дежурният полицай, детектив Куинлън, беше извадил огромна папка,

пълна с миналите престъпления на Сътън. В нея сигурно имаше безброй номера от Играта на лъжи.

Ема се сепна от внезапна мисъл. Ами ако в папката имаше нещо за номера с влака? Мадлин беше казала нещо за пристигането на ченгета. Все още в дъното на магазина, Саманта хвърляше погледи към Ема с тъглчето на окото си.

Итън я докосна по рамото.

— Не ми харесва изражението на лицето ти — каза той. — За какво си мислиш?

— Ще видиш. — Ема небрежно взе една мрежеста чантичка „Тори Бърч“ от масата. Когато се увери, че Саманта я гледа, тя бързо я пхна под ризата си. Мекият материал погали кожата ѝ.

— Какво правиш, по дяволите? — Итън красноречиво прекара ръка по гърлото си, имитирайки прерязване. — Полудя ли?

Ема не му обърна внимание.

Пулсът ѝ се ускори. Това ѝ се струваше толкова чуждо, толкова нередно. Беки обичаше да краде от супермаркетите — тук отмъкваше десертно блокче, там пакетче дъвки, които пускаше в джобчето на Ема, веднъж дори си тръгнаха с няколко двулитрови бутилки кока-кола, натъпкани под ризата ѝ като две уродливи цици. Ема непрекъснато бе живяла в страх, че ченгетата ще тикнат и двете в затвора — или още по-лошо, ще ѝ отнемат майката. Но накрая не полицията се беше оказала виновна за раздялата им. Беки изостави дъщеря си по собствена воля.

— Стой на място!

Ема замръзна на място, хванала дръжката на вратата. Саманта я завъртя към себе си. Веждите ѝ бяха склучени в идеално V.

— Добър опит. Върни я веднага.

Ема въздъхна, повдигна ръка от корема си и разклати ризата си. Чантичката падна на земята, златната ѝ верижка издрънча на теракотения под. Едно полуголо момиче подаде глава от съблекалнята и ахна.

Саманта взе чантичката със самодоволна усмивка и извади от джоба на тесните си дънки едно блекбъри. Включи го на говорител и набра някакъв номер.

— Почакай. — Итън заобиколи виненочервения плюшен диван. — Това е просто недоразумение. Мога да обясня.

— 911, какъв е проблемът? — разнесе се глас от другия край на линията.

Саманта изгледа Ема с присвити очи.

Чакаше да се озове точно в полицейското управление.

6.

ЕДНА КРИМИНАЛНА ИСТОРИЯ

Ема седеше на жълт пластмасов стол в една сива бетонена стая в полицейското управление. Стаята не беше по-голяма от курник, миришеше на гнили зеленчуци и необяснимо защо на отсрещната стена висяха две картини на спокойно усмихващи се японски гейши. Тя щеше да бъде идеален фон за новинарски материал... ако Ема беше журналист, а не престъпник.

Вратата се отвори със скърцане и в стаята влезе детектив Куинлън, същото ченге, което беше отказало да повярва на Ема, когато тя му беше обяснила, че се нарича Ема Пакстън и че отдавна изгубената ѝ сестра-близначка Сътън е изчезнала. И там, пъхната под мишницата му, се мъдреше папката с надпис СЪТЪН МЪРСЪР. Ема едва сподави усмивката си.

Куинлън се тръшна на стола срещу нея и погали с пръсти папката. По коридора се разнесе тропот на ботуши и разтреса цялата паянтова сграда.

— Кражба от магазин, Сътън? Наистина ли?

— Честно, не исках — изписка Ема, свивайки се върху седалката.

Преди много години Ема беше попаднала посред нощ в полицията заедно с Беки, след като ченгетата я бяха прибрали за безразсъдно шофиране. В един миг полицайката вдигна слушалката на големия черен телефон и я подаде на Беки, но тя я отблъсна настрани с умолително изражение на лицето.

— Моля ви, не им се обаждайте. Моля ви — не спираше да повтаря тя. На зазоряване, след като Беки беше освободена след предупреждение, Ема я попита на кого е искала да се обади полицайката. Но Беки просто запали цигара и се престори, че няма представа за какво говори Ема.

— Не си искала да те хванат? — Куинлън вдигна папката на Сътън. — Забрави ли, че вече сме те арестували за кражба в магазин?

— Той измъкна един лист хартия от папката. — Чифт ботуши от „Банана рипъблик“, шести януари. Това те прави рецидивистка. Това вече е нещо сериозно, Сътън.

Ема прибра с тътрене краката си под стола и ги притисна към него.

Белезниците на колана на Куинлън задрънчаха, когато той отново седна до масата.

— Какво се опитваш да постигнеш, да те изправя пред съд за непълнолетни? Или пак ще се престориш, че си някой друг, тайната близначка на Сътън може би? Как каза, че е истинското ти име? Емили... нещо си?

Но Ема не го слушаше. Тя рязко се хвана за гърлото. Изпъшка, преви се на две и започна да кашля. Продължи да се дави, докато не я заболяха дробовете.

Куинлън се намръщи.

— Добре ли си?

Ема поклати глава и отново избухна в давеща кашлица.

— Вода — изграчи тя, преди да си поеме дъх. — Моля ви...

Куинлън стана от масата и се отправи към коридора.

— Не мърдай оттук — изръмжа той.

Ема покашля още малко, преди полицаят да затвори вратата, след това скочи и придърпа папката към себе си. Отвори я с трепереци ръце и се зарови в листите. Най-отгоре се намираха най-скорошната дописка, когато Ема беше отишла в полицията в първия учебен ден. Госпожица Мърсър беше върната в училище с полицейска кола, беше написал някой. Имаше още няколко подобни формуляра, в които беше написано същото нещо.

— Хайде де — промърмори тихо Ема и продължи да разлиства страниците.

Имаше доклади за нарушаване на обществения ред и искане за конфискация на колата на Сътън, волво от шейсетте, за неплатен паркинг. Следваха показанията, които Сътън беше дала във връзка с изчезването на Теър Вега. Ема прочете набързо преписа. Понякога излизахме заедно, беше казала Сътън на полицая, който я разпитваше. Предполагам, че си е паднал по мен. Не, разбира се, че не съм го виждала, след като изчезна. По-надолу на страницата имаше бележка от полицая: Госпожица Мърсър беше много притеснена. Избегна

няколко въпроса, свързани най-вече с... Ема обърна страницата и продължи да преглежда останалите документи в папката, докато погледът ѝ не беше привлечен от две думи. ЖП линия. Ема измъкна листа от купчината. Полицейският доклад имаше дата дванайсети юли. Под МЯСТО НА ИНЦИДЕНТА пишеше железопътен прелез на Ориндж гроув, преди вливането в Магистрала 10. Под описание на инцидента пишеше: С. Мърсър... опасност за превозно средство... приближаващ се влак. Сътън беше разпитвана заедно с Шарлът, Лоръл и Мадлин. Като свидетели бяха записани Габриела и Лилиана Фиорело.

Габи и Лили! Ема се намръщи. Защо са били там? Нещо ми проблесна и усетих странно изтръпване. В главата ми отекна далечна свирка на приближаващ се влак. Чух писъци, отчаяни молби и сирени.

После изведнъж ме връхлетя споменът от онази нощ.

7.

НАЙ-ВЪРХОВНИЯТ НОМЕР

Аз седя зад волана на зеленото ми британско волво 122 от 1965 година. Ръцете ми са се вкопчили в облечения с кожа волан и кракът ми натиска и отпуска педала на съединителя. До мен седи Мадлин и върти копчето на радиото. На задната седалка са се свили Шарлът, Лоръл и близначките Туитър, кискат се всеки път, когато колата вземе някой остър завой и те се лашнат на една страна. Габи размахва една гилза от червено червило като вълшебна пръчица.

— Да не си посмяла да омажеш с червило кожените седалки на Флойд — предупреждавам я аз.

Шарлът се изхилва.

— Не мога да повярвам, че си кръстила колата си Флойд.

Не й обръщам никакво внимание. Да кажа, че обожавам колата си, ще бъде омаловажаване. Баща ми я купи от Ибей преди две години и аз му помогнах да я реставрира до някогашния й блясък — изучахме вдлъбнатините по бронята, подменихме ръждясалата решетка с чисто нов блестящ хром, претапицирахме предните и задните седалки с мека кожа и монтирахме нов двигател, който мърка като укротена пума. Не ми пука, че няма разни модерни екстри като адаптор за айпод или асистент за успоредно паркиране — тази кола е уникална, елегантна, изпреварила времето си — точно като мен.

Минаваме покрай Старбъкс, търговския център с изложбените галерии, обожаван от всички пенсионери и червените кортове, на които взех първия си урок по тенис, когато бях на четири години. Луната има същия кехлибарен цвят като очите на койота, който миналата година си беше заврял главата под дъските на оградата на задния двор. Отиваме на студентско парти в Аризонския университет, което обещава да е убиец. Това, че ходя с Гарет, не означава, че не мога да зяпам разни готини колежанчета от време на време.

Мадлин спира на станция, по която въртят „Калифорнийски мацки“ на Кейти Пери. Габи писва и започва да припява.

— Уф, писна ми от тази песен — проплаквам аз, протягам се и намалявам музиката докрай. Обикновено нямам нищо против пеенето, но тази вечер нещо ми е адски неприятно. Две неща, ако трябва да съм по-точна.

Лили се намусва.

— Но, Сътън, миналата седмица каза, че Кейти е жестока!

Аз свивам рамене.

— Кейти вече остаря.

— Тя пише най-хубавите песни! — проплаква Габи, разтърсва меднорусите си коси и нацупва издутите си устнички.

Аз отмествам поглед от пътя и ги поглеждам.

— Да не си мислите, че Кейти сама си пише песните? Пише ѝ ги някой дебел чичко продуцент на средна възраст.

Лили изглежда ужасена.

— Наистина ли?

Само да можех да спра и да ги стоваря на пътя. Толкова ми е писнало от престорените глупости на Туитър Ди и Туитър Дум. Миналата година бяхме заедно в часовете по тригонометрия и двете въобще не са толкова глупави, на каквито се правят. Момчетата може и да си падат по глупотевини, но на мен тия не ми минават.

Светофарът светва зелено, Флойд изръмжава доволно и се изстрелва напред по пътя, вдигайки прах.

— Е, аз мисля, че песента е хубава — нарушава Мадс мълчанието и бавно усилва звука.

Аз ѝ хвърлям един бърз поглед.

— Какво би казал баща ти, ако разбере, че вземаш пример от курвата Кейти?

— Хич няма да му пука — отвръща Мадлин, опитвайки се да прозвучи твърдо и започва да чопли стикера МАФИЯ ЛЕБЕДОВО ЕЗЕРО на гърба на айфона си. Нямам представа какво означава този стикер — никоя от нас не знае. Мисля, че на Мадс ѝ харесва така.

— Няма ли? — отвръщам аз. — Хайде да се обадим на тате и да го питаме. Всъщност нека да му се обадим и да му кажем, че се надяваш довечера да забиеш някой колежанин.

— Сътън, недей! — изръмжава Мадлин и хваща ръката ми преди да стигна до телефона. Всички знаят как Мадс лъже баща си; сигурно му е казала, че е на някакъв кръжок.

— Спокойно — казвам аз и пускам телефона обратно в конзолата. Мадлин се отпуска на седалката и на лицето ѝ се изписва онова сърдито изражение, с което казва „Повече няма да ти продумам“. Шарлът улавя погледа ми в огледалото за обратно виждане и поклаща намръщено глава: Престани! Подигравките с бащата на Мадлин са удар под кръста, но тя си го заслужава, задето взе с нас и близначките Туитър. Нали трябваше да сме само ние, истинските членове на „Играта на лъжи“, но някак си Габи и Лили бяха успели да научат за плановете ни и Мадлин по най-любезен начин им каза, че могат да дойдат с нас. През цялото време усещах умолителните им погледи, желанията и надеждите им бяха изписани в големи балони, които плуваха над главите им: Кога ще ни пуснете в Играта на лъжи? Кога можем да бъдем част от вашата група? Не стига, че сестра ми се промъкна като невестулка в клуба ни. В него няма място за други хора, особено за тях двете.

Освен това имам планове за тази вечер — планове, които не включват Габи или Лили. Но кой казва, че Сътън Мърсър не е изобретателна?

Най-северната част на Тусон опустява след десет часа и по Ориндж гроув почти не минават коли. Преди да се влеем в магистралата, трябва да прекосим влаковата линия. Знакът за железопътен прелез сияе в тъмнината. Щом светофарът светва зелено, аз подкарвам Флойд през линията и тъкмо преди да дам газ към магистралата, колата угасва.

— Уф — промърморвам аз. „Калифорнийски мацки“ секва. Климатикът спира да духа и светлините на таблото угасват. Аз завъртам ключа в стартера, но нищо не се случва. — Добре, кучки. Кой сипа пясък в резервоара на Флойд?

Шарлът се прозява фалшиво.

— Този номер е отпреди две години.

— Не бяхме ние — изчуруликва Габи, най-вероятно въодушевена, че почти съм я включила в разговор за Играта на лъжи. — Ние имаме много по-добри идеи за номера, стига въобще да ни позволиш да ги споделим с теб.

— Не ме интересуват — казвам аз и махвам с ръка.

— Ъъъ, някой да е забелязал, че сме спрели на прелеза? — Мадлин надниква през прозореца, пръстите ѝ се вкопчват във вратата.

Внезапно червените светлини на надписа „ЖП прелез“ започват да примигват. Зазвъняват предупредителни звънчета и зад нас се спуска бариера, която пречи на всички коли при светофара — не че има такива, — да минат през линията. В далечината се появява мъгливият лъч светлина от фаровете на влака „Амтрак“.

Аз отново се опитвам да запаля колата, но двигателят на Флойд само се закашля.

— Какво става, Сътън? — пита раздразнено Шарлът.

— Всичко е под контрол — измърморвам аз. Верижката с логото на „Волво“ се люлее напред-назад, докато аз въртя ключа, опитвайки се да запаля двигателя.

— Да бе, да. — Кожата изскърцва под задника на Шарлът. — Казах ви, мацки, че не трябваше да се хвърляме в този смъртоносен капан.

Влакът надува свирка.

— Може би не я палиш както трябва. — Мадлин се протяга напред и сама завърта ключа, но колата отново издава все същия виещ звук. Светлините на таблото дори не примигват.

Влакът се приближава.

— Може пък да ни види и да натисне спирачките — казвам аз, гласът ми потреперва и аз усещам прилив на адреналин.

— Влаковете не могат да спират! — Шарлът разкопчава предпазния си колан. — Затова се спускат тези бариери! — Тя натиска дръжката на вратата, но тя не подава. — Господи! Отключи я, Сътън!

Аз натискам бутона ОТКЛЮЧВАНЕ — двамата с баща ми бяхме монтирали централно управление за всичките четири врати и прозорци, — но познатото тежко изщракване така и не се чу.

— Тъъ... — Аз не спирам да натискам бутона.

— Не могат ли да се отключат ръчно? — Лили се опита да повдигне бутона на своята врата. Но нещо го беше блокирало.

Влакът изсвири отново; нисък акорд, като от хармоника. Лоръл се опита да свали прозореца си, но нищо не се получи.

— Господи, Сътън! — изпищя Лоръл. — Какво ще правим сега?

— Това номер ли е? — извика Шарлът и грубо разклати дръжката на вратата, но тя не поддаде. — Да не си правиш майтапи с нас?

— Разбира се, че не! — Аз също разклатих дръжката на моята врата.

— Наистина ли? — извика Мадлин?

— Наистина! Честен кръст, да пукна дано! — Това е нашият код, който казваме в случай, че нещата са наистина сериозни.

Мадлин се протяга към мен и се хваща за средата на кормилото. Клаксонът извръскава с немощен гласец, като умираща коза. Лоръл набира някакъв номер на телефона си.

— Какво правиш? — извиквам ѝ аз.

— 911, какъв е проблемът? — разнася се глас от говорителя.

— Заседнахме на прелеза на Ориндж гроув към Десета! — крещи Лоръл. — Заклежени сме в колата! Влакът ще ни прегазни!

Следващите няколко секунди са ужасни. Шарлът се навежда напред и започва да чука по стъклото. Габи и Лили хленчат безпомощно. Лоръл дава подробности по телефона на операторката от 911. Влакът лети към нас. Аз въртя ключа напред-назад. Влакът се приближава... и приближава... докато вече мога да виждам паникьосаното лице на машиниста.

Всички пищят. Смъртта ни се намира на няколко секунди от нас.

И точно тогава аз спокойно се протягам напред и дърпам смукача.

Двигателят изревава, колата излита от релсите и се завърта на малката поляна край пътя. След миг аз отключвам вратите и всички се изсипват на прашния чакъл, вперили погледи във влака, който прогърмява на сантиметри от тях.

— Паднахте ли ми, смотли! — виквам аз. Цялото ми тяло пламти. — Това не беше ли най-готиния номер на света?

Приятелките ми ме гледат зашеметени. По лицата им се стичат сълзи. След това в очите им блясва гняв. Мадлин се изправя, олюлявайки се.

— Какви ги вършиш, Сътън? Ти използва кодовата дума! Наруши правилата!

— Правилата се пишат, за да бъдат нарушавани, кучки. Искате ли да научите как го направих? — Очаквам с нетърпение да им обясня. От седмици планирам този номер. Това е моето *piece de resistance*^[1].

— Не ме интересува как си го направила! — пищи Шарлът. Лицето ѝ е сгърчено от бяс. Юмруците ѝ се свиват и отпускат. —

Никой не мисли, че е смешно!

Поглеждам към сестра си. Но тя просто облизва устните си, очите ѝ се стрелкат наляво-надясно, сякаш е онемяла.

Мадлин трепери цялата от ярост.

— Знаеш ли какво, Сътън? Писна ми от тоя клуб! Писна ми от теб.

Аз вирвам брадичка.

— Това заплаха ли е? Искаш да се откажеш ли?

Мадлин се изпъва в целия си ръст от метър и седемдесет и осем сантиметра.

— Може би.

— Ами хубаво! Напускайте — казвам аз на Мадлин и Шарлът. — Има достатъчно момичета, които могат да заемат местата ви! Нали? — Аз се обръщам назад към Лили и Габи, но срещам единствено погледа на Лили. — Къде е Габи? — питам аз. Заедно с Шарлът, Мадлин, Лили се взираме в мрака.

Но Габи е изчезнала.

[1] Главно ястие (фр.) — Б.пр. ↑

8.

ИСТИНАТА ИЛИ ЩЕ СИ НОСИШ ПОСЛЕДСТВИЯТА

Ема прочете докрай полицейския доклад.

Спряло волво 122 от '65 година е избегнало сблъсък с влака от Сан Антонио, Тексас. Госпожица Мърсър твърди, че колата ѝ се повредила и угаснала точно на прелеза, като отказвала да запали и да отключи вратите, за да излязат пътниците. По време на разговора с пътниците М. Вега, Ш. Чембърлейн и Л. Мърсър, те всички подкрепиха твърденията на госпожица Мърсър, че за всичко е виновна електрическата система на колата. За момента не са повдигнати никакви обвинения. Хоспитализирана е една жертва, Г. Фиорело. Линейката пристигна в 10:01 и я откара в болница „Оро вали“.

Ема се вцепени. Габриела? Болница?

В коридора отекнаха стъпки. Ема бързо пхна листите в папката и я отблъсна от себе си секунди, преди Куинлън да отвори вратата. Той тръсна една картонена чаша с вода на масата и я оплиска.

— Ето. Дано си доволна.

Ема прикри усмивката си — тя беше доволна... но също така и озадачена. В главата ѝ се въртяха всякакви мисли за онова, което беше открила. Очевидно Сътън нарочно беше спряла там колата, но според доклада случилото се беше определено като инцидент. Как за Бога беше успяла Сътън да накара останалите да излъжат за нещо, което беше вкарало Габи в болницата? Тя не беше сигурна, че в живота си е срещала някой с такава власт над хората като Сътън — момичето, което дори пред лицето на трагедията успяваше да накара приятелките си да мълчат.

Но аз също не знаех отговора на въпроса как съм успяла да им затворя устата. Вярно, че имах власт над тях — но не чак такава. Все пак в спомените ми Мадлин и Шарлът бяха направо бесни. Дори сега ме побиваха тръпки от гнева им.

Ема отпи глътка вода. Тя беше хладка и имаше метален привкус. В главата ѝ се въртеше дописката от папката. Как може Сътън изобщо да си помисли да ги изложи на такава опасност? Да спре колата на железопътен прелез — да не е откачила?

Настръхнах при мислите на Ема. В живота на човек се случват хиляди рисковани неща: карането на велосипед по магистралата, гмуркането в езеро, без да се знае колко е дълбоко, докосването на покритата с бацили брава в обществената баня. Сигурно съм знаела, че колата ми ще запали веднага, щом дръпна смукача. Никога не бих изложила приятелките си на такава опасност... нали?

— И така, госпожице Мърсър. — Куинлън се облегна на масата и допря пръстите на ръцете си. — Измисли ли добро обяснение защо точно днес реши да откраднеш?

Ема си пое дълбоко дъх и внезапно се почувства напълно изцедена.

— Вижте, това наистина беше голяма, ама голяма грешка. Ще платя чантичката, обещавам. Освен това ще се променя. Никакви номера повече. Никакви кражби по магазините. Кълна се. Просто искам да се прибера у дома.

Куинлън подсвирна тихо.

— Но разбира се, Сътън! Прибирай се вкъщи! Всичко ти е простено! Няма да има никакви последствия! По дяволите, дори няма да кажа на родителите ти! — Той изобщо не се опитваше да прикрие сарказма си.

Точно в този момент на вратата се почука.

— Влез! — излая Куинлън.

Вратата се отвори и в стаята влязоха господин и госпожа Мърсър — той носеше болнични панталони и маратонки „Ню Балънс“, тя беше облечена с черен бизнес костюм и носеше куфарче от змийска кожа. Очевидно ги бяха извикали от работа, може би ги бяха изкарали от среща или операция. Никой от двамата не изглеждаше щастлив.

Едно от най-ужасните неща в смъртта ми бе да наблюдавам отстрани как родителите ми реагират на постъпките ми. Това със сигурност не беше първият път, когато ги търсеха от полицията. И от настоящата ми позиция изглеждаше, че това им разбива сърцата. Колко ли пъти съм ги наранявала така? И колко пъти въобще не ми е пукало?

Ема се сви в стола си. Почти не познаваше семейство Мърсър; знаеше само, че са около петдесетте, работят на високоплатени позиции и в супермаркета пазаруват само органична храна. Но по закачените във фойето семейни снимки — всички заедно с Мини Маус в Дисниленд, с водолазно оборудване във Флорида Кийс и ухилени до уши до пирамидата пред Лувъра в Париж — си личеше, че господин и госпожа Мърсър се опитват да бъдат добри родители за дъщерите си и им дават всичко, което поискат. Определено не бяха очаквали, че осиновената им по-голяма дъщеря ще стане престъпничка.

— Седнете. — Куинлън им посочи двата стола от другата страна на масата.

Никой от двамата не прие предложението му. Госпожа Мърсър стискаше здраво дръжката на куфарчето си с побелели пръсти.

— Господи, Сътън — изсъска тя, обръщайки се към Ема. — Какво ти става, за Бога?

— Съжалявам — промърмори Ема със слаб глас, стиснала здраво сребърния медальон на Сътън.

Госпожа Мърсър поклати глава и перлените ѝ обеци се залюляха.

— Не си ли научи урока още първия път като те хванаха?

— Това беше глупаво. — Ема наведе глава. Беше получила всичко, което искаше, но когато вдигна глава, видя тревогата по лицата на семейство Мърсър. Повечето от приемните ѝ родители не се интересуваха въобще дали краде, стига да не се налага да ѝ плащат гаранцията. Всъщност повечето биха я оставили да гние в затвора цяла нощ. Тя завидя на Сътън за свестните родители — нещо, което сестра ѝ явно не бе оценила, докато беше жива.

Господин Мърсър се обърна към Куинлън и заговори за пръв път.

— Съжалявам за причиненото неудобство.

— Аз също съжалявам. — Куинлън скръсти ръце на гърдите си. — Може би ако я наглеждате по-добре...

— Достатъчно добре я наглеждаме, благодаря! — рече рязко госпожа Мърсър. Отбранителното ѝ поведение напомни на Ема за посещението при социалните работници, където всичките ѝ приемни родители, без изключение, твърдяха колко добре се грижат за поверените им деца. Госпожа Мърсър бръкна в чантата си „Гучи“ и извади портмонето си. — Трябва ли да се плати някаква глоба?

Куинлън издаде странен звук, сякаш беше глътнал муха.

— Не мисля, че този път ще се размине само с глоба, госпожо Мърсър. Ако бутикът иска да повдигне обвинения, това ще бъде вписано в досието на Сътън. Може да има и други последствия.

Госпожа Мърсър изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Какви последствия?

— Просто трябва да изчакаме и да видим какво смята да направи бутикът — отвърна Куинлън. — Биха могли да поискат глоба, а може да предпочетат по-сериозно наказание, особено след като Сътън е краля техни стоки и преди. Може да бъде наказана с полагане на обществен труд. Или да лежи в затвора.

— Затворът? — Ема рязко вдигна глава.

Куинлън сви рамене.

— Вече си на осемнайсет, Сътън. Пред теб се разкрива цял един нов свят.

Ема затвори очи. Беше забравила за съдбовния рожден ден.

— Ами училището? — промърмори тя зашеметена. — Ами тениса? — Но всъщност искаше да попита: „Ами разследването ми? Ами намирането на убиеца на Сътън?“.

Вратата изскърца, когато Куинлън я отвори.

— Да беше помислила за това преди да пъхнеш онази чанта под ризата си.

Куинлън задържа вратата за Ема и семейство Мърсър, които тръгнаха към паркинга. Никой не обелваше нито дума. Ема се страхуваше дори да диша. Госпожа Мърсър я хвана за лакътя и я поведе към очакващия ги мерцедес със стикер на бронята.

— По-добре се моли бутикът да се откаже да повдига обвинения — процеди госпожа Мърсър през зъби, докато се настаняваше на шофьорското място. — Надявам се този път да си си взела поука.

— Взех си — отвърна тихо Ема, продължавайки да мисли за прочетеното в папката. Беше намерила нов мотив, нови улики и една опасна ситуация, която би разгневела дори най-верните приятели.

9.

МАЛКОТО МОМИЧЕ НА ТАТКО

Пътуването към дома премина в пълно мълчание. Радиото не свиреше. Госпожа Мърсър дори не се оплака от агресивния шофьор, която се шмугна пред нея. Тя гледаше право напред като восъчна фигура в музея на мадам Тюсо, без да поглежда към свитото на съседната седалка момиче, което мислеше за своя дъщеря. Ема беше навела глава и белеше кожичките около ноктите на ръцете си, докато не се появиха малки капки кръв.

Госпожа Мърсър паркира мерцедеса в алеята зад хондата на съпруга си и всички тръгнаха един след друг към къщата като оковани на верига затворници. Щом вратата се отвори, Лоръл веднага скочи от кожата диван във всекидневната.

— Какво е станало?

— Искаме да поговорим със Сътън. Насаме. — Госпожа Мърсър окачи чантата си на закачалката, която стърчеше до вратата. Дрейк, датския дог на семейство Мърсър, скочи да посрещне госпожа Мърсър, но тя го отпъди. Дрейк беше по-скоро любвеобилен глупчо, отколкото куче-пазач, но винаги успяваше да изправи Ема на нокти. Тя изпитваше панически ужас от кучета откакто домашното чау-чау на едно от приемните семейства обичаше да използва ръката ѝ вместо играчка за дъвчене.

— Какво се е случило? — Очите на Лоръл бяха станали на палачинки. Никой не ѝ отговори. Тя се опита да срещне погледа на Ема, но Ема просто стоеше и изучаваше грамадната зелена лилия в ъгъла.

— Сядай, Сътън. — Господин Мърсър посочи към дивана. На сребърен поднос върху мескитовата ходова маса стоеше чаша газирана вода, а на пода се въргаляше разтворен брой на списание „Тийн воуг“.

— Лоръл, моля те. Остави ни сами.

Лоръл въздъхна и се отдалечи по коридора. Ема чу звука от отварянето на вратата на хладилника в кухнята. Тя седна на кадифения

фотьойл и огледа безпомощно стаята, проектирана в стил югозападен шик — изобилие от пустинно жълто и червено, зигзаговидно одеяло навахо, метнато върху кожения диван, бял пухкав мъхнат килим, който беше изненадващо чист, въпреки големите и често кални дрейкови лапи, и резбования дървен таван с няколко бавно въртящи се вентилатори. До прозореца се намираше голямо пиано „Стейнуей“. Ема се зачуди дали Лоръл и Сътън са се упражнявали на този тъй изтънчен инструмент. Отново я жегна завист, че близначката ѝ е намерила толкова любящо семейство и е получавала всичко, което е искала. Ако съдбата ѝ беше раздала различни карти, ако вместо Сътън Беки беше изоставила Ема, може би тя щеше да живее подобен живот. Със сигурност щеше да го оцени повече.

Аз изпитах същото раздразнение, което винаги изригваше в мен когато Ема започнеше да ме съди. Как би могла всяка една от нас наистина да оцени живота си, ако няма с какво да го сравни? Едва след като изгубим нещо, след като бъдем изоставени от майка ни, след като умрем, едва тогава ще разберем какво сме имали. Макар че това повдигаше интересен въпрос: ако Ема беше живяла моя живот, тя също ли щеше да умре като мен? Дали щяха да убият нея вместо мен? Но докато размишлявах горчиво върху това, нещо ми подсказа, че смъртта ми е изцяло по моя вина — заради нещо, което аз бях направила, резултат от избор, който Ема може би нямаше да направи. И нямаше нищо общо със съдбата.

Госпожа Мърсър крачеше напред-назад, високите ѝ токчета почукваха по каменния под. Лицето ѝ бе изопнато и сивият ѝ кичур изпъкваше повече от всякога.

— Първо, ще си отработиш наказанието, Сътън. Къщна работа. Задачки. Каквото те накарам да направиш, ще го свършиш.

— Добре — отвърна тихо Ема.

— И второ — продължи госпожа Мърсър, — не си и помисляй да излизаш от къщи в продължение на две седмици. Освен ако не става въпрос за училище, тенис или обществено полезен труд, ако решат да те накажат по този начин. Да се надяваме, че така ще те накажат. — Тя се спря до пианото и притисна ръка към челото си, сякаш при тази мисъл ѝ се зави свят. — Какво си мислиш, че ще кажат в университетите за това? Някога помисляла ли си за последствията или просто грабваш каквото и да е от магазина и бягаш?

Лоръл, която очевидно беше подслушвала, се появи на вратата с неотворено пакетче пуканки в ръка.

— Но другата седмица е годишният бал! Трябва да пуснете Сътън! Тя е в комитета по планирането! А след това има пътуване с преспиване на къмпинг!

Госпожа Мърсър поклати глава и се обърна отново към Ема.

— Не се опитвай да се измъкнеш. Ще повикам човек да сложи райбери от външната страна на прозорците ти. Знам, че се измъкваш през тях. Ще сложим и на твоите, Лоръл.

— Аз не съм се измъквала! — възрази Лоръл.

— Тази сутрин забелязах стъпки из цветната леха — сопна ѝ се госпожа Мърсър.

Ема стисна устни. Стъпките пред стаята на Лоръл бяха нейните. Беше се измъкнала през нейния прозорец по време на купона за рождения ѝ ден, веднага след като откри нередактираната версия на клипа, в който Лоръл, Мадлин и Шарлът душат на ужким Сътън. Но Сътън не би си признала, че е стъпкала цветята, затова и тя щеше да замълчи. Може би започваше да прилича повече на близначката си, отколкото предполагаше.

Госпожа Мърсър бръкна в чантата си и извади звънящия телефон. Тя притисна мъничкия уред до ухото си и излезе в коридора. Господин Мърсър провери пейджъра си и се обърна към Сътън.

— Всъщност аз имам задача за теб още сега. Преоблечи се и слез в гаража.

Ема кимна послушно. Нека наказанието започне.

Десет минути по-късно тя се беше преоблякла в тениска и изтъркани дънки — е, толкова изтъркани, колкото могат да бъдат чифт „Ситизънс ъв хюменити“, — и стоеше в големия гараж на Мърсъррови. Стените бяха запълнени с рафтове, отрупани с гребла, лопати, кутии боя и чували с кучешка храна. В средата на големия бетонен под стоеше стар мотоциклет с ръкописен надпис „Нортън“ отстрани. Господин Мърсър беше клекнал до предното колело и оглеждаше гумата. На коленете си носеше бели защитни наколенки.

Щом видя Ема, той се понадигна и ѝ кимна.

— Тук съм — рече тя смутено.

Господин Мърсър не свали поглед от нея в продължение на няколко безкрайно дълги удара на сърцето. Ема се подготви да

посрещне конското, но вместо това той просто изглеждаше тъжен.

Ема не знаеше какво да каже. Разочарованието беше нещо, което беше свикнала да изпитва самата тя и никога не се беше озовавала от другата страна. Винаги се беше опитвала да бъде точно такава, каквато искаха да бъде приемните ѝ родители — бавачка, чистачка, а веднъж дори масажистка. Никога не се беше забърквала умишлено в неприятности.

Господин Мърсър се обърна отново към мотоциклета.

— Това място е в пълен безпорядък — каза най-накрая той. — Може би ще ми помогнеш да изхвърля ненужните неща и да подредя всичко останало по местата му.

— Добре. — Ема измъкна една голяма черна торба за отпадъци от съседния рафт.

Тя огледа гаража, изненадана, че двамата с господин Мърсър може би имат нещо общо. На стената висеше опърпан плакат на обвита в пламъци „Гибсън Лес Пол“, една от любимите китари на Ема от времето, когато преминаваше през фазата си „искам да свиря в рок група“. Забеляза и поставен в рамка препечат на любимото си новинарско заглавие с погрешно съдържание „Дюи побеждава Труман“. А вляво от рафтовете с автомобилни части и пестициди имаше едно мъничко рафтче, върху което бяха подредени опърпани, явно препрочитани десетки пъти криминалета, много от които самата Ема също бе изяждала на един дъх. Тя се зачуди защо не са подредени в библиотеката в голямата къща. Дали госпожа Мърсър не се срамуваше, че съпругът ѝ предпочита художествена литература? Или може би всички бащи обичаха да държат любимите си вещи в бърлогата си?

Ема никога не беше срещала истинския си баща. Докато ходеше в детската градина, бащите на няколко деца дойдоха в час, за да разкажат какво работят; имаше един доктор, собственик на магазин за музикални инструменти и готвач. Същия ден Ема се прибра вкъщи и попита Беки какъв е бил нейният баща. Лицето на Беки увехна и тя издуха дим през носа си.

— Няма значение.

— Ще ми кажеш ли поне името му? — опита се да разбере Ема, но Беки не ѝ отговори. Скоро след този разговор Ема премина през фаза, в която се преструваше, че някой от различните мъже, които

срещаша по време на безкрайните си пътувания — Беки просто не можеше да се задържи на една и съща работа дълго време — може би е тайният ѝ баща. Реймънд, касиерът на бензиностанцията, който винаги прибавяше по няколко бонбона към покупките ѝ. Доктор Норис от спешното отделение, който заши коляното ѝ, когато падна на детската площадка. Съседът Ал в техния блок, който ѝ махваше с ръка всяка сутрин. Ема си представяше как всеки един от тези мъже я взима на ръце, залюлява ѝ и я води в местната сладкарница. Но това никога не се случи.

Мислите ѝ отпушиха в мен поток от спомени: татко и аз седим на масата в блус клуба и слушаме групата. Татко и аз застанали на планинска пътека и притиснали бинокли към очите си, наблюдаваме птиците. Аз падам от колелото и изтичвам вътре в къщата, търсейки татко да ме утеши. Имах усещането, че двамата с него бяхме свързани по някакъв специален начин. Изведнъж, в светлината на всичко, което беше преживяла Ема, аз се почувствах наистина щастлива, че имам тези спомени. Но сега татко дори не знаеше, че съм умряла.

Ема се наведе над мотора и внимателно го огледа.

— Защо превключвателят е на погрешната страна?

Господин Мърсър примигна срещу нея, сякаш Ема изведнъж беше започнала да говори на суахили.

— Всъщност не е. Това е английски мотор. Преди 1975 година скоростните им лостове са се намирили отдясно. — Той се засмя неловко. — Мислех, че интересът ти към колите се губи след волвото от шейсетте.

— А, просто четох някъде за него — замаза гафа си Ема. Едно от приемните ѝ семейства, Стъки, имаше кола, която непрекъснато правеше проблеми и някак си отговорността за ремонтите ѝ се падна на Ема. Тя се сприятели с механиците от местната бензиностанция и те я научиха как да сменя гума, да проверява маслото и да сменя различни течности и части. Собственикът Лу имаше Харли и Ема се мотаеше около него, докато той го поправяше, като от време на време му помагаше. Лу я хареса и започна да я нарича своята малка омазана с грес маймунка. Каза ѝ, че ако някой ден реши да чиракува за механик, вратата му винаги ще бъде отворена за нея.

Усмихнах се. Ей на това му викам аз кариера. Но бях впечатлена колко е находчива. Точно както беше казал Итън предишната вечер:

като че ли нищо не може да ѝ се опре.

— Теър имаше хонда, нали? — попита господин Мърсър. — Нали не си се возила на нея?

Ема сви рамене; кожата ѝ настръхна при споменаването на името му. Предишната седмица тя беше открила, че Лоръл и Теър са били много добри приятели и че Лоръл си е падала по него. Но освен това разбра, че Теър може би бе харесвал Сътън.

Отчаяно се опитвах да си спомня какво беше означавал Теър за мен. Непрекъснато получавах проблясъци за нас двамата как стоим в училищния двор, Теър ме е хванал за ръцете и ми говори нещо с извинителен тон; после аз измъквам ръцете си и му се сопвам нещо, думите ми са сурови и оскърбителни. Но споменът бързо се разпадаше.

Господин Мърсър се отпусна върху една преобърната щайга.

— Сътън... защо открадна тази чантичка днес?

Ема погали с пръсти скоростния лост. Защото се опитвам да разгадая убийството на дъщеря ти. Но единственото, което можа да каже беше:

— Ужасно съжалявам.

— Да не би да е заради... всичко, което се случва вкъщи? — попита рязко господин Мърсър.

Ема примигна, обърна се и го погледна.

— В смисъл? — Изведнъж в главата ѝ започна да се оформя нов списък: Странните неща в новото семейство, които не знам, а трябва. Сърдечните разговори с бащата, когото беше срещнала за пръв път две седмици по-рано, бяха на първо място в списъка.

Лицето на господин Мърсър се изкриви мъчително, сякаш искаше да ѝ каже „моля те, не ме карай да ти обяснявам“.

— Знам, че ти идва нанякорно. Знам, че премина през много... промени.

Повече, отколкото можеш да си представиш, помисли си иронично Ема.

Господин Мърсър я погледна многозначително.

— Искам да знам как се чувстваш. Искам да знаеш, че можеш да разговаряш за всичко с мен. За всичко.

Климатикът се изключи и в помещението настана пронизваща тишина. Ема се опита да запази хладнокръвие. Нямахме представа как

да реагира на думите му и за миг се зачуди дали да не му признае истината. Но след това си спомни заплахата на убиеца на Сътън: Продължавай да играеш ролята... или ти си следващата.

— Добре... благодаря — отвърна неловко тя.

Господин Мърсър се заигра с гаечния ключ.

— Сигурна ли си, че не си откраднала, защото, да речем, си искала да бъдеш хваната?

Аз се вгледах в ясните сини очи на баща ми и изведнъж в съзнанието ми проблесна спомен за викове и разменяни обвинения. Видях се да тичам по пътя в пустинята, чух гневния глас на баща ми, който ме викаше и почувствах сълзите, които се стичаха по лицето ми.

Когато Ема не отвърна нищо, господин Мърсър отмести поглед, поклати глава и хвърли смачкания на топка жълт парцал на омазания с грес под.

— Няма значение — промърмори той; сега изглеждаше раздразнен. — Просто като свършиш, изхвърли торбата с боклука в контейнера, става ли?

Баща ѝ затвори вратата с приглушено туп. На стената до нея имаше коркова дъска, върху която бяха забодени остарял календар, визитна картичка на местния сервиз за климатици и снимка на Лоръл и Сътън, застанали напред двора, усмихвайки се към фотоапарата. Ема се загледа продължително в снимката. Искаше ѝ се тя да може да говори, искаше ѝ се Сътън да може да ѝ каже нещо, каквото и да е, за това каква е била, какви тайни е крила и какво всъщност ѝ се беше случило.

Зад гърба ѝ се разнесе кискане. След това усети топло гъделичкане, сякаш някой ѝ дишаше във врата. Ема се обърна стреснато, но се озова пред празния гараж. Тогава през малкия квадратен прозорец зърна един джип, който бавно се отдалечаваше от къщата на Мърсърви. Тя изтича до прозореца и погледна навън, забелязвайки веднага белия линкълн. Този път безпогрешно разпозна и двете лица зад предното стъкло.

Това бяха близначките Туитър.

10. КАТО РИБА НА СУХО

Чук. Чук.

Ема се надигна рязко в леглото на Сътън. Луната хвърляше сребрист лъч върху килима. Скрийнсейвърът на компютъра на Сътън проиграваше слайдшоу от снимки на щастливите членове на клуба „Игра на лъжи“. По телевизията даваха епизод от „Дневното шоу на Джон Стюарт“. „Стъкленият похлупак“, която Ема препрочиташе, след като предишната седмица двамата с Итън бяха обсъждали Силвия Плат, лежеше разтворена върху нощното ѝ шкафче. Вратата към коридора беше затворена. Всичко беше на мястото си, където Ема го беше оставила, преди да заспи.

Чук.

Звукът идваше откъм прозореца. Ема отметна завивките. Предишната седмица беше имала сън, който започваше точно така. И когато беше погледнала през прозореца, беше видяла Беки на алеята пред къщата. Тя я предупреди да внимава и изчезна.

Ема се приближи колебливо на пръсти до прозореца и надникна навън. Уличната лампа хвърляше златиста светлина върху настръхналия кактус до тротоара. Джетата на Лоръл беше паркирана точно отдолу. И разбира се, на алеята, която минаваше покрай баскетболното игрище, стоеше някой. Тя някак си очакваше, че ще види Беки, но човекът пристъпи на светло и замахна, за да хвърли нов камък по прозореца.

Беше Итън.

Тя рязко си пое дъх и се отдръпна от прозореца. Бързо навлече един спортен сутиен под прозрачната блузка на Сътън и нахлузи долнището на раираната си пижама. После се върна обратно, махна му с ръка и повдигна прозореца. Госпожа Мърсър още не го беше заключила и той се отвори с лекота. Нощният въздух беше горещ и задушен, не се усещаше и най-слаб полъх на ветреца.

— Да си чувал, че вместо камъчета може да се използва телефон? — подвикна му тихо тя.

Итън я изгледа накриво.

— Можеш ли да слезеш?

Ема се послуша за звуците откъм коридора — за пускането на вода в тоалетната, тупкането на лапите на Дрейк по пода, нещо друго. Ако Мърсърви я усетеха, че излиза същия ден, когато са я хванали да краде, направо щяха да я убият. Но навред цареше пълна тишина. Тя повдигна още повече прозореца и се измъкна навън.

Един дебел клон се протягаше към покрива на къщата; Ема се хвана за него и увисна над земята. Нищо чудно, че Сътън го е използвала като маршрут за бягство. Приземи се върху чакъла и тръгна към Итън, ухилена до уши. Но той не отвърна на усмивката ѝ.

— Какво ти стана, за Бога? Да не си си изгубила ума? Защо трябваше да...

— Ш-ш-т! — Ема се огледа. Кварталът беше потопен в зловеща тишина, навсякъде беше тъмно, колите стояха смълчани по алеите. — Само така можех да стигна безпроблемно до полицейското управление.

— И за какво ти е да ходиш там'?

Ема седна върху големия объл камък пред къщата на семейство Мърсър.

— Трябваше да видя полицейското досие на Сътън.

Докато Ема му разказваше за полицейските доклади и инцидента върху линията, очите му се ококорваха все повече.

— Сътън е застрашила живота на всички — завърши Ема. — Освен това онази нощ нещо се е случило с Габи. Била е откарана в болницата.

— Леле. — Итън приседна до нея на камъка. — И никой не я е издал?

— Според доклада, не. — Краката им се докосваха лекичко; през тънкия крачол на пижамата Ема усещаше грубата тъкан на дънките му.

Итън въртеше неспокойно телефона си в ръце.

— Защо според теб са замълчали?

— Не знам. Този номер е нещо сериозно. Всички са можели да загинат — каза тя, наблюдавайки сянката, която премина край прозореца на съседната къща. — Може би са искали да ѝ го върнат по някакъв начин?

— Чрез нов номер... или нещо друго?

Полазиха я ледени тръпки.

— Ти сам каза, че онази нощ, когато е бил заснет филмът с душенето, приятелките на Сътън са изглеждали така, сякаш искат да я убият, нали?

Итън погледна надолу по улицата и прехапа долната си устна.

— Така ми се стори — отвърна най-накрая той. — Нищо, че според тях е било номер. Сътън изглеждаше истински изплашена.

— На мен ми прилича на отмъщение — рече Ема.

Итън си спомняше по-добре онази нощ от мен. Когато го видях надвесен над мен, аз се почувствах замаяна и уязвима. Само да можех да си спомня часовете и дните след този инцидент... наистина ли се държах с приятелките си така, сякаш нищо не се е случило? Нима толкова лесно се бях отърсила от страховете си?

— Но според мен не трябва да отписваме и близначките Туитър — каза Ема. — Все пък Габи е била приета в болница — може наистина да е пострадала. Освен това те бяха и на гости у Шарлът онази нощ. Виждала съм ги да обикалят с джипа си по улицата и да ме следят. А и в училище ми хвърлят много странни погледи. — Тя затвори очи, сещайки се за Гарет. — Но пък всъщност много хора ми хвърлят странни погледи.

Итън кимна.

— Не можем да отхвърлим никого, докато не се окаже, че има алиби.

Ема вдигна лице към небето и изпъшка. Всичко ѝ се струваше толкова... трудно.

— Родителите на Сътън ще ме убият, ако разберат, че съм навън — каза тя, поглеждайки към тъмните прозорци на къщата. — Наказана съм да не излизам от къщи.

Итън порови с крак в чакъла.

— Значи това е единствената ти нощ, когато все още можеш да се наслаждаваш на свободата?

— Може и така да се каже. Утре най-вероятно на прозореца ми ще има един грамаден райбер.

Итън се усмихна.

— Тогава нека се позабавляваме, вместо да говорим за убийството на Сътън.

Ема бавно повдигна глава и го погледна.

— Как например?

— В двора на съседа ти има басейн. — Итън посочи тухлената стена, която разделяше дворовете на мърсъррови и съседите им. — Искаш ли да поплуваме?

— Ще ни видят! — възкликна Ема. Съседите на Мърсъррови, семейство Полсън, бяха махвали с ръка на Ема няколко пъти. Те се обличаха в еднакви екипи на „Джей Крю“, караха еднакви лексуси с цвят на шампанско и лепваха името си върху всичко — голяма табела с надпис „СЕМЕЙСТВО ПОЛСЪН“ на пощенската кутия, „ПОЛСЪН, ПОСТРОЕНО ПРЕЗ 1968“ на каменна плоча в предната градина, дори колите им имаха регистрационни номера „ПОЛСЪН 1“ и „ПОЛСЪН 2“. Изглеждаха приятелски настроени, но Ема се съмняваше, че ще посрещнат мило неканени гости в басейна си.

Итън посочи към тяхната автомобилна алея. До пощенската кутия лежаха няколко вестника, обвити в син найлон. Къщата беше тъмна и на алеята нямаше никакви автомобили.

— Мисля, че са извън града.

Ема замълча. Знаеше, че трябва да се върне обратно и да си легне, но дяволското тъничко гласче в главата ѝ не спираше да ѝ говори за тъмните очи и изпълнената с надежда усмивка на Итън, като я припираше да се съгласи.

Може би това дяволче бях аз. Ема заслужаваше да се позабавлява.

— Навита съм — отвърна ухилено тя.

За отрицателно време двамата изкатериха стената на Полсънови и се озоваха до овалния басейн, който се намираше в центъра на вътрешния двор. Край него на платформа бяха подредени тубинг рингове и салове. Под перголата се виждаше черен газов грил, а малко по-нататък се намираше барбекюто с форма на кошер. Върху шезлонгите бяха метнати две кърпи с избродирани монограми „П“. Ема погледна с любопитство към тъмната къща на Полсънови. Нито една лампа не светна.

За по-малко от пет секунди Итън свали тениската и панталоните си, изрита маратонките от краката си и се гмурна в басейна. Когато излезе на повърхността, той се ухили на Ема.

— Водата е страхотна! Скачай вътре!

Ема събу единия крачол на пижамата.

— Тъъ, не съм облечена подходящо за плуване.

Итън сбърчи вежди.

— Сваляй ги. Нямам нищо против.

Ема го погледна насмешливо, но събу панталоните на пижамата, благодарна за това, че отдолу носеше непрозрачни, черни памучни момчешки боксерки. Приблужи се на пръсти до ръба и постепенно се потопи в басейна. Отблъсна се от стената и гмурна във водата. Блузката ѝ се изду около тялото ѝ като парашут. Когато изскочи на повърхността, за да си поеме въздух, видя Итън в средата на басейна. Златистата светлина се отразяваше в лъскавата му черна коса и подчертаваше скулите, сухото му лице и широките рамене. Той улови погледа ѝ и ѝ се усмихна, но тя бързо сведе очи. Не искаше да си помисли, че го зяпа.

— Идеята беше добра — рече Ема и се отпусна по гръб във водата.

— Казах ти. — Итън заплува към трамплина за скачане. — Трябва да ти призная нещо — каза той след минута, докато силните му ръце пореха водата. — Аз съм сериен използвач на чужди басейни. Когато бях по-малък, непрекъснато се промъквах в басейна на съседите.

— Е, аз съм все още девствена по въпроса — каза Ема, надявайки се, че е достатъчно тъмно, за да не види Итън как се изчервява при произнасянето на думата девствена.

— Винаги съм искал да имам собствен басейн. — Итън се протегна и се хвана с две ръце за трамплина. — Нашите така и не се навиха. Мама смяташе, че ще стане като с онези деца от новините, които се удавиха.

Ема си помисли колко малко знае за живота на Итън.

— Що за хора са вашите?

Итън сви рамене.

— Те са... ами майка ми страда от хронично безпокойство. А баща ми... го няма.

— Напуснал ли ви е? — Може би двамата имаха нещо общо.

Итън въздъхна.

— Не точно. Просто пътува много. За него работата е всичко. Има апартамент в Сан Диего, който е близо до офиса на компанията

му, и повечето време е там. Сигурно му харесва да е по-далеч от нас.

— Не бива да си правиш шеги с това.

Итън повдигна едното си рамо. За миг изглеждаше, че ще добави още нещо, но той само разтърси яростно глава, сякаш се опитваше да изтрие всички мисли, и се пусна от трамплина.

— А ти имаше ли басейн, Ема?

Тя се засмя, бързо запляска с крака, порейки водата.

— Хранениче с басейн? Смятах се за щастливка, ако имах чиста вана. Но често ходех в градските басейни. Когато бях малка, един социален работник ме водеше на безплатни уроци по плуване.

— Много хубаво.

— Предполагам. — Щеше да е много по-хубаво, ако Беки я беше научила да плува. Или ако някоя от приемните ѝ майки си беше направила труда да дойде и да я гледа как се учи. Докато беше във водата, Ема обичаше да гледа към пейките за зрители с надеждата, че ще види някой, който е дошъл заради нея, но винаги оставаше разочарована. Най-накрая спря въобще да поглежда натам.

— Като малка имаше ли любима игра в басейна? — попита Итън.

Тя се замисли за миг.

— Мисля, че „Марко Поло“. — Обикновено я играеха в края на уроците по плуване.

— Искаш ли да поиграем? — попита Итън.

Ема се изкиска, но лицето му остана сериозно.

— Ами да — отвърта тя. — Само че тихичко. — Тя затвори очи, завъртя се няколко пъти във водата и прошепна: — Марко!

— Поло! — отвърна Итън с нисък глас. Ема се плъзна в посока към гласа му, протегнала ръце пред себе си.

Итън се изкиска.

— Приличаш на някое зомби.

Ема се засмя, но някак си всичко това ѝ се струваше нередно. Ами ако в този момент трупът на Сътън също се носеше някъде по вода?

В съзнанието ми се появи картина на студена, мрачна вода. Вълни подмятаха труп, обвит в мокри дрехи. Не можех да се приближа достатъчно, за да различа фигурата, която лежеше по лице в реката. Възможно ли е това да бях аз, мъртва?

Без особено желание Ема продължи да плува към гласа на Итън, опитвайки се да се отърси от ужасното чувство, което караше стомаха ѝ да се свива. Ръцете ѝ не успяха да хванат нищо.

— Аз съм майстор на „Марко Поло“ — подразни я Итън. Сега звучеше така, сякаш се намира на плиткия край на басейна. — Гадно ли е да си хранениче?

Ема се прокашля.

— Доста — отвърна тя и стисна по-силно очи. — Но тъй като вече съм на осемнайсет, предполагам, че всичко това приключи. Марко!

— Поло — отвърна Итън, този път отляво. — Приключи и защото вече си тук и живееш живота на Сътън. Щом разгадаем какво се е случило, ти пак ще си станеш Ема.

Ема размърда пръсти в студената вода, обмисляйки думите му. Трудно беше да не мисли какво ще се случи с нея, след като убийството на Сътън бъде разрешено — ако бъде разрешено. Повече от всичко искаше да остане тук, да се разкрие пред Мърсъррови и да ги опознае в истинската си самоличност, но какво щеше да стане, щом разберат, че се е представяла за мъртвата им дъщеря?

Итън наруши мълчанието.

— Не знам как си живяла през всичките тези години в приемни семейства и си останала толкова... нормална. Аз не бих успял.

— Ами криех се в главата си. — Ема заплува напред, съсредоточена върху гласа на Итън. — Създавах си свой свят.

— Което означава?

— Водех си дневници и пишех разкази. И си създадох вестник.

— Наистина ли?

Ема кимна, без да отваря очи.

— Беше нещо като... всекидневник „Ема“. Рисувах и пишех за неща, които ми се бяха случили така, сякаш са статия от първа страница. Нали се сецаш, „Момиче приготвя поредния самун вегетариански хляб за приемните си родители-хипари“. Или пък „Приемна сестра чупи играчката на Ема Пакстън просто защото ѝ е кеф.“ Това ми помагаше да се справя. Дори сега продължавам да си съставям заглавия на ум.

— Защо?

Ема избърса водата от лицето си.

— Предполагам, че това ми помага да се чувствам... значима. Все едно заслужавам да се появя на първа страница — дори да е в собствения ми измислен вестник.

— Аз също се скривах в моя малък свят — призна Итън. — Когато бях малък, непрекъснато ме тормозеха.

— Тормозили са те? — Ема искаше да отвори очи и да го погледне. — Защо?

— Защо по принцип тормозят по-малките? — Гласът на Итън се пречупи. — Просто така се случва. Само че вместо да пиша вестници, аз рисувах лабиринти. В началото бяха съвсем елементарни, но постепенно започнах да ги правя все по-сложни, докато накрая сам не можех да ги разгадая. Потопях се в тези лабиринти. Представях си, че са лабиринти-градини, в които мога да изчезна завинаги.

Изведнъж тя усети движението на крака под водата. Протегна ръка напред, докосна кожа и отвори очи. Итън се беше притиснал към ъгъла до вградената гореща вана.

Ема несъзнателно докосна малкия белег от порязване на брадичката му.

— Боли ли?

Итън се изчерви.

— Не.

След това я хвана през кръста и я привлече към себе си. Краката им се преплетоха и Ема почувства топлината на кожата му. Тя погледна към мокрите му устни, капчиците вода по миглите му, луничките, обсипали раменете му.

Щурците пееха в топлата нощ. Мескитовите дървета шумоляха от вятъра. Точно когато Итън се наведе към нея, един лунен лъч попадна върху сребърния медальон на Сътън и отразената му светлина заблестя по повърхността на басейна.

Внезапно водата ѝ се стори студена като лед. Всичко се случваше твърде бързо.

— Ъъ... — промърмори тя, извърна се и бързо отплува.

Итън също се извърна смутено, бършейки водата от лицето си.

— Их! — извиках им аз. Какво разочарование!

Ема се приближи до стълбичката.

— Може би трябва да излизаме.

— Да. — Итън се измъкна от басейна. Погледът му се рееше към цветните лехи и конусовидната къщичка за птици, която висеше на брезовото дърво — навсякъде, само не към Ема.

Двамата стояха мокри, треперещи и почти голи на подиума. Ема се опитваше да измисли нещо, което да разсее напрежението, но умът ѝ беше напълно блокирал.

Силен стон я накара да се обърне. През процепите на оградата пробяга светлина. По улицата се задаваше кола. Ема хвана Итън за ръката.

— Тук има някой!

— Мамка му. — Итън грабна обувките и дрехите си, пъкна ги под мишница и хукна бос към оградата. Ема нахлузи долнището на пижамата, изцеди набързо блузката си и хукна след него. Той ѝ помогна да прескочи оградата, после сам се изкатери по нея. От другата страна на полсъновия заден двор имаше пресъхнал поток, чието корито беше затрупано с камъни, тръни и гигантски кактуси. Къщата на семейство Мърсър се намираше отляво, но Итън сви надясно.

— Трябва да се прибирам — каза той.

— Пеша ли си дошъл дотук? — попита изненадана Ема.

— Всъщност тичах. Обичам да правя джогинг нощем.

Двигателят на колата боботеше на улицата. Ема се взря в тъмнината. Пустинята продължаваше безкрайна.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Всичко ще бъде наред. Ще ти се обадя.

Ема го изпрати с поглед, докато вече не виждаше светлоотразителните подметки на маратонките му. След това се върна при сътъновия заден двор, промъкна се през счупената дъска на оградата и се озова на алеята до фолксвагена на Лоръл. Когато погледна над оградата, тя очакваше да види кола пред къщата на семейство Полсън, може би дори самият господин Полсън да обикаля имота си с бейзболна бухалка в ръка. Но алеята беше празна. Вестниците лежах на същото място, където ги бяха забелязали преди час. Къщата беше абсолютно тъмна.

Една ужасна мисъл накара кожата на Ема да настръхне. Колата не принадлежеше на никой от семейство Полсън. Човекът, който се криеше в двора и тайно ги наблюдаваше, беше някой друг.

11.

НЯМА НИЩО ПО-ХУБАВО ОТ ЗАПЛАХА В ДВА СУТРИНТА

Няколко минути по-късно Ема вече тичаше по тротоара към къщата на Мърсърви. Дървото пред спалнята на Сътън нямаше достатъчно ниски клони, за да се изкатери обратно по него, така че ѝ оставаше единствено входната врата.

Ключът се намираше под големия камък до дивата череша — на същото място като първата нощ, когато Ема влезе за пръв път в къщата на семейство Мърсър. Тя го пъкна в ключалката, молейки се на ум алармата да не е включена. Ключът се превъртя. Тишина. Бинго.

Вратата се отвори и Ема се шумугна вътре. Климатикът беше пуснат на максимум и влажната ѝ кожа настръхна от студа. Бледата светлина от уличните лампи се отразяваше в стъклата на семейните портрети. Визитката на детектив Куинлън лежеше на масичката до вратата, където по-рано през деня я беше оставила майката на Сътън. Ема докосна китката на ръката си, припомняйки си чувствата, които беше изпитала, когато на това място се бяха озовали итъновите пръсти. Тя затвори очи и облегна чело на стената.

Какво ти става?, исках да извикам аз. Защо не го целуна?

Скръц. Ема замръзна. Стъпка ли беше това?

Скръц. Скръбъц. По пода на коридора се плъзна сянка. Стъпките се приближаваха все повече и накрая се появи Лоръл. Ема отскочи назад, преглъщайки писъка си.

— Леле! — Лоръл вдигна ръце. — Някой е станал много нервен! — Тя се вгледа в Ема. — Защо си цялата мокра?

Ема наведе глава и огледа мократа блузка, която беше прилепнала към тялото ѝ. По гърба ѝ се стичаха водни капки.

— Току-що си взех душ — отвърна тя.

— Заедно с дрехите?

Ема отиде в дамската тоалетна и подсуши лицето си със зелената кърпа за ръце. Когато погледна към отражението си, тя видя, че Лоръл я гледа в огледалото. Дали ги беше видяла заедно с Итън в басейна? Дали беше чула разговора им? Тя ли ги беше осветила с фаровете на колата си?

Струваше ми се напълно възможно. От проблясъците за миналото ми знаех, че Лоръл е паразит, навира си носа навсякъде и шпионира. Не знам защо я бяхме допуснали в „Играта на лъжи“, но знаех, че съм против. Дълбоко в себе си усещах, че ревнувам. Лоръл беше истинска дъщеря на родителите ми и те очевидно я обичаха повече от мен. Не исках и приятелите ми да я обичат повече от мен.

Лоръл влезе в тоалетната и седна върху капака на тоалетната чиния.

— И кога смяташе да ми кажеш?

— Кое? — Ема се престори на заинтригувана от мъничките калъпчета сапун, подредени по ръба на умивалника.

— За това с кого се виждаш. С кого разговаря отвън.

Нервите на Ема се изопнаха. Значи Лоръл ги беше видяла. И ако тя беше убийцата на Сътън, ако знаеше, че Ема е с Итън, то тогава и той се намираще в опасност.

— Не знам за какво говориш. — Гласът ѝ леко потрепна.

— Стига де — сопна ѝ се Лоръл. — Ходиш с някой на име Алекс, нали?

Алекс? Кърпата се изплъзна от ръцете на Ема, докато тя се опитваше да се сети за някого на име Алекс в „Холиър“. Единственият Алекс, когото познаваше, беше приятелката ѝ от Хендерсън...

— Видях есемеса в курса по грънчарство — каза Лоръл, скръсти ръце и погледна към Ема в огледалото. — Някой си Алекс ти беше писал. Мислел си за теб. — Очите ѝ проблеснаха. — С него ли изчезна от купона, а?

Ема усети, че ѝ се завива свят.

— Алекс е момиче — изтърси тя.

— А-ха. — Лоръл завъртя очи. — Кога ще започнеш отново да ми вярваш? — попита тихо тя.

Между тях съществуваше някаква болезнена напрегнатост, която Ема не можеше да схване напълно. Сътън беше наранила Лоръл в

миналото — Ема беше сигурна в това, — но по всичко личеше, че Лоръл също бе наранила Сътън.

— Тя е момиче. — Ема рязко се обърна, удряйки хълбока си в умивалника. — Освен това... не е хубаво да ми надничаш в телефона.

Лоръл наведе глава и ѝ се усмихна многозначително.

— Все едно ти не надничаш непрекъснато в моя? Та кой е този Алекс? Някой от гимназия „Валенсия“? От университета? Да не сте се къпали голи? Добре, че Полсънови са на Хаваите!

— Не съм била в басейна — отвърна Ема, но след това се огледа. Капчици вода се ръсеха от мократа коса по раменете ѝ. Тя вонеше на хлор. — Добре де. Хубаво. Плувах в басейна. Но бях сама.

Лоръл прокара пръсти по надписа от ковано желязо върху тоалетната масичка „ЖИВЕЙ, СМЕЙ СЕ И ОБИЧАЙ“.

— Защо не ми кажеш истината? — попита тя обидено. — Няма да кажа на никого. Обещавам. Мога да пазя тайна.

Ема наведе поглед. Единственият човек в Тусон, на който можеше да се довери, беше Итън.

— Кълна се, че бях сама в басейна. Беше ми горещо, не можех да заспя... това е. И Алекс е момиче, с което се запознах на тенис лагера. — Дано Сътън наистина да беше ходила на лагер... и дано Лоръл не беше отишла с нея. След това, опитвайки се да изглежда раздразнена и надменна, тя бутна Лоръл настрана и излезе в коридора.

— Сътън, почакай.

Ема се обърна. Лоръл стоеше зад нея, разтеглила устни в опасна усмивка.

— Знам, че ме лъжеш. Или ще ми кажеш всичко, или...

Думите ѝ увиснаха във въздуха.

— Или какво?

Лоръл стоеше толкова близо до нея, че Ема можеше да помирише лимоновия ѝ шампоан. Раменете ѝ бяха полегати и силни. Едрите ѝ ръце бяха подпрени на хълбоците. Изведнъж Ема си припомни онази ужасна нощ в дома на Шарлът, когато някой я хвана отзад и едва не я удуши. Лоръл беше по-висока от Ема, почти колкото човека, който я беше нападнал. А и от нея се излъчваше сила, увереност, която караше Ема да си мисли, че е способна да извърши убийство. Та нали беше видяла в клипа как Лоръл яростно души Сътън.

Лоръл пристъпи още по-близо. Ема потрепна и отмести поглед от нея.

— По-добре ми кажи какви ги вършиш или ще направя нещо, което наистина ще ти изкара акъла. Смяташ, че номерът с влака е смешен? Ами ако разкажа всичко за него на мама и татко? Ако им разкажа, какво наистина се случи?

Ема отстъпи изненадана. Моля те, кажи ми какво наистина се случи, помисли си тя. Но Лоръл ѝ обърна гръб и тръгна нагоре по стълбите, оставяйки Ема сама в мрака.

12.

ЕДНА ПО-РАЗЛИЧНА ТАЙНА

— Ich war in Arizona geboren — прошепна Ема. Учебникът по немски лежеше в скута ѝ, а в ръцете си тя държеше листчета със записки. Намръщи се на гърленото звучене на думите. Звученето на немския ѝ напомняше на някой възрастен мъж, който непрекъснато храчи.

Беше вторник и Ема седеше до кръглата маса за обяд в училищния двор, която беше запазена за учениците от по-горните класове; всички останали трябваше да седят в претъпкания бюфет, който миришеше неприятно на рибени такос. Шарлът, Мадлин и Лоръл трябваше да се появят всеки момент и Ема използваше времето да прегледа записките си по немски за контролното в края на срока.

Макар че Сътън най-вероятно никога в живота си не беше сядала да учи, Ема не можеше да си позволи да се издъни на нито един тест. Тя беше отлична ученичка още от първи клас и нямаше намерение точно сега да се отказва.

Аз се ядосах на възгледите на близначката ми. Може да бях твърде заета, за да уча, може би ме интересуваха други неща. А може би бях адски умна, но не виждах смисъл да го показвам.

Контролното по немски в края на срока щеше да отразява етапите от живота: раждане, живот, смърт.

— Ich war in Arizona geboren — повтори отново Ема. Родена съм в Аризона. Това щеше да е отговорът на Сътън — но така ли беше в действителност? Беки винаги бе твърдяла, че Ема е родена в Ню Мексико — което означаваше, че Сътън също е родена там.

— Sutton starb in Arizona — прошепна Ема, прочитайки думата от речника. Сътън е умряла в Аризона. Достатъчно бе да го изрече, дори и на чужд език, за да усети как стомахът ѝ се свива на топка. Тя прелисти речника в края на учебника, но не откри нито една по-точна дума, като убивам или удушявам например.

— Купи ли вече билети за годишния бал?

Ема подскочи стреснато при звука на чуруликация глас. Едно момиче с боядисано в зелено лице, фалшив нос, перука като на баба Яга и дълга черна рокля, която изглеждаше като нападната от дървеници, тикна в скута ѝ един флаер, на който пишеше „Годишен бал за Хелоуин! Елате, ако не искате да умрете от страх!“. Щом я разпозна обаче, усмивката ѝ увехна и тя отстъпи назад.

— О! Искам да кажа, че ти сигурно вече си взела, Сътън. Приятно прекарване!

Преди Ема да успее да обели и дума, баба Яга изчезна в двора. Това не беше първият път, когато момичета бягаха настрани, отстъпваха от пътя ѝ по коридорите или опразваха момичешката тоалетна в мига, когато Ема влезеше вътре. Поредната страна от живота на Сътън Мърсър, осъзна Ема, чудейки се дали начинът, по който реагираха хората, караше близначката ѝ да се чувства самотна. Дали Сътън изобщо допускаше някой до себе си?

Не знаех как да отговоря на въпроса на Ема. Но като се има предвид това, че някой друг живееше живота ми, може би съм била права да не се доверявам на никого.

Ема затвори учебника по немски. Докато гледаше престорено щастливите германци на корицата, облечени с къси кожени панталонки ледерхозен, тя усети как кожата ѝ настръхва под нечий втренчен поглед. Извърна се бавно. Около масата във вътрешния двор бяха насядали група футболисти, които се смееха истерично на пантомимичните шеги на някакъв тип. На съседната маса седяха момче и момиче. Устните им бяха свити гневно и те не сваляха погледи от Ема.

Гарет и Ниша.

Ниша носеше прилепнал тревистозелен пуловер и маратонки „Лакосте“ и гледаше Ема така, че кръвта ѝ се смръзна във вените. Макар Ема да не знаеше, че са толкова близки приятели, Гарет седеше плътно до Ниша, без да сваля поглед от Ема. Отвратеното изражение на лицето му сякаш ѝ казваше: Знам всичко за теб. Знам за Итън.

Възможно ли беше Гарет да знае? Той ли се криеше предишната нощ край басейна на Полсънови? Може би двамата с Ниша бяха заедно. Ема му махна леко с ръка, но Гарет просто поклати глава и прошепна нещо в ухото на Ниша. Тя се изкиска и се ухили гадно на Ема.

Изведнъж Ема усети, че повече не може да търпи техните малки тайнички. Тя стисна юмруци и погледна към дребното тъмнокосо момиче.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Ниша? — попита тя, без да си прави труда да прикрие сарказма си.

Ниша я стрелна със захаросаната си усмивка и се притисна към Гарет, поставяйки ръката си върху неговата.

— Тъкмо се канех да ти напомня, че в петък трябва да присъстваш на задължителната отборна вечеря у дома. Бих те включила в организирането ѝ, но един Бог знае дали въобще ще се появиш.

Ема настръхна.

— Ами може и да се появи, ако някога организираш нещо, което си заслужава.

Браво, Ем, помислих си аз. Ема ставаше все по-добра в отстояването на позицията си и в призоваването на онази Сътън, която се криеше в нея. Може би има някаква истина в спора „природа срещу среда“.

Тогава Ниша забеляза нещо зад гърба на Ема и погледът ѝ се проясни.

— Ти ще дойдеш, нали, Лоръл? Или Сътън няма да ти позволи?

Ема се обърна и видя Лоръл да поставя таблата с обяда си върху масата. Тя стрелна Ниша с леден поглед и замълча.

— Откога отборните вечери са задължителни? — промърмори тя под носа си. — Някой трябва да ѝ разясни, че капитанската титла в отбора не я прави кралица.

— Просто е ядосана, защото Сътън не се появи предишният път. — Шарлът също седна до тях и тръсна пакетчето с обяда си на масата. После погледна към Ема. — Ако не искаш, няма да ходим, Сътън.

Лоръл погледна Ема и кимна. Ема беше забелязала, че като фактически лидер на „Играта на лъжи“, приятелките на Сътън винаги приемаха решенията ѝ.

Но според мен те въобще не бяха във възторг от това. Шарлът гледаше отегчено, сякаш се беше изморила непрекъснато да се съобразява с правилата на Сътън Мърсър.

— А ти къде беше днес? — намеси се Мадлин, плъзвайки се на пейката до Ема. — Защо не дойде в Центъра?

Ема потрепна.

— В Центъра ли трябваше да се срещнем? — Така наричаха училищното кафене, комбинирано с магазин, което се намираще до закувалнята. Там се продаваха предимно тениски с логото на гимназията „Холиър“, билети за бала и моливи номер две.

— Да, за да планираме партито! Ехо, традиция? — Мадлин подаде на Ема картонена чаша с кафе. — Както и да е. Взех ти едно лате. Някой май е доста разсеян днес, а? Може би заради вчерашното ти посещение в полицията?

Лоръл отвори кутийка диетична кола.

— Сутринта им разказах какво се случи. — Тя издържа погледа на Ема, примигвайки невинно с очи, сякаш ѝ казваше: „Че какво друго очакваше да направя?“

— Явно ти нямаше намерение да ни кажеш. — Шарлът отпусна ръце върху кутията със спаначена салата. — Какво се случи?

Мадлин въртеше в ръцете си едно пластмасово ножче и прокарваше показалец по назъбения му ръб.

— Откога крадеш по магазините без нас? — Тя изглеждаше раздражена, все едно Ема я беше пренебрегнала.

— И на всичкото отгоре да те хванат в „Клика“? — Шарлът цъкна с език. — Това място го покорихме още в осми клас!

— Лоръл ми каза, че си взела чантичка на „Тори Бърч“. — Мадлин сбърчи нос. — Сътън, Тори не си заслужава кражбата.

Ема махна капака на чашата с кафе и парата блъвна в лицето ѝ.

— Нали знаете как понякога просто трябва да направите нещо? — рече двусмислено тя. — Дори щеше да ми се размине, ако кучката на касата си вършеше работата, вместо да се вманиачава по мен. Мисля, че е влюбена.

— Някой май си губи уменията — пропя Шарлът и ухапа здраво един морков. Изглеждаше почти щастлива, че приятелката ѝ е била заловена.

Ема отпи от кафето си и примижа — то беше адски горещо.

— Няма начин да отида на бала. Наказана съм до края на века да не излизам от дома.

— О, стига, моля ти се. Разбира се, че ще отидеш. — Мадлин хвърли една покрита с карамел резина в устата си. — Ще намерим начин. И след това ще отидем заедно на къмпинг.

Изведнъж Мадлин се ухили на нещо зад гърба ѝ.

— Годзили на дванайсет часа.

Макар близначките по принцип да се обличаха различно — Габи си падаше по стила на степфордските съпруги, с префърцунени ленти за глава и рипсена коприна, а Лили се обличаше повече като Тейлър Момсен, с карирани фланелки, свръхкъси поли и грим, който я правеше да изглежда като енот — днес и двете носеха прилепнали розови рокли с бухнали тюлени поли и обувки на адски високи платформи, които подчертаваха тънките им глезени. Както обикновено не изпускаха от ръце айфоните си. Зяпаха ги всички — от момчетата от групата в ъгъла до намусените, артистични типове, облеgnати по стените.

— Здравсти, мацки! — пропя Габи, когато стигна до масата.

— Чао! — каза Лили. — Някой да не би да спомена нещо за къмпинг? Къде ще ходим тази година?

— Ние ще ходим на планината Лемън — отвърна остро Шарлът. — Нямам представа вие къде ще ходите.

— Лоша работа — отвърна също така остро Лили. — Защото само ние знаем къде са най-яките горещи извори.

— Освен това се сдобихме с един прелестен грил хибачи. Можем да си направим протеинови вафли — добави Габи.

— Не съм убедена, че паленето на огън в пустинята е добра идея — ухили се Лоръл.

Загледана в близначките, Ема прокара език по зъбите си, сецдайки се за бавно преминаващия покрай къщата на Сътън джип. Дали нямаше да се окаже, че те са наблюдавали нея и Итън в басейна?

Мадлин огледа тоалетите им.

— Гласуването вече мина, дами. Вече няма нужда да се обличате като примадони.

— Може пък да ни харесва така. — Лили постави длани на хълбоците си. — Добре, момичета. Направихте ли вече планове за церемонията ни?

— Дано да е добра — намеси се Габи, дъвчейки усърдно дъвка. Във въздуха се носеше аромат на диня. — Слуги... страхотна храна и музика... и може би церемония за приемане в „Играта на лъжи“, което би било черешката на тортата? — Габи броеше на пръсти.

— Намислили сме някои страхотни номера — рече Лили и в очите ѝ затанцуваха пламъчета.

— Ще бъдем отлична добавка към групата ви — добави Габи тихо, без да сваля очи от Ема. Тя леко се отдръпна назад и пулсът ѝ се ускори. Габи измъкна малка бутилка от джоба на роклята си, разви розовото ѝ капаче и лапна едно кръгло хапче. Погледът ѝ не се отместваше от Ема, сякаш се опитваше да ѝ предаде някакво послание.

— Нищо не може да се направи по въпроса за „Играта на лъжи“, дами — рече Ема, опитвайки се да прозвучи спокойно и самоуверено. Сътън не беше допуснала Габи и Лили в клуба — може би имаше добра причина за това.

Очите на Габи проблеснаха, сякаш се подготвяше за битка.

— Ще я видим тая работа — рече тя неочаквано сурово.

Лили я хвана за китката.

— Спокойно, Габс — рече тихо тя и я поведе нанякъде. — Без автографи! — извика тя на зяпналите си съученици, закривайки лицето си с ръка, сякаш е преследвана от папараци. Щом Лили пусна ръката ѝ, Габи се обърна, изпъна показалец в имитация на пистолет, насочи го към Ема и се престори, че стреля. Ема зяпна от изненада.

В главата ми проблесна спомен: всички сме се събрали у дома и аз с престорена усмивка изкарвам близначките от стаята.

— Извинете, момичета. Трябва да обсъдим някои клубни въпроси. Вървете в дневната при другите нищожества.

Габи стисва още по-здраво айфона си и кокалчетата ѝ побеляват. Тогавя Лили се изправя в цял ръст.

— Помни ми думите, Сътън, това ще се промени — изсъсква тя.

Но сега Мадлин просто поглежда подигравателно към близначките Туитър.

— Нещо им става на тези двете напоследък. По-откачени са от всякога.

— Абсолютно — съгласи се Шарлът и отпи от кафето си, без да сваля поглед от двойната врата, през която бяха излезли близначките. — Но за едно са прави — трябва да планираме церемонията им.

— Да го направим в събота. — Мадлин пъхна празната кутийка от обяда в чантата си. — У дома?

— Не мога — отвърна Ема. — Наказана съм, забрави ли?

Шарлът изсумтя.

— Че това кога те е спирало?

Звънецът извънтя и всички се надигнаха едновременно, изхвърлиха остатъците от обяда си в контейнера за отпадъци и се запътиха обратно към училище. Лоръл и Шарлът тръгнаха в противоположни посоки, но Мадлин спря и изчака Ема да прибере нещата си, за да повървят заедно.

Двете завиха към крилото по музика. През отворените врати на стаите се чуваха фалшиво изсвирени акорди. В края на коридора баба Яга раздаваше флаери за бала. Фалшивият нос заплашваше да се отлепи от лицето ѝ и две хлапета, които минаваха покрай нея, се изкискаха. Мадлин погледна Ема с крайчеца на окото си.

— Какво става с теб напоследък? — попита тя и забави крачка.

— Какво имаш предвид? — отвърна изненадана Ема.

Мадлин заобиколи едно момиче, което с усилие мъкнеше куфар с туба.

— Държиш се... странно. Предпазлива си, изчезваш нанякъде и не обясняваш защо, крадеш сама по магазините... Двете с Шар смятаме, че някакво извънземно същество се е спуснало на земята и се е вселило в тялото ти.

Ема усети как се изчервява. Успокой се, помисли си тя и подръпна медальона на Сътън, опитвайки се да запази присъствие на духа. Изведнъж ѝ хрумна една идея.

— Да не би вече да не съм най-добрата ти приятелка? — Тя изгледа от глава до пети високата стройна балеринска фигура на Мадлин, изгупана в тесни дочени панталони и сив пуловер с три четвърти ръкави, с надеждата, че ще клъвне.

Фините черти на лицето на Мадлин се изопнаха.

— Шар и аз винаги сме били приятелки.

— Да, но нещо между вас се промени — подразни я Ема. — Дори в момента ми изглеждаш напрегната. Това има ли нещо общо с нощта преди купона у Ниша? Знам, че сте били заедно, Мадс.

Мадлин спря рязко и потокът от ученици се раздели покрай нея. В средата на челото ѝ пулсираше вена.

— Ще спреш ли да говориш за онази нощ?

Ема примигна. Бушуващият в гърдите ѝ огън я подтикна да продължи:

— Защо?

— Защото не искам да говоря за това, ясно ли е?

— Но...

— Просто забрави, Сътън! — Мадлин се обърна и отвори най-близката врата, която водеше към училищната библиотека. Ема подпря вратата с крак и я последва вътре. Край поредицата дълги, бели маси бяха наседали ученици, които подготвяха домашните си. Зад стъклената стена проблясваха монитори. Голямата стая миришеше на стари книги и почистващи препарати.

Мадлин се шмугна в един от коридорите между рафтовете с книги.

— Мадс! — извика Ема, промъквайки се покрай ниския шкаф с атласи и енциклопедии. — Стига де, Мадс!

Библиотекарката постави пръст на устните си.

— Тихо! — обади се тя със заповеднически глас иззад бюрото си.

Ема мина забързано покрай плакатите на поредиците „Здрач“ и „Хари Потър“. Копнеж стегна гърдите ѝ. Беки обичаше да ѝ чете Хари Потър, преправяйки по различен начин гласа си за различните герои, наложила на главата си черен кадифен каскет, който бе взела от една гаражна разпродажба след Хелюин. Ема обожаваше майка ѝ да ѝ чете; не ѝ пукаше, че шапката мирише на мухъл.

Ема сви по коридорчето, в което се беше изгубила Мадлин. Тя се беше спряла в самия му край, до няколко томчета събрани съчинения на Шекспир.

Дългата ѝ тъмна коса се спускаше по гърба ѝ, който беше стегнат и изпънат, все едно бе глътнала бастун.

Внезапно в главата ми се появи отчетлив спомен — Мадлин стои пред мен обидена, в същата стегната поза. Намираме се в спалнята ѝ и от коридора се долавя някаква суматоха, приглушени гласове, които стават все по-силни. Чувам тихо хълцане, сякаш тя се опитва да преглътне сълзите си.

— Мадс? — прошепна Ема. Мадлин не отговори. — Стига де, Мадс. Ако съм те обидила, извинявай.

Мадлин се обърна рязко и впери зачервените си очи в Ема.

— Виж какво, първо позвъних на теб! — Гласът ѝ я подведе и тя стисна устни. — Ти не се обади. Предполагам, че си имала по-важна работа.

Тя подсмръкна и си пое задавено въздух.

— Светът не се върти около теб, да знаеш. Когато ми кажеш нещо, винаги го правя, но би било мило от твоя страна понякога да отвърщаш със същото. След това се обадох на Шарлът и тя остана с мен цялата нощ. Така че да, разбира се, че сме по-близки напоследък. Доволна ли си?

Стиснала зъби, Мадлин профуча покрай Ема, сякаш тя бе някоя безлична ученичка, която се мотае по коридорите в библиотеката.

— Мадс! — извика Ема. Но Мадлин не спря. Тя блъсна вратата и излетя в коридора.

Всички в библиотеката се обърнаха и зяпнаха Ема. Тя се шмугна обратно в коридорчето и се облегна на рафтовете с книги. Мадлин криеше нещо важно, но то нямаше нищо общо с онова, което си мислеше Ема. Реакцията ѝ преди малко беше напълно искрена. Каквото и да беше правила в нощта, когато бе изчезнала Сътън, то си беше неин проблем, който нямаше нищо общо с изчезването на близначката ѝ.

Онази нощ Мадлин беше заета. Невинна. И тъй като са били заедно, най-вероятно същото се отнасяше и за Шарлът.

Изведнъж ме заля вълна от облекчение. Искрах да извикам от радост. Двете ми най-добри приятелки наистина ми бяха най-добри приятелки — а не убийци!

Поредица остри пиукания отекна в залата, където библиотекарката сканираше някаква книга за една слаба червенокоска. Ема се запъти към изхода, но коляното ѝ докосна ъгъла на едно от томчетата събрани съчинения на Шекспир и го събори на пода. Книгата се разтвори и разкри тънките си страници, обсипани с бележки и подчертавания от учениците, които като че ли въобще не се интересуваха, че това е библиотечна книга. Един ред от „Хамлет“ привлече погледа на Ема и я накара да настръхне.

Някой може да ти се усмихва и пак да е злодей.

Аз също потреперих. Мадс и Шарлът бяха оправдани, но убиецът ми все още беше някъде там — усмихваше се, наблюдаваше, криеше се, чакаше.

13.

НИКОГА НЕ ПОДЦЕНЯВАЙТЕ ПОЛЗАТА ОТ ЕДНО ДОБРО ТЪРШУВАНЕ

— Тя ще слуша, мамо — продължаваше да се моли Лоръл. — Обещавам. Моля те, пусни я да дойде!

Беше петък вечерта и Ема и Лоръл стояха във фоайето на къщата. Госпожа Мърсър ги гледаше от вратата на офиса си. До нея седеше Дрейк и пъхтеше с оплезен език, който приличаше на дебело парче шунка. Ема леко отстъпи встрани.

— Това е просто една глупава вечеря с отбора по тенис — продължаваше да я убеждава Лоръл. — Ще бъде абсолютно скучна — та нали Ниша я организира. Пък й нали трениорката Маги ти обеща, че няма да се отделя от Сътън? Така че няма за какво да се притесняваш.

— Моля те? — Ема погледна госпожа Мърсър със същия предан кучешки поглед като на Лоръл. Седмица по-рано нямаше дори да й мине през ума, че ще поиска да отиде в къщата на Ниша. Но, честно казано, да стои наказана вкъщи си беше гадно. Тя не само нямаше право да излиза; госпожа Мърсър й беше спряла интернета и беше конфискувала айфона на Сътън. След като бързо свикна с лъскавия, модерен уред, сега старото, очукано блекбъри, което си беше купила от Вегас, въобще не радваше окото. Вечерите прекарваше в претърсване на стаята на Сътън, с надеждата да открие нещо, което да е свързано с убийството й, но не намираше нищо. Оставаше й единствено да си пише домашните. Сътън сигурно се обръщаше в гроба.

Ако въобще се намирах в нещо толкова скучно като гроб. В което силно се съмнявах.

Ема нямаше да бъде пусната на вечерята у Ниша, но очевидно днес следобед трениорката Маги се беше обадила на госпожа Мърсър и я беше принудила да пусне дъщеря си. Това ще е добре за спортния дух, беше казала Маги, уверявайки госпожа Мърсър, че ще държи Ема под око. Но сега госпожа Мърсър се колебаеше.

— Нали ще я вардиш като ястреб, Лоръл? — попита госпожа Мърсър.

— О, да! — изпъшка Лоръл, играейки си с вървичките на цветната си камизолка.

— И след вечерята вие двете се прибирате право у дома?

— Точно така — отвърнаха двете момичета в унисон.

Госпожа Мърсър притисна показалец към устните си.

— Все пак става въпрос за Ниша. — Тя произнесе името ѝ по същия почтителен начин, както би говорила и за Далай лама. Госпожа Мърсър беше убедена, че Ниша е примерно момиче, пълна отличничка с безупречно поведение, която не би могла да направи нещо лошо.

— Добре, хубаво. — Госпожа Мърсър въздъхна, отпусна рамене и им махна с ръка да вървят.

Ема се качи в колата на Лоръл, а сестра ѝ седна на шофьорското място и нададе триумфален вик.

— Какъв е вкусът на свободата?

— Невероятен! — извика Ема.

Лоръл шофираше с една ръка, а с другата разресваше дългата си руса коса. Въпреки разхвърляната си стая, сестрата на Сътън винаги изглеждаше перфектно: непрекъснато си слагаше гланц за устни, преглеждаше зъбите си в огледалото, за да види дали не е заседнало нещо между тях и непрекъснато гладеше ризите и полите си. На Ема ѝ харесваше, че Лоръл обича да се грижи за дрехите си, вместо да кара госпожа Мърсър да го прави. Тя беше находчива, също като Ема. Можеше сама да се грижи за себе си.

Но това не означаваше, че Ема може да ѝ се довери.

Тя се намести на седалката и влезе в ролята си на детектив.

— Очевидно Мадлин има някаква тайна — започна тя и, обръщайки се към Лоръл, зърна през прозореца кучешкия хотел „Доги дюд ранч“. До него се намираха магазина за тюркоаз и кристал и големия двор на магазина за керамични изделия.

Лоръл повдигна вежди, но не отмести поглед от пътя.

— Така ли? Каква?

— Не иска да ми каже. Има нещо общо с нощта преди купона у Ниша по случай началото на новата учебна година.

Лицето на Лоръл помръкна.

— Имаш предвид нощта преди да ме изоставиш?

Ема се ухапа по бузата. Опа. Сътън трябваше да отведе Лоръл на купона... но тъй като беше мъртва, това не се случи.

— Да. Както и да е, онази нощ Мадс се обадила на Шарлът и й казала какво се е случило. Явно е нещо важно.

— А ти защо не си била с тях?

Климатикът изведнъж задуха леденостуден въздух. Ти ми кажи, искаше да отвърне Ема.

— Това означава ли, че и ти не си била с тях?

Лоръл стисна устни. Джетата навлезе в насрещното платно на магистралата и шофьорът до тях наду силно клаксона си, карайки и двете да подскочат.

— Ами, не — отвърна сърдито тя, след като върна колата в правилното платно. — Не бях.

— А къде беше? — Ема се опитваше да звучи така, сякаш води обикновен разговор, макар сърцето й да биеше до спукване.

Лоръл стисна силно волана и впери поглед напред. Настъпи продължителна пауза.

— Сътън, наистина ли искаш да водим този разговор точно сега? — попита най-накрая тя с леден глас. Ема я погледна очаквателно, но Лоръл не каза нищо повече.

Тя паркира колата до познатата къща с голям преден двор, пълен с пустинни растения. Той изглеждаше по същия начин като предишния път, когато Ема беше идвала тук — първия й ден в Тусон, когато все още не знаеше, че близначката й е мъртва. Преди да започне цялата тази лудост. На алеята бяха паркирани няколко коли; повечето от тях имаха стикери с надписи „ТЕНИС ОЗНАЧАВА ДОБЪР ЖИВОТ“ или „ЛЮБОВ“, като на мястото на буквата О беше нарисувана жълта топка за тенис. Всички лампи в къщата светеха и от вътрешността й се разнесе гръмък смях.

— Хайде. — Лоръл заключи колата и тръгна по алеята, но Ема се забави за миг. Тя гледаше към къщата на Итън. Предната веранда беше тъмна. Телескопът, през който Итън беше наблюдавал звездите в първата нощ, когато се срещна с Ема, беше изчезнал. Тя се зачуди с какво ли се занимава в момента. Дали си мислеше за тяхната почти целувка в басейна? Те се бяха срещали няколко пъти по коридорите в училище, но не бяха провеждали по-сериозни разговори.

Входната врата на Ниша се отвори и отборът по тенис ги посрещна с прегръдки и писъци.

Ема надникна в стаята и смушка Лоръл.

— Къде е Маги?

Лоръл се разсмя.

— Тя всъщност не е тук.

От тълпата изскочи Шарлът, облечена с раирана блуза с падащи рамене и бели дънки. Тя хвана Ема под ръка.

— Виждам, че малкият ми план е проработил! — Луничките на носа ѝ се сближиха, когато се ухили до уши.

Ема се намръщи. Малък план?

Шарлът вдигна ръка към ухото си, имитирайки обаждане по телефон.

— Ало, госпожа Мърсър? — каза тя с удебелен глас. — Обажда се треньорката Маги. Много ми се иска Сътън да присъства на вечерята за отбора по тенис довечера. Това ще бъде такава проява на солидарност! О, разбирам, че е наказана, но аз ще я наблюдавам, обещавам. Можете да разчитате на мен!

Дори аз се изненадах. Приятелките ми много ги биваше. Заля ме вълна от облекчение и аз се опитах да протегна ръце и да прегърна Шарлът, изпълнена с огромна радост, че тя не ме е убила. Но както обикновено, пръстите ми просто преминаха през кожата ѝ.

Шарлът прегърна Ема през раменете и я притисна към себе си.

— Няма нужда да ми благодариш. Сега трябва да измислим начин да те измъкнем и за бала.

Тя избута Ема в трапезарията. Върху масата, покрита с карирана покривка, бяха наредени табли с печено пиле и минисандвичи, големи купи салата с дресинг, хрупкави, обвити във фолио чеснови хлебчета и купчина шоколадови тарталетки за десерт. До бутилките с „Гаторейд“, „Смарт уотър“ и диетична кола бяха подредени червени пластмасови чашки. Останалите момичета от отбора вече похапваха от отрупаните си с храна чинии, използвайки пластмасови вилици с дълги дръжки.

Щом Ема пристъпи към масата, нечия ледена ръка я хвана за китката.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Сътън — рече Ниша със захаросана усмивка.

Ема потрепна, изнервена от появата ѝ. Това момиче ѝ изглеждаше твърде лъскаво, като се започне с вманиачеността по външния ѝ вид: кремавата ѝ копринена риза беше идеално затъкната в тъмните дънки. Златните гривни на китката ѝ изглеждаха излъскани до блясък. Косата ѝ приличаше на гладък, лъскав плат, който се спуска по гърба ѝ, а гримът ѝ като че ли бе положен от професионалистка.

— Радвам се, че ти харесва — продължи Ниша. — Беше си доста трудно да приготвя всичката тази храна. Особено след като трябваше да се справя сама.

Лъжкиня! — исках да извикам аз. В кухнята на плота забелязах купчина торбички от „Ей Джейс маркет“. Очевидно Ниша беше напазарувала всичко наготово и после само го беше подредила на масата.

— И така — гласът на Ниша лепнеше от престорена сладост. — Как се чувства Сътън Мърсър без приятел? Това сигурно ти се случва за пръв път от, знам ли, май детската градина!

Ема се стегна.

— Всъщност ми е много добре — отвърна тя и лапна един кракер. — Страхотно е да си свободен.

Устните на Ниша се извиха нагоре в отвратително розовееща усмивка.

— Чух, че не си искала да правиш секс с него — добави тя на достатъчно висок глас, за да привлече вниманието на две второкурснички, които тъкмо си сипваха салатата.

Ръката на Ема замръзна над кракерите.

— Това откъде го чу?

Ниша се изкиска. Отговорът беше очевиден. С изключение на приятелките ѝ, Гарет бе единственият друг човек, който знаеше какво се беше случило в спалнята на Сътън.

Пфу. Изведнъж ме изпълни доволство, че Ема е скъсала с него.

— Нямах представа, че си такава срамежливка — пропя Ниша, разкривайки идеално белите си зъби. И без да изчака Ема да ѝ отговори, тя се въртна и с елегантна стъпка се отдалечи от нея.

Изпълнена с ненавист, Ема заби вилицата си в едно парче пиле на подноса. Дали и Сътън мразеше Ниша толкова силно? Но не беше само омразата. В Ниша имаше нещо, което адски я изнервяше.

Странните погледи, които ѝ хвърляше, шушукането. Все едно си играеше с Ема. Все едно знаеше нещо — нещо важно.

Ема погледна през вратата на трапезарията. Вдясно се намираще голямата, модерно обзаведена кухня; от другата страна на фойето се виждаше дълъг, тъмен коридор, който най-вероятно водеше до стаята на Ниша. Ще посмее ли?

— Внимавай! — предупредих я аз, макар че Ема нямаше да ме чуе. Нямаше начин Ниша да се отнесе с пренебрежение към тършуването в стаята ѝ. Ема погледна към пилешкото бутче, което беше взела от подноса, и при вида на жълтеникавата плът изведнъж ѝ се догади. Тя заряза чинията си, промърмори нещо за отиване до тоалетната и тръгна по коридора.

Мънички лампи-луни осветяваха ламперията. Въздухът миришеше на ароматизатор за въздух и индийски подправки. Ема натисна леко бравата на първата врата и се озова в дрешник, пълен с кърпи и чаршафи. Продължи към следващата. Това беше банята; на стената ѝ висеше огледало с мозаична рамка, а душът се криеше зад завеса от мек плат с индийски десен. Следващата врата, която водеше към голямата спалня, беше широко разтворена. Грамадното двойно легло не беше оправено и по пода се въргаляха мъжки ризи, черни чорапи и блестящи черни обувки. Май чистачката не е идвала тая седмица, помисли си Ема и се изненада как само за няколко седмици бе успяла да привикне към безупречно подредения дом на Мърсърви. В този миг усети прилив на вина, спомняйки си, че госпожа Банерджи бе починала през лятото.

Ема стигна до последната врата и я отвори. Настолна лампа осветяваше идеално подредено бюро. Капакът на лаптопа „Компак“ беше затворен и до него беше включен да се зарежда един бял айпод. Останалата част от бюрото беше празна и лъсната до блясък, като в хотелска стая. Ниша беше изпънала идеално кувертюрата на леглото си, беше подредила върху него осем пухкави възглавници, а покрай лицевата дъска бе наредила плюшените си играчки — една от които беше голяма тенис ракета с ококорени очи. Книгите на полицата бяха подредени по азбучен ред — имаше предимно старомодна викторианска литература, от рода на сестрите Бронте. Дори летвичките на венецианските щори бяха наклонени под еднакъв ъгъл.

Откъм дневната се разнесе смях и Ема замръзна. Тя надникна през полуотворената врата и преброи до три. В коридора не се появи никой.

Тя влезе на пръсти в стаята и се спря да огледа поставения в рамка колаж от снимки, който висеше на стената до леглото на Ниша. Повечето от тях представяха Ниша в действие: как отиграва бекхенд, сечена топка, сервис или вдигнала победно ръце над главата си, след като е спечелила мач. В центъра на колажа Ниша е застанала на най-високото стъпало на подиума и на врата ѝ виси блестящ златен медал. Сътън е на трето място, намръщена. Коляното ѝ е пристегнато с медицинска наколенка.

По края са залепени няколко групови снимки на отбора по тенис: момичетата държат купата от отборния турнир, Сътън е застанала колкото се може по-далеч от Ниша. На тази снимка Шарлът имаше потъмна коса, а Лоръл беше късо подстригана. Друга снимка показва момичетата, застанали на изхода към терминала на летището. Сътън е застанала встрани и позира, стъпила с единия крак върху пейката и нацупила сексапилно устни. Ема забеляза в дъното примигващи ротативки. Това Вегас ли беше? Възможно ли е двете със Сътън да са били на едно и също място по едно и също време? За части от секундата тя си представи как се натъква на близначката си в казиното „Ню Йорк-Ню Йорк“, където работеше. Дали Сътън щеше да я забележи? Щяха ли да се усмихнат една на друга?

Последната отборна фотография беше забодена в долния ъгъл и закриваше част от останалите снимки. Отборът по тенис се беше събрал около масата в трапезарията на Ниша. Сътън и Шарлът липсваха, но Лоръл се усмихваше широко, косата ѝ беше със сегашната дължина. „Отново на училище, отборно гостуване с преспиване“, беше надраскано с химикал в основата на снимката. Ема прокара пръст по датата, която беше написана с калиграфския почерк на Ниша: 8/31. Тя се втренчи в нея и остана така няколко дълги секунди, преди да повярва, че е истинска.

— Какво правиш тук!

Ема трепна. На вратата стоеше Ниша, скръстила ръце на гърдите си. Тя пристъпи напред и блъсна Ема по рамото.

— Не съм ти казвала, че можеш да идваш тук!

— Чакай! — Ема посочи снимката. — Кога си я снимала?

Ниша погледна към снимката и завъртя очи.

— Не можеш ли да четеш? — попита тя с превзет глас. — Тук пише трийсет и първи август.

Ниша постави ръка на гърба на Ема и я избута в коридора. Затвори вратата и се обърна към нея.

— Да бъдеш част от екипа означава да участваш в отборните мероприятия. Поне за онези от нас, които се подкрепяме една друга.

— Дори Лоръл е била тук — отвърна бавно Ема и вдигна бавно очи, срещайки погледа на Ниша.

Надменна усмивка разтегли устните ѝ и тя погледна над рамото на Ема.

— Говорим за вълка, а той в кошарата! Тъкмо разговаряхме за теб.

Ема се обърна рязко. Лоръл стоеше в дъното на коридора, стиснала в ръка червена пластмасова чаша.

— Така ли? — попита тя, шарейки с поглед по лицата им.

— Тъкмо разказвах на Сътън за това колко страхотно си прекарахме преди няколко седмици, когато отборът ми беше на гости — изчурулика Ниша.

Бузите на Лоръл пламнаха и тя стисна по-силно чашата си, която леко изпука.

— О! — отвърна тихо тя и наведе поглед към бледоморавия килим, който беше постлан в коридора. — О, Сътън, съжалявам, аз...

— Трябва ли да се чувстваш неудобно? — Ниша се плесна по бедрата. — Ти дойде, Лоръл. Дори ти беше забавно!

Усмивката на Лоръл се стопи и тя се намръщи.

— Не беше зле — прошепна тя.

Очите на Ниша проблеснаха триумфално. Тя провери отново дали вратата е затворена добре и се шмугна между Ема и Лоръл. Надникна в стаята на баща си, пребледня и също затвори вратата.

След като изчезна от погледа им, Лоръл погледна смутено Ема.

— Съжалявам, Сътън. Знам, че двете с Ниша се мразите. Но мислех, че гостуването е задължително. Не знаех, че двете с Шарлът няма да идвате. Моля те, не ми се сърди.

От дневната се разнесе нов кикот. Навън виеше вятър и блъскаше по прозорците. Може би истинската Сътън щеше да се ядоса на извода, който щеше да си направи от думите на Ниша — очевидно Лоръл не си

беше признала, че е отишла на тенис купона, защото приятелките на Сътън трябваше да са обединени в омразата към Ниша. Сътън щеше да приеме това като предателство.

Но Ема беше доволна — изпълнена с облекчение. Гостуването на Лоръл означаваше, че тя има солидно алиби за трийсет и първи. Нито тя — нито пък Ниша — бяха убили Сътън.

— Всичко е наред — каза Ема на Лоръл и я прегърна през врата толкова силно, че едва не я събори.

— Сътън? — рече изненадано Лоръл с приглушен глас, скрила лице в ръкава на Ема.

Аз танцувах край тях невидимия си танц. Усещането беше още по-страхотно от оневиняването на Шарлът и Мадлин. Собствената ми сестра беше невинна.

14.

ЗДРАВО ЗАГЪВАНЕ

— Защо сте помъкнали всичко това? — попита Мадлин, щом отвори входната врата и се озова пред Лоръл, Ема и Шарлът. Беше събота след обяд и трите се бяха натоварили с омазани с боя дънки, мърляви тениски и стари маратонки.

— Това са ни костюмите за прибирането у дома. — Лоръл стовари мръсните дрехи върху люлката на верандата. — Казах на мама, че двете с Шар сме се писали доброволки в екипа за боядисването на къщите на фондация „Подслон за човечеството“. Освен това й казах, че Сътън също трябва да дойде — заявих, че това ще бъде ценен опит за нея.

— Виж какви неща правим, за да те изкараме на свобода, Сътън — рече Мадлин с драматичен тон и отметна дългата си черна коса през рамо. Шарлът намигна на Ема и тя се изкиска. Вече не се чувстваше притеснена, когато беше с тях; те бяха приятелки на Сътън, а не нейните убийци. Чувстваше се толкова спокойна, че дори сутринта позволи на Лоръл да изяде последния обезмаслен мъфин на закуска и когато се качиха в колата на Шарлът, я прегърна силно.

— Някой е много весел тази сутрин — беше отбелязала Шарлът. — Да не си влюбена?

Ема се огледа. Тя идваше за пръв път в къщата на Мадлин, едноетажна къща с автентични кирпичени стени, камина в типичен пуебло стил и кухня с мексикански плочки и веселяшки гирлянди от червени крушки. През прозореца се разкриваше зашеметяващ изглед към планината Каталина; Ема дори успя да забележи няколко души, които вървяха по туристическите пътеки.

— Да вървим. — Мадлин грабна една голяма купа с пуканки от кухненската маса и тръгна към дневната. Пред грамадния плосък телевизор в ъгъла бяха разположени два кадифени дивана. По дървените стени бяха налепени плакати с лозунги „Да бъде

благословен щастливият ни дом“ и „Ние сме едно семейство“, а между тях висяха поставени в рамка фотографии на Мадлин и брат ѝ Теър.

Ема пристъпи към фотографиите и се опита да ги разгледа, без да привлича вниманието на Мадлин. Имаше снимки на Теър във футболен екип. Теър, застанал пред местния италиански ресторант, се преструва, че отхапва парче от гигантската рекламна картонена пица. Теър, стъпил върху пустинна скала, облечен с червена тениска и камуфлажни панталони. Черната му коса е скрила топлите му лешникови очи и в ясното му, скулесто лице се усеща намек за усмивка. Във всички снимки той гледаше във фотоапарата и се усмихваше, с изключение на една: на нея беше снимана групичката им, отиваща на бала. Сътън и Гарет бяха заедно, облечени с официални дрехи. Мадлин беше с Райън Джефрис, когото Ема разпозна от училище, а Шарлът беше с някакво тъмнокосо момче, което не ѝ беше познато. Теър стоеше малко встрани, облечен в смокинг, скръстил ръце на гърдите си, с присвити очи и каменно лице, сякаш се опитваше да си докара хладнокръвен вид. Ема веднага измисли заглавие на снимката: Загадъчно момче изчезва безследно.

Но нещо в изражението му предизвика прилив на емоции в мен. Той не се опитваше да изглежда хладнокръвен — той беше разгневен. Но какво го беше ядосало?

Кой си ти?, искаше да попита Ема момчето от снимката. Защо си се махнал оттук? И защо всеки път когато видя твоя снимка, ме побиват тръпки?

Значи вече ставахме две.

Мадлин насочи дистанционното към телевизора и на екрана се появи „Бреговете на Джърси“. Тя отвори голяма бяла папка, на която с големи оранжеви букви беше написано „Годишен бал за Хелюин“.

— Така. Шар, нали всички се съгласихме за декоратора?

— Да. Отбелязано. — Шарлът кимна, придърпа надолу крачолите на жълтите си панталонки и се настани върху рошавия кремав килим.

— Името ѝ е Калиста — мама я използва за повечето си партита. Ще имаме казани, скелети, върколаци и къща с духове. Останалата част от салона ще прилича на клуб „М1-6“ в Ел Ей. Мрачно и секси.

— Идеалното местенце за вмъкване на пиячка — пропя Мадлин.

— Или идеалното местенце да се натискаш с някой, който не е кавалерът ти за бала — додаде Шарлът. След това се обърна към Ема. — Не си прави погрешни изводи, Сътън.

Ема дори не си направи труда да възрази. Шарлът може да продължава с хапливите забележки; тя вече знае, че това не означава нищо.

— Ще трябва да измислим тема на придворното парти — каза Лоръл.

Шарлът завъртя очи.

— Толкова е тъпо придворното парти да има различна тема от бала. Понякога ми се иска да убия абитуриентите, които са измислили тая глупава традиция.

Мадлин се приближи до прозореца и го отвори.

— Уф, дайте да го организираме и да ни се маха от главите. Според мен трябва да е нещо страховито, но въпреки това ефектно, но не чак толкова ефектно, че учителският съвет да се ядоса и да не ни разреши да го направим.

Лоръл качи краката си на масата.

— Какво ще кажете за вампири?

— Пфу! — Мадлин изкриви лице. — Писна ми от вампири.

— А какво ще кажете за гала-събиране за мъртвите? — предложи Ема. — Нали се сещате, наистина зрелищно парти, само че всички поканени са трупове?

Шарлът присви замислено очи.

— Ще ти се сама да се беше сетила, нали, Шар? — подразни я Ема. Знаеше, че Сътън би казала същото.

Шарлът просто сви рамене.

— Интересно е — призна тя. — Но трябва да го вмъкнем в нещо истинско. Не просто купон за мъртъвци.

Изведнъж Ема се сети.

— Какво ще кажете за зрелищен бал на Титаник? Само че след като корабът е потънал. Така ще се намира на дъното на морето, всички ще бъдат трупове, но пак ще купонясват със стил. Нещо, което героинята на Кейт Уинслет би одобрила.

Лоръл се ококори.

— Това ми харесва!

— Съгласна съм. — Шарлът плесна с ръце. — Обзалагам се, че Калиста ще измисли страхотни декори за Титаник!

Мадлин бръкна в джоба си и извади пакет „Парламент“ и запалка. Проблесна искра и замириса на цигари.

— Някой иска ли да запали? — попита тя и издиша дима през прозореца.

Всички поклатиха глави.

— Трябва да ги спреш, Мадс. — Шарлът притисна към гърдите си една декоративна възглавничка. — Какво ще каже Девин, ако реши да те целуне, а ти миришеш на пепелник?

— Все още не съм сто процента сигурна, че си падам по него. — Мадлин изкара дим през носа си. — Може пък миризмата на пепелник да го държи на разстояние.

— Добре, тогава не дишай срещу мен. — Шарлът кръстоса ръце и ги вдигна срещу Мадлин. — Не искам нищо да ми разваля работата с Ноа.

— А ти с кого ще ходиш, Лоръл? — попита Мадлин.

Лоръл поглади с ръка килима.

— Кейлъб Роузън.

— Не го познавам — обяви Шарлът на висок глас.

Мадлин ѝ се усмихна равнодушно.

— Заедно ходим в часовете по математика — каза тя. Равният ѝ глас не разкриваше дали го одобрява или не.

Ема примигна.

— Вече сте си намерили кавалери?

Мадлин тръсна цигарата през прозореца.

— А ти да не би да нямаш?

— Ами щях да ходя с Гарет — каза Ема, спомняйки си за билета, който Гарет ѝ беше върнал след като скъсаха. Сигурно двамата със Сътън го бяха планирали преди тя да изчезне. — А след това ме наказаха. Така и не можах да си потърся друг.

Мадлин издиша облак дим през прозореца.

— Просто хвани някой, Сътън. Хиляди момчета са готови да убият, за да отидат с теб.

Ема огледа кориците на броевете „Нешънъл джиографик“ и „Мотор тренд“, които бяха натрупани върху лавицата. Зачуди се, дали Итън си пада по училищните балове.

— За никого не се сецам — каза тя след минутка. Искаше ми се да я сръчкам с лакът. Сътън Мърсър не ходи сама на бала.

Мадлин направи широк жест с ръка, сякаш се кани да изтанцува някоя балетна стъпка.

— Наистина ли, Сътън? По никого ли не си падаш?

— Не.

Шарлът хвърли възглавницата по Ема.

— Стига ни лъга. Лоръл ни каза всичко.

Ема погледна към Лоръл, но тя просто повдигна извинително рамене.

— Знам, че отиде с някого в басейна. Чух ви.

— Изплюй камъчето! — Очите на Мадлин проблеснаха.

Бузите на Ема пламнаха.

— Нямахше никой, кълна се.

— Стига, Сътън! — Лоръл притисна умолително длани. — На нас можеш да кажеш!

Ема прокара език по зъбите си. Смееше ли да им каже за Итън? Все пак те бяха приятелките на Сътън, а не нейните убийци. А сега, след като Ема бе сигурна в това, тя започваше да ги приема и като свои приятелки.

Кажи им, исках да извикам аз. Приятелките ми сигурно щяха да помогнат на Ема да преодолее нейната толкова нетипична за Сътън Мърсър стеснителност и да покани Итън на бала. Вярно, че той беше саможивец, но пък беше много готин.

Внезапно входната врата се затвори с трясък.

— Ехо? — дочу се мъжки глас.

Мадлин скочи, угаси цигарата в перваза на прозореца и се опита да издуха с ръце цигарения дим навън. Разнесоха се стъпки и господин Вега влезе в дневната.

— О, здравейте, момичета. Мадлин не ме предупреди, че ще идвате днес.

— Дойдоха, за да планираме годишния бал, татко — обади се Мадлин, която бързо се отдалечи от прозореца. Лицето на баща ѝ беше по-бледо от обичайното.

Господин Вега впери в нея пронизателния си поглед. Той повдигна глава и подуши въздуха.

— Да не би някой да е пушил? — Трансформацията на лицето му от безизразно в навъсено напомни на Ема за господин Смайт, един от приемните ѝ бащи. Той беше точно като доктор Джекил и мистър Хайд: мил в един момент, озверен в следващия. Единственият начин, по който Ема можеше да разпознае кога се кани да избухне, беше когато започваше трескаво да облизва устните си.

Мадлин поклати глава.

— Разбира се, че не!

— Идва отвън — обади се едновременно с нея Шарлът. — Минаха група момчета и всичките пушеха.

Лицето на господин Вега отново възвърна каменното си изражение, но очите му не спираха да пламтят.

— Добре. Ако имате нужда от нещо, момичета, аз ще бъда в кабинета си. — Той забеляза „Бреговете на Джърси“. — Не трябва да гледаш тези глупости, Мадлин.

Тя грабна дистанционното. Ловна сцена изпълни екрана — един лъв тъкмо поваляше обезумяла от страх зебра на земята. След като господин Вега излезе, Шарлът се приближи до Мадлин и постави ръка на рамото ѝ.

Айфонът на Мадлин, който лежеше на масата, изпиука. Всички се сепнаха. Мадлин го взе и погледна дисплея.

— Изненадка! Още един туит от Лили и Габи. Цял ден се скъсаха да ме молят да ги вземем на планината Лемън.

— Това няма да стане — рече Шарлът.

Телефонът на Сътън, който госпожа Мърсър беше върнала на Ема в случай, че се наложи спешно обаждане, също иззвъня. Ема го извади от чантата си.

ЗДРАСТИ, СКЪПА!, пишеше Габи. СИГУРНО СИ
УМИРАШ ДА СИ НА НАШЕ МЯСТО, НАЛИ? ЗНАЧИ
СТАВАМЕ ТРИ — НИЕ СЪЩО СЕ ОБИЧАМЕ! МЛЯС!

Шарлот изръмжа, след като прочете есемеса си.

— Ако продължат да се прехласват толкова по себе си, ще се наложи да правят липосукция на егото си.

Телефоните им отново иззвъняха.

КАКВО ОЗНАЧАВА Л В ИГРА НА ЛЪЖИ? ЛИГЛА.

— Това беше много гадно. — Лоръл натисна няколко бутона и изтри съобщението. — Ако продължават така, повече никой няма да гласува за тях.

— Не знам как изобщо някой е гласувал за тях — рече замислено Шарлът, играейки си с малкото керамично магаренце, което стоеше на холната маса.

— Погледнах процентите онлайн — Изабел Жирард и Кейтлин Пиърс също участват, а момчетата си падат много повече по тях, отколкото по Габи и Лили.

— Аз гласувам повече да не се мотаем с тях. — Мадлин бръкна в купата и загреба пълна шепа пуканки.

— Съгласна! — отвърна бързо Ема, спомняйки си как Габи бе насочила виртуалния си пистолет към нея.

Подкрепям, помислих си и аз.

Телефоните отново изпиукаха и всички погледнаха към дисплеите им.

ДВЕ ХУБАВИЦИ ЗАСЛУЖАВАТ СТРАХОТНО ПАРТИ! ПОСТАРАЙТЕ СЕ, КУЧКИ!

— Знаете ли какво трябва да направим? — Мадлин се облегна на дивана и притисна колене към гърдите си. — Трябва да им натрием носовете. Да нанесем удар там, където най ще ги заболи.

— Номер? — Лоръл повдигна развълнувано вежди.

Ема се размърда върху стола си.

— По-скоро не... — Тя се сети за досието в полицията — Габи се беше озовала в болницата най-вероятно по вина на Сътън. Все още не беше разбрала как е пострадала, но едно посещение в спешното отделение може би щеше да помогне. — Не бива да стигаме до крайности. Особено след случилото се... — Тя не довърши изречението си и се загледа през прозореца. Приятелките на Сътън сигурно знаеха много повече подробности за инцидента с влака от нея.

Приятелките на Сътън замълчаха. Лоръл погледна пръстите си и загриза една кожичка. Мадлин започна да прелиства папката.

— О, я стига — рече най-накрая Шарлът. — След като вече сте първи дружки, те не подлежат на номера?

Ема повдигна вежди. Първи дружки? Тя не беше останала с такова впечатление.

Шарлът погали дивана с ръка.

— Те казаха, че заедно с теб са крали от „Клика“ — рече тя и завъртя очи. — Габи и Лили се хвалеха така, сякаш това е най-якото нещо на света, все едно ние не сме го правили милион пъти заедно.

Мадлин зяпна.

— Бяха ли с теб онзи ден, когато те арестуваха?

— Не и този път — отвърна бързо Ема. Мислите препускаха в главата ѝ.

— Било е преди това — намеси се Шарлът.

Ема се извърна, нуждаейки се от малко време, за да обмисли всичко. Според извлечението от кредитната карта на Сътън, тя е била за последно в „Клика“ на трийсет и първи август. А и Саманта, продавачката в бутика, беше казала, че Сътън е била с някой друг, когато е извършила кражбата — или по-точно с няколко други. А и последният телефонен разговор на Сътън е бил с Лили.

— Да, отидохме заедно в „Клика“ в деня преди училището да започне — отвърна бавно Ема.

Внезапно в съзнанието ми се появи спомен: Габи и Лили стоят зад мен пред един от рафтовете с копринени блузки и бельо в „Клика“. Направи го, Сътън — прошепва Габи и топлият ѝ дъх с ментов аромат опарва врата ми.

— Хайде, Сътън — обади се Лоръл. — Тези кучки си заслужават номера.

В стаята все още миришеше леко на цигарен дим. На екрана на телевизора лъвът се изтегна на тревата с омазана в кръв муцуна. Ема прокара пръсти през косата си; беше ѝ горещо и усещаше стягане в гърдите. Парченцата от пъзела започваха да си идват по местата. Близначките Туитър винаги бяха на точното място, в точното време — със Сътън в нощта, когато бе умряла, в колата на Мадлин в нощта, когато Ема беше отвлечена и взета за Сътън, в къщата на Шарлът, когато някой се опита да удуши Ема.

— Не съм съвсем сигурна, мацки — рече Ема със свито гърло. — След последния път... — Гласът ѝ секна.

Шарлът изсумтя.

— Та това беше преди сто години.

— Да, просто... — Ема преглътна тежко. — Аз просто не...

— Не бъди такава пъзла. — Мадлин протегна ръка и тикна телефона на Сътън в ръката на Ема. — Ще го направим. Обади им се.

Ема погледна към черния екран на телефона.

— И к-какво да им кажа?

Мадлин, Шарлът и Лоръл се спогледаха. Планът беше измислен за минути, събитията просто излязоха от контрола на Ема. Те се обърнаха към нея и кимнаха едновременно към телефона на Сътън.

Ема върза тъмната си коса на опашка, намери номера на Габи и го набра. Когато се разнесе сигналът, тя включи телефона на говорител.

Габи се обади.

— Сътън! Получи ли туитовете ни?

Шарлът завъртя очи. Мадлин тихо се изкиска.

— Разбира се — отвърна бързо Ема и пхна треперещата си ръка под бедрото си. — Страхотни са! — Това накара приятелките на Сътън да се разтресат от беззвучен смях. — Виж какво, Габс. Можеш ли да включиш и Лили?

Габи извика сестра си и скоро и двете близначки Туитър бяха на линия.

— И така, имам малко информация за придворната церемония — рече Ема, поглеждайки към лицата на приятелките на Сътън. Те ѝ кимнаха окуражително.

— Време беше! — изписка Лили. — Дано да е добра!

— Страхотна е! Нещо като таласъмски Титаник, комбиниран със Спасители на плажа. Всички ще бъдат по бански.

— Спасители на плажа — рече беззвучно Лоръл, опитвайки се да сдържи кикота си.

— По бански? — Гласът на Габи прозвуча скептично. — Училището ще го позволи ли?

— Разбира се, че ще го позволят — отвърна бързо Ема. — Вече имаме одобрението им.

Шарлът преглътна едно звучно изхилване.

— Церемонията ще бъде великолепна, мацки — продължи Ема. — Свръхзрелищна по един старомоден начин. — За части от секундата се запита дали Сътън би се гордяла с нея. Ако сестра ѝ беше там, дали щеше също да се превива от смях, стиснала здраво ръката на Ема?

Щях... и същевременно нямаше. Не и след онова, което знаех за близначките Туитър. Ема вървеше по тънък лед.

— Супер! — казаха едновременно Габи и Лили.

— Скоро ще уведоим и останалите номинирани, но първо исках да съобщя на вас, за да имате време да се подготвите и да бъдете най-великолепните придворни дами! — каза Ема. — Вървете през уикенда и си купете най-невероятните бански костюми. Колкото по-оскъдни, толкова по-добре!

— Готово! — пропя Лили. — Леле, Сътън! Толкова те бива. Продължавай все така.

Щом Ема прекъсна разговора, момичетата избухнаха в смях. Лоръл се търкулна от дивана на пода. Шарлът се кикотеше, притиснала лице към възглавницата. Мадлин риташе с крака във въздуха, просната на пода пред телевизора, който показваше две хиени, стъпили върху една скала.

— Толкова са прости! — изграчи тя. — Ще изглеждат като най-големите идиотки!

Ема също се опита да се засмее, но думите на Лили я накараха да се замисли. Толкова те бива в това. Добра работа. Беше почти сигурна, че усети в гласа ѝ зловеща нотка, скрит подтекст: Продължавай все така... да се правиш на Сътън.

Ема погледна към кикотещите се приятелки на сестра ѝ. Без значение колко сигурна се чувстваше около тях, навън се простираше цял един свят — свят, в който някой наблюдаваше всяка нейна стъпка в очакване да стъпи накриво.

Бях абсолютно съгласна с нея. Не вярвай на никого, сестричке.

15. ОТКРИВАНЕ... И ЗАКРИВАНЕ

МОЖЕШ ЛИ ДА СЕ ИЗМЪКНЕШ?

Ема се обърна по гръб, за да прочете съобщението, което ѝ беше пратил Итън. Придърпа върху голите си крака едно от меките сини одеялца на Сътън и му написа отговор:

МЪРСЪРОВИ ИЗЛЯЗОХА НА ВЕЧЕРЯ. ТРЯБВА ДА
СЕ ПРИБЕРА ПРЕДИ ДЕСЕТ.

ЩЕ ТЕ ВЗЕМА СЛЕД 15 МИНУТИ, гласеше отговорът на Итън.
ОБЛЕЧИ РОКЛЯ.

Рокля ли? — намръщи се Ема. АМИ... ДОБРЕ, написа тя. МОГА
ЛИ ДА ПОПИТАМ КАКВО ЩЕ ПРАВИМ?

НЕ. ИЗНЕНАДА Е.

Ема скочи от леглото на Сътън и отиде до дрешника. Избута настрани купчината меки памучни туники и тесни дънки, и огледа колекцията от рокли, каквито имаше в изобилие и които изглеждаха доста скъпи. Тя докосна дългата черна рокля със златисти презрамки. Като че ли беше твърде претенциозна за излизане във вторник. Пръстите ѝ погалиха яката от пера на късата сребриста коктейлна рокля. Тя пък може би беше твърде къса. Подхвана за подгъва яркочервената еластична мини рокля. Твърде сексапилна.

Не се сдържах и изсумтях. Има ли въобще такова нещо като твърде сексапилна? Според мен Ема трябваше да приеме сексапилната си страна. Нали това бе нощта, в която най-после щяха да се целунат?

Тогава Ема докосна светлосивата рокля с един ръкав. Прозрачната коприна погали ръцете ѝ. Тя я облече и се огледа в огромното огледало със златиста рамка, окачено на гърба на вратата. Беше идеална.

След като си сложи спирала, гланц за устни, черни лачени обувки и обеци, които подхождаха на сребърния медальон на Сътън, тя беше готова. Телефонът ѝ изпиука отново и Ема изтича до леглото, очаквайки поредното съобщение от Итън. Но вместо това се оказа, че е от приятелката ѝ Алекс. **НЕПРЕМЕННО ДА ПОСЕТИШ ТОВА МЯСТО!** Към есемеса беше прикрепена уебстраница на магазин за дрехи втора употреба, близо до Аризонския университет. **ЗНАМ КОЛКО ГИ ОБИЧАШ**, добави Алекс и завърши с ухилена емотикона. Ема бързо написа едно благодаря, последвано от Х-чета и О-та. Погледна се в огледалото, издокарана в марковата рокля на Сътън, бижутата ѝ и скъпите обувки. Дали Алекс щеше да я познае, ако я види облечена така?

Тя седна на най-долното стъпало, доволна, че Лоръл е навън и не трябва да отговаря на разни въпроси за тайната ѝ среща. Само Дрейк я наблюдаваше, полегнал на пода в дневната; мързеше го твърде много, за да дойде при нея.

Ярки фарове осветиха алеята. Ема стана, отвори внимателно входната врата и се огледа, преди да излезе. Някои от прозорците на съседните къщи бяха осветени; тя се надяваше, че любопитните съседни нямаше да споменат за това на Мърсърви. Дъщеря ти се беше издокарала страхотно снощи! А кой беше онзи елегантен младеж с нея!

Итън слезе от колата и ѝ отвори вратата. Той беше облякъл тъмно сако, сиво-бежов панталон и лъскави черни обувки — огромна разлика от обичайните му раздърпани шорти и тениски.

— Леле. — Ема се спря за миг, преди да се качи в колата. — Много си... хубав.

— Хубав, а? — Итън се ухили.

Ема се изчерви.

— Да, хубав като куклата Кен.

Очите на Итън обходиха тялото ѝ.

— И ти си много красива — рече той смутено. — Но не като Барби.

Устните на Ема се разтеглиха в свенлива усмивка.

След миг вече седеше в колата. Итън изтича от другата страна, скочи вътре и запали двигателя. Ема отпусна ръка върху конзолата между двете седалки, чудейки се дали Итън ще я докосне. Вместо това той измъкна една карирана носна кърпа от вътрешния джоб на самото си и се обърна към нея.

— Ще трябва да си вържеш очите — рече той и се ухили пакостливо. — Крайната ни дестинация е тайна.

Тя избухна в смях.

— Сериозно ли говориш?

— Адски сериозен съм. — Той се пресегна към нея, за да завърже кърпата на очите ѝ. След миг Ема бе обгърната в мрак. Тя усети как колата дава на заден ход, завива надясно и излиза на улицата. Ако до нея седеше някой друг, тя сигурно вече щеше да е откачила от страх — та нали Мадлин и близначките Туитър я бяха отвлекли край каньона Сабино по подобен начин. Но с Итън тя се чувстваше в безопасност.

Развълнувана.

— Няма да отнеме много време — увери я той. Тя чу тихото цък-цък-цък при включването на мигача. — Не надничай!

От уредбата зазвуча новата песен на „Строукс“. Ема се облегна назад и затвори очи, чудейки се къде ли отиват. Предишния ден в училище тя му беше разказала за алибитата на Мадлин, Шарлът и Лоръл и той беше кимнал делово — откакто едва не се бяха целунали в басейна той се държеше мило, но на разстояние. Звънецът би преди да успее да му разкаже за новите си заподозрени, близначките Туитър. Не бяха разговаряли за нищо лично. Въобще не споменаха за случилото се в басейна. Може би Итън просто искаше да забрави за него. Но пък случващото се в момента много приличаше на среща.

Тя почувства лек тласък, когато колата спря на светофар. Наблизо дуднеше нечия уредба.

Опитах се да погледна накъде са се запътили, но се сблъсках с един от шантавите странични ефекти на живота ми с Ема — когато очите ѝ бяха затворени или покрити, аз също не виждах нищо. Това ме

накара да се замисля кой или какво е причината за това — не за убийството ми, а за мен, тук, залепена за Ема от отвъдното. Повярвайте ми, докато бях жива, въобще не се замислях върху причините за нещата, нито четях философски книги, нито се молех на Буда или разни такива. Но възможността, която получих с Ема, колкото и плашеща да беше, ме караше да се чувствам някак... благословена. И онеправдана. Явно в реалния живот съм била истинска кучка; защо ми беше даден този специален дар? Или това се случваше с всички след като умрат, или поне с онези, които имат недовършена работа?

Най-накрая Ема усети, че колата спира и чу Итън да превключва лоста на паркинг.

— Така — рече тихо той. — Вече можеш да погледнеш.

Ема дръпна кърпата от очите си и примигна. Намираха се в центъра на града, близо до колежа. Пред тях се издигаше огромна бежова сграда. До нея водеше каменна алея, оградена от ароматни дървета. Златиста светлина заливаше голямото стълбище. Върху сградата беше опънат черен банер с надпис „Институт по фотография, Тусон“.

— О! — извика Ема, по-объркана от всякога.

— Тази вечер откриват изложба на трима лондонски фотографи — обясни Итън. — Знам, че харесваш фотографията, затова...

— Това е страхотно! — ахна Ема. След това наведе глава и огледа роклята си. — Но защо сме се издокарали така?

— Защото тази вечер е партито по случай откриването.

— И ние сме... поканени?

Итън се ухили.

— Не. Ще се вмъкнем неканени.

Ръцете на Ема се отпуснаха в скута ѝ.

— Итън... не мога отново да се забъркам в някаква история. Семейство Мърсър ще ме убият, ако разберат, че съм излязла. Сега би трябвало да стоя в стаята на Сътън и да се покайвам за престъпния си живот.

Итън посочи двама от гостите, които се казваха по стъпалата. Облеченият в смокинг мъж на входа им се усмихна учтиво и отвори вратите, без да проверява за покани.

— Я живни малко. Обещавам, че няма да ни хванат.

— Но какво общо има това със Сътън?

Итън се облегна назад, очевидно изненадан от въпроса.

— Ами нищо. Просто реших, че ще бъде забавно.

Ема отмести погледа си от елегантните колони на института към лицето на Итън. На официално парти с него? Това вече щеше да бъде забавно. Може би наистина трябва да се отпусне и просто да бъде себе си.

— Добре. — Тя отвори вратата, извърна се към него и му се усмихна. — Обаче при първия признак за проблеми веднага си тръгваме.

Добро момиче, помислих си аз. За части от секундата си бях помислила, че Ема ще поиска от него да я отведе вкъщи. Проблемът с наказанието на Ема беше, че дни наред бях принудена да стоя заедно с нея и да я гледам как крачи нервно напред-назад из спалнята ми. Промъкването на партито беше идеалното лекарство за прогонването на скуката.

Двамата се изкачиха по стъпалата. Смазващата дневна жега си беше отишла и прохладен ветрец галеше бузите им. Уханието на лимонови дървета и мускусната смесица от мъжки и дамски парфюми изпълваха въздуха. Когато се приближиха до мъжа със смокинга, той ги огледа изпитателно и Ема усети как стомахът ѝ се свива от притеснение. Дали пък не прелистваше на ум списъка с поканените? Можеше ли да познае, че са просто гимназисти?

— Дръж се естествено — промърмори Итън; очевидно беше забелязал колко сковано пристъпва. — Точно обратното на поведението ти когато открадна онази чанта.

— Много смешно. — Когато Ема стигна до господин Смокинг, тя го дари с възможно най-безгрижната си усмивка.

— Добър вечер — каза мъжът и им отвори вратата.

— Видя ли? — прошепна тя, след като вече се бяха озовали на сигурно място във фойето. — Бях съвсем естествена. Не съм чак толкова загубена, колкото си мислиш.

Итън я погледна отстрани.

— Със сигурност не те смятам за загубена. — След това леко подхвана ръката ѝ и я поведе към изложбата. За миг всички звуци и светлини помътняха и Ема се почувства така, сякаш двамата с Итън са единствените хора във вселената. Когато стигнаха до края на фойето и

той я пусна, тя леко подръпна копринената рокля на Сътън и се опита да успокои дишането си.

Музеят беше тъмен и ухаеше на свежи цветя. Гостите обикаляха по обширния теракотен под, спираха се пред черно-белите фотографии по стените, някои разговаряха помежду си, други просто оглеждаха тълпата. Всички носеха официално облекло, шикозни парти рокли и елегантни костюми. Малка тълпа се беше събрала около трима обзети от страхопочитание младежи около двайсетте, най-вероятно фотографите. Джаз групата свиреше парче на Ела Фицджералд, а сервитьорките обикаляха наоколо, разнасяйки подноси със сандвичи и напитки. Двама от гостите погледнаха с любопитство към Ема и Итън, но Ема се опита да изглежда колкото се може по-самоуверена.

— Пълнени скариди? — попита една от сервитьорките, минавайки покрай тях. Ема и Итън си взеха по една.

Край тях се материализира втора сервитьорка и им предложи чаши шампанско.

— Разбира се — каза Итън, взе две чаши и подаде едната на Ема. Кристалът проблесна и по повърхността изскочиха балончета.

Шампанско. Как ми се искаше да мога да отпия поне една истинска глътка.

— Наздраве — каза Итън и вдигна чашата си за тост.

Ема я чукна със своята.

— Как научи за партито?

Итън леко се изчерви.

— О, просто попаднах на него в интернет.

Тя си представи как Итън седи пред компютъра и преглежда всички събития, които биха могли да посетят заедно и усети как я залива топла вълна.

Те се придвижиха към творбите. Всяка една фотография беше поставена в голяма черна рамка. Вградени в тавана лунички осветяваха всеки образ. Първата фотография бе на дълъг прав път, гледан от вътрешността на кола. Беше отпечатана с черно архивно пигментно мастило върху памучна хартия и тъмните дървета и зловещото сияещо небе навяхаха усещане за нещо призрачно. Ема погледна встрани към малката табелка с надпис. Освен името на фотографа, там бе написана и цената. Три хиляди долара. Уха.

— Не съм ти казала последните новини — прошепна му тя, докато се приближаваха към следващата фотография, триптих на пустинен пейзаж. Шампанското гъделичкаше гърлото ѝ и докато разглеждаха снимките тя усещаше все по-осезаемо близостта на Итън. Страничните хора сигурно ги приемаха за двойка. Тя отпи отново от шампанското. — Почти сигурна съм, че в нощта, когато е умряла, Сътън е ходила в „Клика“ с близначките Туитър.

Итън рязко свали чашата, от която се канеше да отпие.

— Защо смяташ така?

Ема му предаде разговора, който беше провела в събота, в къщата на Мадлин.

— Едва ли е съвпадение. Сигурно те са приятелките, с които е била, когато е откраднала обиците. Ами ако те... — Тя завъртя глава и впери поглед в монтирания на стената пожарогасител.

— Габи и Лили убийци? — Итън отметна глава назад и присви очи, сякаш се опитваше да си го представи. — Тия двете със сигурност не са в ред. И то отдавна.

Ема заобиколи едно гигантско растение в саксия и се приближи към следващата фотография.

— Част от мен смята, че са твърде празноглави, за да извършат нещо такова.

— Те са еталон за празноглавие — съгласи се Итън. — Но каквото и да се е случило с Габи в нощта с влака, то им дава мотив.

— А може би просто се преструват на празноглави — рече Ема. И преди беше познавала такива момичета, точно като заварената ѝ сестра Села, която пред родителите си се правеше на типичната тъпа блондинка, а всъщност продаваше трева в една запусната къща в квартала.

— Значи са много добри актриси. — Итън се приближи до следващата фотография. — Някой разказвал ли ти е как миналата година Габи мина през крака на сестра си с беемвето на баща им?

— Не...

— И после, когато Лили се прибрала с гипсиран крак, Габи била шашната: „О, Боже! Какво ти се е случило?“

Ема се изкиска.

— Не може да бъде!

— Има и друга история как в девети клас Габи успяла някак си да се заключи в шкафчето си в съблекалнята по физическо. — Итън млъкна за миг, за да си вземе още една хапка от подноса. — Дори не мога да си представя как някой би могъл да се побере вътре. Ами когато бяхме в прогимназията? Някой ги хванал да разговарят с британски акцент и се наричали „госпожица Лили Телиуокър“ и „Габи Пони Балони“. Нямали никаква представа, че това са жаргонни думи за пенис; просто им звучели смешно. Дълго време след това не спряха да ги подиграват.

Ема едва не се задави с шампанското си.

— Мили Боже.

— Но въпреки това нещо ми подсказва, че не бива да ги отписваш толкова бързо — рече Итън. — Бъди внимателна с тях, опитай се да разбереш какво знаят.

Ема кимна.

— Мадлин и останалите искат да им скроим номер. Но според мен това е ужасна идея.

— Аз бих стоял настрана. Ако те са убийците, последното нещо, което ти трябва, е да ги ядосаш още повече.

Климатикът се включи и в залата изведнъж застудя. Групата засвири нещо, по-подходящо за незаконните барове от времето на Сухия режим, и двама почерпени гости се впуснаха в танци. Итън махна с ръка пред лицето си, за да разсее облак цигарен дим.

Двамата се приближиха мълчаливо до следващата фотография. Тя представляваше колаж от полароидни снимки, като всяка представяше различни телесни части: очи, носове, крака, уши.

— Обожавам полароидите — каза Итън.

— Аз също — отвърна Ема и изпита облекчение при смяната на темата. — Преди да си тръгне, мама ми даде един полароиден фотоапарат.

— Липсва ли ти? — попита Итън.

Ема завъртя между пръстите си дръжката на чашата.

— Оттогава мина много време — отвърна неопределено тя. — Почти не помня дали има нещо, което да ми липсва.

— Какво ли се е случило с нея?

— О, не знам. — Ема въздъхна и заобиколи група меценати, които обсъждаха на висок глас великолепните години на арт сцената,

когато всички те са били приятели с Анди Уорхол. — Някога, преди много години, си мислех, че тя е някъде наблизо и ме наблюдава. Че ме следва, когато се прехвърлям от дом в дом, оставайки близо до мен, за да се убеди, че съм добре. Но сега осъзнавам колко глупаво е това.

— Не е глупаво.

Ема се загледа упорито в списъка с цените на стената, сякаш обмисляше покупка.

— Не, напротив. Беки ме изостави. Тя направи своя избор и аз не мога да го променя.

— Хей. — Итън хвана Ема за раменете и я обърна към себе си. За миг остана така, вперил поглед в лицето ѝ и тя усети хиляди пеперудки да пърхат в стомаха ѝ. После той протегна ръка и прибра кичур коса зад ухото ѝ. — Тя е направила погрешен избор. Знаеш го, нали?

Вълна от емоции се надигна в гърдите ѝ.

— Благодаря ти — рече тихо тя, без да сваля поглед от големите му сини очи.

„Целуни го“, прошепнах аз, чувствайки се като пеещия рак-отшелник в „Малката русалка“. Нямах никакви спомени за собствените си първи целувки, затова трябваше да разчитам на емините.

Една жена с пурпурна рокля се блъсна в Ема.

— Извинете — изломоти тя; очите ѝ блестяха и бузите руменееха от изпития алкохол. Ема отстъпи встрани и се изхили.

— Откъде знаеш как да се вмъкваш неканен на партита? — попита тя, приглаждайки роклята на Сътън. — Мислех си, че въобще не си падаш по тях.

Итън се приближи до прозорците в дъното на галерията, през които се разкриваше изглед към каменната тераса, украсена с коледни лампички.

— Падам си. Просто не харесвам партитата, в които се пие подправен с алкохол пунш и се играе на стрип покер. Толкова е...

— Детинско? — завърши вместо него Ема. — Но понякога това е част от светския живот. Понякога, за да имаш приятели, просто трябва да се усмихнеш и да го преглътнеш.

Итън пресуши чашата си и я остави на сервизната масичка.

— Ако това е цената, която трябва да плащам, то по-добре да си остана самотник.

— Ами приятелки? — попита нервно тя. Дни наред си блъскаше главата как да го попита.

Лека усмивка разтегна устните му.

— Да, имал съм няколко.

— Познавам ли някоя от тях?

Итън просто сви рамене и седна в едно от кожените кресла, които със същия успех можеха да участват в изложба.

— Имал ли си някоя сериозна? — продължи да го притиска Ема, като се настани до него и прегърна една от меките, плюшени възглавници.

— Имаше една. Но вече всичко свърши. Ами ти? — Той я изгледа изпитателно. — Остави ли някого във Вегас?

— Не съвсем. — Ема сведе поглед към скута си. — Имала съм гаджета, но нищо сериозно. Накрая се появи едно момче, но...

— Но какво?

Гърлото ѝ се стегна.

— Накрая нищо не се получи.

Въобще не обичаше да лъже, но не искаше да навлиза в подробности за смуцаващото фиаско с Ръс Брюър, в когото бе направила голямата грешка да се влюби. След като я покани да излязат, тя се подготви за срещата, взе на заем една рокля от Алекс, обу обувките си „Кейт Спейд“, които беше успяла да вземе на разпродажба в „Гудуил“, три пъти изми и промени прическата си, докато накрая ѝ хареса. Но когато отиде пред мола, Ръс не беше там. Вместо това на входа стояха бившето му гадже Адисън Уестърбърг и приятелките ѝ, които избухнаха в пренебрежителен, гаден смях. „Все едно Ръс ще излезе с осиновена!“, дразнеха я те. Всичко се оказа постановка. Която, в интерес на истината, не се различаваше особено от номерата в „Играта на лъжи“.

Итън отвори уста, може би с намерението да каже още нещо, но изведнъж зърна нещо зад тях и очите му се разшириха.

— Мамка му. — Той се наведе напред и стисна здраво ръката на Ема.

Ема се обърна. Ниша Банерджи, облечена в черна рокля с висока яка и обувки от змийска кожа с високи токчета, се беше изправила

пред гигантската фотография на почти гол мъж. До нея стоеше баща ѝ и се оглеждаше с безизразно изражение на лицето.

— О, Боже — прошепна Ема. И точно в този момент Ниша се обърна и ги видя. Пилешкото шишче, което държеше в ръката си, падна забравено в чинията ѝ.

— Да се махаме. — Ема хвана Итън за ръката и го поведе през тълпата. Хвърли чашата си с шампанско в близкия кош за отпадъци и се запромъкна между гостите, като едва не събори от ръцете на една сервитьорка подноса с хапки. Някакъв мъж със син кадифен костюм и каубойска шапка им се ухили над чашата с мартини, сякаш бяха две малки деца, които бягат от сбиването в училищния двор. Но господин Смокинг спокойно им отвори вратата, сякаш непрекъснато виждаше хора, които напускат тичешком откриването на изложби. Слязоха бързо по стълбите и потънаха в блестящата тусонска нощ.

Едва когато стигнаха улицата, Ема се осмели да се обърне, за да провери дали Ниша не ги е последвала. На изхода не се виждаше никой.

Итън изпъна сакото си и избърса капчиците пот от веждите си. Изведнъж Ема избухна в смях. Итън също се разхили.

Само след миг обаче отново стана сериозна.

— Ниша със сигурност ни видя. — Ема се отпусна върху близката зелена пейка и въздъхна.

— На кого му пука? — попита Итън и седна до нея.

— На мен — отвърна тя. — Тя ще каже на родителите ми, че съм излизала.

— Сигурна ли си, че само това те притеснява? — Итън я погледна с крайчето на окото си. — Нали нямаш нищо против, че ни е видяла... заедно?

Стомахът ѝ се сви.

— Разбира се, че не. А ти?

Итън я погледна без да мига.

— Ти как мислиш?

Откъм залата се носеше джазова музика. Една улична котка се стрелна между гумите на паркираната от другата страна на улицата кола. Итън се премести по-близо до нея и коленете им се докоснаха. Ема изпита силно желание да го целуне, но цялото ѝ тяло трепереше от нерви.

— Итън... — Тя се извърна настрани.

Итън отпусна ръце в скута си.

— Добре, да не би да разбирам нещо погрешно? — Гласът му звучеше едновременно смутено и раздражено. — Защото понякога ми се струва, че наистина искаш да... нали се сецаш. Но после... бързо се отдръпваш.

— Много е... сложно — отвърна тя, опитвайки се да успокои треперещия си глас.

— В смисъл?

Ема загриза нокътя си. Винаги беше искала да има сериозен приятел. Във Вегас дори беше кръстила една звезда „Звездата на гаджето“, с надеждата това да бъде знак, че най-накрая ще срещне човека, с когото трябва да бъде. Но сега се чувстваше несигурна.

— В този живот живея за момента — започна колебливо тя и преглътна тежко. — Харесва ми да съм с теб. Ти ме караш да се смея и си единственият човек, с когото мога да бъде себе си — истинската аз. За всички останали съм Сътън.

Итън вдигна глава и срещна погледа ѝ. Очите му бяха големи и умоляващи, но той я изчака да завърши.

— Аз се преструвам, че съм едно мъртво момиче, Итън — каза тя. — И ме заплашват, а ти си единственият човек, който знае за това. Точно сега не живея моя живот, което означава, че просто... не е подходящият момент. — Винаги бе смятала това извинение за изсмукано от пръстите, поставяше го редом с „вината не е в теб, а в мен“. Но нещата стояха точно така. Тя наистина изпитваше чувства към Итън, силни чувства, но не знаеше как да бъде с него, когато животът ѝ преминаваше през такива катаклизми. — Ами ако сложим началото на нещо и то не завърши добре? Ами ако се скараме? Тогава пак ще остана сама. — Ема закърши ръце. — Може би когато всичко това приключи... — Тя не завърши изречението.

Най-накрая Итън въздъхна шумно. Устните му се изкривиха.

— Да не би да казваш, че ако се скараме, ако скъсаме, аз ще те изоставя? Наистина ли смяташ, че съм способен да го направя?

Ема разпери ръце.

— Разделите могат да бъдат много грозни. — Тя въздъхна. — Много те харесвам. Но хората, на които мога да се доверя, са толкова

малко — а ти си единственият, на когото мога да разчитам. Не бих могла да изложа това на опасност. Не сега.

Итън се извърна, без да каже нищо. Ема се загледа в паркираните от другата страна на улицата коли. Под чистачките на всяка една бяха подпъхнати рекламни флаери на фирма за почистване. Покрай тях бавно премина кабриолет, от който се носеше някакво хип-хоп парче.

— Мисля, че трябва да си останем приятели — прошепна Ема в тъмнината, страхувайки се да погледне към Итън. — Поне докато не се отърва от тая каша и не заживея отново живота си.

Тя усети как тялото на Итън се сгърчва под тежестта на думите й.

— Щом смяташ, че така е най-добре... — рече бавно той.

— Смятам — отвърна тя с възможно най-уверения си глас.

Без да каже нищо, Итън се изправи, бръкна в джоба си и извади ключовете за колата. Ема го последва до хондата, чувствайки се ужасно. Дали не беше объркала всичко?

Когато седна на предната седалка, някакво изпукване я накара да се обърне. Тя огледа тъмния път. В този миг забеляза нещо да се движи между храстите от другата страна на улицата, близо до пейката, където бяха седнали. В мрака проблесна огънчето на цигара. То се носеше във въздуха само, като държано от призрак.

— Итън — прошепна тя и сграбчи ръката му. Но когато той се обърна да погледне, призрачната цигара беше изчезнала.

16.

ШЕСТИЦА ЗА УСИЛИЕТО

На следващия ден, след тренировката по тенис, Ема хвърли сака си на задната седалка на фолксвагена на Лоръл.

— Хей — прошепна Лоръл и я смушка от страни. — Като че ли си имаш клуб на анти-феновете.

Ема се обърна и стомахът ѝ се сви. На вратата на салона стояха двама души, свили гневно устни. Това бяха Ниша... и Гарет.

— Смяташ ли, че все още ти е ядосана заради това, че се вмъкна в стаята ѝ? — промърмори Лоръл, затваряйки рязко люка.

— Съмнявам се — отвърна бавно Ема. По-скоро имаше връзка с това, че ги беше видяла двамата с Итън на откриването на изложбата. Слава Богу, Ниша не се беше обадила на семейство Мърсър, за да я изключукари, но като че ли беше издрънкала всичко на Гарет. Защо иначе той щеше да я гледа толкова ядосано?

— Да се махаме отгук — промърмори Ема и затръшна вратата на колата.

Когато Лоръл седна зад волана, екранът на телефона ѝ проблесна.

— От Мадс е — обяви тя, прочитайки съобщението. — Като че ли операция Титаник върви добре. Казах на останалите придворни момичета какви ще бъдат истинските облекла. Освен това им казах да не ги обсъждат с никого, защото смятаме да скроим номер на две от тях.

Стомахът на Ема се сви, когато се сети за разговора си с Итън от предишната вечер.

Само така, мацки, солидарни докрай, помисли си Ема. Но дълбоко в нея едно жилецо чувство ѝ напомни, че доскоро самата тя бе обект на номерата на други. Щом всичко това приключеше, тя щеше да се измъкне от „Играта на лъжи“ колкото се може по-бързо.

Колата премина с тръскане през тротоара и влезе в алеята към къщата.

— Това... татко ли е? — попита Лоръл, мръщейки се към отворената врата на гаража.

И настина господин Мърсър стоеше до мотоциклета. Той им махна с ръка, докато паркираха.

— Какво прави вкъщи по това време? — промърмори Ема. Обикновено господин Мърсър се прибираше от болницата в късния следобед — освен ако не беше на повикване, когато се беше случвало да се прибира вкъщи към полунощ.

Лоръл угаси двигателя и момичетата излязоха от колата.

— Сътън, трябва да говоря с теб — каза господин Мърсър, бършейки ръцете си в мръсна зелена кърпа.

Ема се стегна. Може би все пак Ниша беше казала на Мърсърви.

— Съжалявам — каза за всеки случай тя.

— Та ти дори не знаеш какво ще ти кажа! — засмя се господин Мърсър. — Джозефин Фенстермахер се е обадила на майка ти. Казала й, че си събрала деветдесет и девет точки на теста по немски. Най-високия резултат в класа.

Бузите на Ема пламнаха. Лоръл се обърна към нея и я погледна с недоверие.

— Ти!

Господин Мърсър се ухили.

— Каза, че си значително по-добра от миналата година. Знам, че немският ти е труден предмет. С майка ти страшно се гордеем с теб.

Ема приглади косата си с ръка. Честно казано, тестът беше доста лесен, но тя се направи на скромна.

— Благодаря.

Господин Мърсър се облегна на бронята на фолксвагена.

— Успях да убедя майка ти да ти предложи сделка: като награда за това, че се представяш толкова добре, ще ти отменим наказанието за бала и ще те пуснем да отидеш. Освен това ти връщаме и телефона — добави той и й подаде айфона на Сътън.

— Наистина ли? — Очите на Лоръл грейнаха. — Татко, това е страхотно!

Ема стисна ръката на Лоръл и също изписка от радост, знаейки, че Сътън би реагирала точно така. Но Годишния бал беше последното нещо, за което би мислила в момента.

Господин Мърсър повдигна едната си вежда.

— Можеш да отидеш, но от следващия ден отново си наказана. Ясно ли е?

— Ами къмпинга след танците? — изчурулика Лоръл. — Може ли Сътън да дойде с нас?

По лицето на господин Мърсър се изписаха противоречиви чувства.

— Ами да, сигурно.

— Супер! — извика Лоръл. Тя погледна към Ема. — Може би от благодарност ще ми позволиш да взема обувките ти „Миу Миу“ за бала. — След това се въртна и хукна към къщи.

Ема също се обърна и се наклони да тръгне след нея, но господин Мърсър се прокашля.

— Сътън, ще ми помогнеш ли малко? — Той се обърна към мотоциклета. — Ще го подържиш ли изправен, докато огледам гумите?

— Разбира се. — Ема го последва в гаража и хвана мотора за дръжките.

Господин Мърсър се наведе и огледа фината гума на предното колело.

— И така. Радваш ли се за бала?

— О, как — отвърна Ема, опитвайки се да прозвучи ентузиазирано. — Много ви благодаря. Само че... всъщност не го заслужавам. — Тя преброи на ум колко пъти се беше измъквала тайно навън, докато беше наказана.

— Заслужи си го, Сътън. На себе си трябва да благодариш за отличната оценка на теста — и на сестра си, затова че не спря да ни се моли да те пуснем. — Господин Мърсър се изправи и скръсти ръце на гърдите си. — Трябва да се обадиш на Гарет и да му кажеш добрите новини.

Ема се изсмя саркастично, загледана в отражението си в лъскавия мотоциклет.

— Не мисля, че на Гарет му пука за това.

Господин Мърсър се намръщи.

— Защо не?

Ема се обърна към рафтовете, отрупани с парцали, тениски и бутилки с моторно масло и спирачна течност.

— Скъсахме — призна си тя с тих глас. — Пък и аз май си падам по някой друг — добави след миг, изненадана от собствените си думи. Помисли си, че трябва да го добави в списъка с неща, от които се чувства неудобно, но всъщност дори изпита облекчение, след като изрече истината на глас. Досега не се беше разкривала пред възрастните и съдейки по предпазливия поглед на господин Мърсър, това изглежда не беше обичайно и за Сътън.

— А този другият знае ли? — попита заинтригуван господин Мърсър.

— Може да се каже. — Ема замълча и присви очи при спомена за срещата в музея по изкуства. Всичко беше... идеално. Но след това си спомни изражението на Итън, когато ѝ каза какво изпитва към нея и горчивото разочарование в очите му, когато тя му отвърна, че трябва да бъдат просто приятели. Тежестта в гърдите ѝ още не беше преминала.

— А ти и новото момче... излизате ли? — Господин Мърсър изрече думата колебливо, сякаш не беше сигурен дали говори правилния език.

Ема взе един чист парцал от металния рафт и го върза на възел. Когато го развърза и го разстла на пода, тя видя избеляла щампа на рак и мида, които танцуват танго. Рекламираше или някой ресторант, или рибен магазин; буквите бяха твърде избелели, за да ги разчете.

— Не — отвърна тя с изморен глас. — Нещата са малко... сложни.

— И защо?

Тя затвори очи.

— Предполагам, че ми е трудно да се доверявам на хората.

Лицето на господин Мърсър се сгърчи болезнено.

— Трябва да вярваш на хората, Сътън. Трябва да им позволиш...

Ема го изчака да довърши, но устните му се изкривиха и той отмести поглед.

— Да им позволя какво? — попита най-накрая тя.

— Просто исках... — Той се зарови в инструментите си. Те се раздрънчаха, удряйки се един в друг. — Просто искам най-доброто за теб. Ако е писано, скъпа, то ще стане.

— Може би — отвърна замислено Ема. Думите му я накараха да се замисли за Звездата на гаджето, която грееше ярко на небето. Съдба. Тя остави парцала на рафта, отиде до господин Мърсър и го прегърна

през раменете. Той я прегърна колебливо, сякаш не беше сигурен дали е искрена. Но след това я притисна силно към себе си. Ухаеше на одеколон, чер пипер и машинно масло.

Познавах тази миризма толкова добре. Изпълни ме смазваща тъга. Какво не бих дала да мога да прегърна татко още веднъж. Докато ги гледах, в съзнанието ми изплува един тъмен спомен. Очите на баща ми се разширяват когато се обръща и ме забелязва. Чувствам се предадена, все едно е забил кол в сърцето ми. Но преди да успея да се потопя в спомена, той изчезва.

17.

МЯСТОТО Е ОТБЕЛЯЗАНО С Х

Четвъртък следобед, през последното междучасие, Ема, Шарлът и Мадлин стояха зад кулисите в салона, облечени с черни коктейлни рокли и обувки с високи токчета. Около тях бяха нахвърляни реквизит и декори от стари пиеси, зарязани скриптове от миналогодишната продукция на „Оклахома!“ и някого големи огледала, но положението от другата страна на завесата беше съвсем различно. Сутринта, с помощта на парти организаторите, момичетата успяха да трансформират сцената в елегантно, призрачно копие на „Титаник“, допълнено с полилеи, широко фалшиво стълбище, позлатени аксесоари и маси, отрупани с фин китайски порцелан.

Ема поклати възхитено глава.

— Много е красиво. — Колко жалко, че това няма да е декорът за балната петъчна вечер. Но танците щяха да се проведат в спортния салон, а не тук.

Шарлът крачеше напред-назад, потропвайки с пръсти по клипборда. Тя беше идеалният организатор.

— Така — рече тя. — След като всички се съберат в залата, ще обявим номинираните за придворни дами. Те ще излязат и ще дефилират с придружителите си.

Мадлин посочи сервитьорите в бели униформи, които се суетяха зад кулисите и подреждаха хромирани супници, подноси, кани и чаши по дългите сгъваеми маси.

— Имаме газирани сайдер, ордъоври, сирена. Обезмаслени храни за Нора, хапки без глутен за Мадисън.

— Не забравяйте и Алиша Янг — обади се Лоръл и изглади една несъществуваща гънка на коктейлната си рокля. — Тя е на очистваща диета с грейпфрут и лют червен пипер.

Шарлът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне.

— Тази диета е гадна. Само ще я изтормози.

Изпълни ме горчива завист, докато наблюдавах приготвянията. Почти не помнех подготовката за миналогодишния бал. Темите и декорациите ми се губеха, но помнех момента, в който излязох, за да обявя победителите, с ясното съзнание, че изглеждам по-великолепно от всички тях, взети заедно. Помнех и едно момче без лице — кавалерът ми, — как ме хваща за ръката и ми казва, че съм най-прекрасното момиче на сцената. Знам, отвърщам аз и го дарявам с една от типичните си усмивки.

В залата отекнаха остри, резки потраквания на високи токчета и вътре се изсипаха придворните момичета, всяка хванала под ръка по една изискана черна чантичка, с идеално прибрани коси или спуснати на къдри по гърбовете им. Те охкаха и ахкаха при вида на декора, въздишаха възхитено или пискаха одобрително. Габи и Лили влязоха последни, вирнали носове, с по-грамадни и по-бухнали прически от всички останали. Ема бързо се обърна и се престори, че оправя една от панделките на масите, но въпреки това усети как погледите им я изгарят.

— Габи! Лили! — Лоръл изтича към близначките и ги хвана под ръка. — Нека ви покажа съблекалните! Мястото тук не стига, затова ще трябва да се преоблечете горе, в кабинката на осветителите.

Габи издърпа ръката си от хватката на Лоръл.

— Само да си довърша туита, става ли?

Лоръл завъртя очи и изчака, докато пръстите на Габи летяха по клавиатурата на телефона ѝ със свръхсветлинна скорост. Когато приключи, тя въздъхна доволно.

— Вече сме готови да бъдем отведени в покоите ни — рече тя с царствен глас. Докато Лоръл ги водеше нагоре по стъпалата, близначките едновременно погледнаха към Ема. Лоръл също се извърна и скришом показва вдигнати палци на Мадлин и Шарлът.

— Добре, момичета! — Шарлът запляска с ръце и събра останалите придворни момичета в кръг. — Всички трябва да се преоблечете за големия финал! Хората ще започнат да се събират след десетина минути. Не забравяйте високите токчета и гланца за устни! Освен това ще дойдат гримьори, които ще сложат кръв в косите ви и бледи кръгове под очите ви.

Момичетата се нацупиха.

— Трябва ли да го правим? — проплака Тинсли Цимерман.

— Да — отвърна остро Шарлът; лека усмивка изкриви устните ѝ, показвайки удоволствието ѝ от това тя да е шефът.

Тинсли огледа парти роклята на Шарлът.

— Ти не носиш такъв грим. Ще изглеждаме по-грозни от теб!

Това е целта, помислих си аз.

— Ще изглеждате авангардни и шикозни — отвърна Мадлин с гласа на моден редактор. — Вие сте мъртвите красавици от „Титаник“. Удали сте се в океана. Как мислите, че трябва да изглеждате? Като модели на Боби Браун? — Тя махна към съблекалните в задната част на залата. — Бягайте да се обличате!

Придворните момичета се обърнаха, спогледаха се със загадъчни усмивки, сякаш искаха да кажат „аз знам нещо, което вие не знаете“. Ема се сети, че всъщност нито една от тях не знаеше какъв точно ще бъде подготовеният номер. Тинсли затръшна вратата на съблекалнята зад себе си преди някой друг да успее да влезе вътре. Алиша Янг — момичето с гадната диета, — се шумугна в малката, отделена с пердета ниша, за да се преоблече. Мадисън Кейтс се огледа скришом, плъзна се в сенките и нахлу през глава черна рокля с пайети. Останалите момичета също изчезнаха. Когато се появиха от съблекалните си, облечени в черните си рокли, на лицата им се изписа изненада.

— Надявах се, че на теб ще спретнат номер — каза облечената с черна рокля без презрамки Тинсли на Нора Алварес.

— Аз пък се надявах, че ще си ти — сопна ѝ се Нора, приглаждайки пернатата яка на роклята си.

Появиха се гримьорите, които запознаха да слагат синкаво червило по устните на момичетата. Ема се наведе към Шарлът.

— Значи сме сигурни, че Габи и Лили няма да заподозрат нищо?

Шарлът погледна към съблекалнята на горния етаж. Вратата беше плътно затворена.

— Последно, когато проверих, нямаха никаква представа. — От уоки-токито на хълбока ѝ се разнесе пращане и тя натисна бутон за говорене. — Как вървят нещата, Лоръл?

— Страхотно! — прогърмя гласът на Лоръл през говорителя. — Просто помагам на Габи и Лили да се облекат. Те изглеждат великолепно!

Устните на Шарлът се разтеглиха в коварна усмивка.

— Идеално. Искаме ги долу след пет минути, ясно ли е? Дотогава останете там. Ще изпратя гримьорите горе.

— Слушам, капитане.

Когато Лоръл се изключи, Шарлът потри доволно ръце.

— Трябва да ги държим горе до последния момент, преди да излязат на сцената. Така няма да имат време да се преоблекат.

Мадлин се присъедини към тях, кискайки се.

— Това ще бъде стра-хот-но!

— Надявам се. — Шарлът погледна към кадифената завеса, която ги скриваше от залата, и лицето ѝ изведнъж стана сериозно. — Стига да не пратим пак Габи в болницата.

Мадлин се вцепени.

— Ние не сме пращали Габи в болницата. Сътън го направи.

Двете едновременно се обърнаха и погледнаха към Ема. Стомахът ѝ се сви. Сигурно говореха за номера с влака. Тя изчака някоя от тях да ѝ подсказе нещо, но Мадлин се заигра с клипборда си, а Шарлът се отдалечи.

Извън последният звънец и вратите на фоайето се отвориха. Ема надникна иззад завесата. Централната алея се напълни с ученици, които насядаха по плюшените червени столове. Първокурсничките зяпаха декорите на „Титаник“, пискаха възторжено и обсъждаха въодушевено с какво нетърпение чакат да станат големи, за да могат да участват в придворното парти. Група момичета, които Мадлин и останалите наричаха Веганските девственици — по причини, за които Ема не беше съвсем сигурна, макар че имаше доста добра представа, — седнаха до два трупа и се разпищяха. Целият футболен отбор седна заедно; момчетата се побутваха и се опитваха да привлекат вниманието. Почти всички в публиката извадиха телефоните от чантите си и тайничко погледнаха екраните им.

Думите на Шарлът не напускаха съзнанието на Ема. Стига да не пратим пак Габи в болницата. Какво точно се беше случило онази нощ? Дали Сътън беше наранила Габи? Ема се сети за бележката от кутията, в която бе получила амулета:

Ще го помня винаги! Благодаря!

— Време е за шоу! — Шарлът забърза към придворните момичета, които оглеждаха в огледалата грима си на удавнички. Ема пусна завесата и се загледа нагоре, сякаш погледът ѝ можеше да проникне през стените на съблекалнята на близначките Туитър. — Всички да се наредят! След две минути ще обявя появата ви пред цялото училище! — Шестте момичета, които не бяха обект на шегата, намериха кавалерите си, шестима симпатяги, които изглеждаха ужасени, че трябва да носят смокинги.

Шарлът погледна през рамо и размаха ръце като някой контролор на въздушен трафик.

— Мадс, ти ще приветстваш тълпата. Сътън, ти ще влезеш отляво — мястото ти е отбелязано с едно голямо Х на пода — и ще носиш шарфовете на придворните дами и кавалерите им. Аз ще вляза отдясно. Сътън, отвори ли кутията с шарфовете? Ей там до огледалата е. Сътън?

Ема примигна, отърсила се от транса.

— Аха.

Тя тръгна към кутията с шарфовете, която се намиреше отляво на сцената.

Гласът на Лоръл пропука от говорителя на уоки-токито.

— Тъъ, Мадс? Можем ли да слизаме?

Мадлин погледна часовника си.

— Не! Трябва да останете още малко горе.

— Уф... — Говорителят пропука. — Всъщност не съм сигурна, че ще е възможно.

Вратата на осветителната кабинка се отвори и близначките Туитър се появиха на площадката. Бяха облекли оскъдни бански и високи сребристи обувки. Загорялата им кожа блестеше. Краката им изглеждаха километрични. Но те изглеждаха голи в сравнение с останалите момичета в рокли. Зад тях застана Лоръл и погледна безпомощно Шарлът, Мадлин и Ема.

— Опитах! — произнесе беззвучно тя.

Докато Габи и Лили слизаха по стълбите с горди, царствени усмивки на лицата, Ема успя да засече момента, в който те забелязаха останалите момичета, облечени с рокли. Усмивките им увехнаха. Двете замръзнаха на място. Нора смушка Мадисън. Алиша се разхили. После всички избухнаха в смях.

— Безценно — промърмори възбудено Шарлът.

— Супер — прошепна Мадлин и се надигна на пръсти в очакване на появата им пред тълпата.

Ема се напрегна в очакване на реакцията им. Но оскъдно облечените близначки Туитър просто размениха съучастнически погледи, след което Лили се шмугна в една тъмна ниша.

— Няма страшно, Габс!

Тя измъкна отнякъде една намачкана фирмена торбичка на „Сакс“, която очевидно е била скрита там от часове — ако не и дни. Торбичката зашумоля, когато тя бръкна вътре и извади две тесни черни рокли.

Шарлът и Мадлин се спогледаха със зяпнали уста, докато Лоръл гледаше смутено.

— Откъде се взеха тия немачкащи се рокли на Игал Азруел? — възкликна Габи с преувеличено учудване. — Я виж ти! Те дори са нашия размер!

Близначките Туитър навлякоха роклите през глава, завъртяха се и се ухилиха на Шарлът, Мадлин, Лоръл и Ема.

— Добър опит — каза ледено Лили, докато един от гримьорите изтича до нея и нанесе сини сенки под очите ѝ. — Смотаният ви номер се надушва от километри.

Габи се обърна към Ема.

— Не сме толкова глупави, колкото изглеждаме, Сътън. Ти най-добре от всички би трябвало да го знаеш.

Ема притисна ръце към гърдите си.

— Никога не съм казвала, че сте глупави.

Габи изсумтя саркастично.

— Да бе, да. — Без да отмества очи, тя се приближи до Ема, бръкна в чантата и измъкна шишенце с хапчета, със същата розова капачка, която Ема беше забелязала предишния ден. Пред очите ѝ проблесна името, написано с черни печатни букви. ТОПАМАКС. Ема присви очи. Тя беше сигурна, че Габи взема риталин или валиум, или някакъв парти-наркотик. Но топамакс звучеше доста сериозно.

Габи отвори шишенцето и изсипа две капсули в шепата си. Гълтна ги без вода. После разтръска шишенцето като кастанета, без да сваля очи от Ема.

— Не мислиш ли, че е време да вземеш шарфовете ни и да заемеш мястото си, Сътън? — каза тя с подигравателен глас. — Ти си вляво на сцената, нали?

За миг Ема не можеше да помръдне. Сякаш Габи я беше омагьосала, парализирайки крайниците ѝ. Шарлът я смушка отстрани.

— Много гадно, но е права. Време е да излизаме. По местата, момичета!

— Само секунда! — извика Лили и тръгна отново към кабината. — Забравих си айфона!

— Не ти трябва айфон! — изръмжа Мадлин. — Ще бъдеш доста заета на сцената!

Но Лили не се спря, токчетата ѝ продължиха да потракват по металните стълби.

— Само минутка!

Вратата на кабинката се затръшна. Ема се обърна, грабна шестнайсетте оранжеви копринени шарфа и намери белязаното с Х място на сцената, където би трябвало да застане — зад страничната завеса, напълно изолирана от останалите.

— Вдигайте завесата — изкомандва Шарлът.

Шумът на тълпата се засили. Номинираните придворни дами, с изключение на Лили, която все още беше горе, оправиха за последно фризуриите си и грима. Но когато Ема погледна към сцената, видя Габи да я гледа, усмихвайки се загадъчно. Със сините кръгове под очите, шевове на бузите и кървавите рани по врата, тя изглеждаше грозно. Зловещо.

Ема отстъпи назад. Тогава забеляза още нещо, което не беше видяла по-рано: на китката си Габи носеше сребърна гривна-амулет. От нея висяха малки фигурки — айфон, гилза от червило, миниатюрен шотландски териер. Всичките бяха направени по същия начин като миниатюрния локомотив, който лежеше в чантата на Ема.

И двете изтръпнахме. Близначките Туитър ме бяха убили. Чувствах го!

— Привет, гимназия Холиър! — извика Мадлин в микрофона толкова силно, че Ема подскочи. — Готови ли са всички за купона?

От залата се разнесе радостен рев и от тонколониите гръмна „Папараци“ на Лейди Гага. Шумът беше толкова гръмотевичен, че Ема не можа да чуе ясно късането на кордите над главата ѝ. Когато

погледна нагоре, един от прожекторите, които висяха от тежката рамка за осветлението, вече летеше към нея. Тя изпищя и отскочи встрани миг преди уредът да се стовари на земята със силен трясък.

По земята се пръснаха кехлибарени стъкълца. Някой изкрещя — може би самата Ема. Тя усети как тялото ѝ омеква и се свлича на земята, шарфовете се изплъзват от ръката ѝ и падат на твърдия под. Точно преди очите ѝ да се затворят, тя видя как Лили застава до Габи. Ема се опита да извика, да остане в съзнание, но усети как потъва някъде. Габи поклащаше ритмично шишенцето с хапчетата, нагоре-надолу, нагоре-надолу. Звукът наподобяваше тракане на зъби.

На мен този звук ми напомни за нещо съвсем различно. В съзнанието ми се отвори малка пукнатина, която постепенно започна да се разширява. Светът се завъртя около мен, все едно се намирах на обезумяла въртележка. Тракането на хапчетата вече не се чуваше. Вместо това ясно и отчетливо се разнесе тракането на приближаващия се влак...

18.

ТРЪПКИ, ПРЕДАТЕЛСТВО, ЗАПЛАХИ, МИЛИ БОЖЕ!

— Къде е Габи? — изпищява Лили, докато влакът профучава покрай нас.

Аз се оглеждам, трескаво проверявам релсите. Планирала съм всичко до последния детайл. Няма начин Габи да се е изтърколила под влака... нали?

Тогава Лоръл прави няколко крачки встрани и сочи с треперещия си пръст една сгърчена фигура, която лежи до стените на подлеза. Това е Габи. Русата ѝ коса се е разпиляла върху лицето. Бледата ѝ ръка е просната встрани и айфонът ѝ се въргала в чакъла.

— Какво става, по дяволите! — виква Мадлин.

— Габи! — пищи Лили и тича към нея.

— Габи? — Аз се навеждам над отпуснатото тяло. — Габс?

Внезапно от върховете на пръстите ѝ до раменете преминава тръпка. На устните ѝ избива пяна и изведнъж цялото ѝ тяло се разтриса. Влакът прогърмява покрай нас и вихрите разрошват косата ми. Габи трепери все по-силно и по-бързо. Ръцете и краката ѝ като че ли живеят свой собствен живот, разперени във всички посоки. Очите ѝ са подбелени, сякаш се е превърнала в някакво зомби.

— Габи? — пища аз. — Габс? Стига вече! Това не е смешно!

Изведнъж някакъв чернокож мъж с грижливо поддържана брадичка-катиначе и обица на едното ухо ме отблъсва настрани. Успявам да зърна бляскавата емблема на синята униформа. БЪРЗА ПОМОЩ. Дори не съм чула кога е пристигнала линейката, но тя е там, голям бял микробус с примигващ буркан отгоре.

— Какво е станало? — попита медикът, коленичил до Габи.

— Нямам представа! — Лили се мушва пред мен. Ъглите на устата ѝ са увиснали, очите ѝ са широко отворени и отчаяни. — Какво ѝ има?

— Получила е припадък. — Медикът светва с фенерче в очите на Габи, но там не се вижда никакъв цвят, само двете ѝ очни ябълки, които приличат на блестящи мраморни топчета. — Случвало ли се е преди?

— Не! — Лили се оглежда трескаво, сякаш не може да повярва, че всичко това се случва наистина.

Медикът обръща Габи на една страна и приближава ухо до устата ѝ, за да провери дали диша, след това просто я оставя да лежи и да се тресе. Крайниците ѝ се движат точно като на някой анимационен герой, който е докоснал оголена жица и светва като коледна елха, а белият му скелет проблясва през кожата. Искам да отместя поглед, но не мога.

— Можете ли да направите нещо за нея? — изписква Лили, дърпайки медика за ръкава. — Моля ви? Ами ако умре?

— Момичета, искам да се махнете оттук — излайва медикът. — Трябва ми повече място, за да се погрижа за нея.

По магистралата прелитат коли. Някои намаляват от любопитство заради спрялата линейка и момичето, което лежи на тревата, но никоя не спира. По лицето на Лили се стичат сълзи. Тя се обръща към мен с пламнал поглед.

— Не мога да повярвам, че ѝ причини това!

— Нищо не съм направила! — изсъсквам аз през стиснати зъби.

— Напротив, направи! Ти си виновна за всичко!

Отдалечаващата се сирена на влака заглушава думите на Лили. Аз отказвам да призная, че вината е моя. Все едно съм искала близначките Туитър да идват с нас тази вечер. Откъде да знам, че Габи ще откачи до такава степен, че да изпадне в конвулсии? Изведнъж ме изпълва такава ненавист към близначките Туитър, че чак дъхът ми спира.

— Изобщо не исках да идвате с нас — процеждам през зъби. — Знаех, че няма да го понесете.

Светлините на линейката хвърлят синьо-червени отблясъци върху лицето на Лили.

— Щеше да ни избиеш всичките!

— О, я стига! — Стисвам юмруци. — През цялото време държах всичко под контрол!

— А ние откъде да го знаем? — пищи Лили. — Мислехме си, че ще умрем! Въобще не ти пука за чувствата на другите! Ти просто... просто ни третираш като играчки, правиш каквото си искаш с нас!

— Внимавай какви ги приказваш — предупреждавам я аз, поглеждайки към медика.

— Или какво? — пита Лили и се обръща към Мадлин, която стои встрани с преbledняло лице. — Ти ме подкрепяш, нали, Мадлин? Сътън е просто една използвачка. Наистина ли смяташ, че ѝ пука за чувствата ни — за чувствата на когото и да е? Виж как се подигра с брат ти! Тя е причината той да си тръгне!

— Не е вярно! — извиквам аз и се нахвърлям върху Лили. Как смее да споменава за Теър! Все едно има някаква представа за отношенията между нас!

Шарлът ме дръпна назад преди да се сблъскам с Лили. Около Габи са се събрали още медици и обсъждат дали да я преместят в линейката или да я оставят на място. Лили ни обръща гръб и надниква към сестра си през рамото на един от медиците. Духва тежък горещ юлски вятър и разнася боклуците по земята. Една обвивка от шоколадче „Скитълс“ се спира до треперещия крак на Габи. Една угарка от цигара се претъркулва опасно близо до ръката ѝ.

В далечината се дочува нисък, пронизителен вой: приближава се друга сирена. Всички се вцепеняваме, когато осъзнаваме, че това е полицейска кола. Сърцето ми тупти като полудяло, цялата плувам в пот.

Прокашлям се и се обръщам към приятелките си. Заговарям с нисък, твърд глас.

— Не можем да кажем на ченгетата какво всъщност се случи. Колата наистина е блокирала, ясно ли е? Това е просто инцидент.

Мадлин, Шарлът и Лоръл изглеждат отвратени, но състоянието на Габи е отслабило съпротивителните им сили. Въобще нямат намерение да ми противоречат. И макар да съм нарушила кодекса на „Играта на лъжи“, ние имаме един принцип, който никога не изоставяме: ако някога ни хванат по време на номер, всички се държим заедно. Когато Лоръл едва не я хванаха за това, че бърника по четириметровата коледна елха в „Ла Енкантада“, ние всички се заклехме, че е била вкъщи с нас. Когато Мадлин си счупи китката, докато бягаше от охраната в деня, когато замъкнахме масите от

библиотеката в долината, всички казахме, че е паднала, докато сме изкачвали туристическата пътека. Те ще ми простят за фалшивия код. Ще го преживеем. Винаги е било така.

Но Лили ме поглежда така, сякаш ме мисли за откачена.

— Наистина ли очакваш да излъжа заради теб? — Тя поставя ръце на хълбоците си. — Ще разкажа на ченгетата точно какво направи!

— Както искаш — казвам аз спокойно. — Но каквото и да се случва с откачената ти сестра, то няма нищо общо с мен и ти го знаеш много добре. Ако разкажеш на ченгетата — ако го споменеш пред когото и да било, — ще съжаляваш.

Очите на Лили се разширяват.

— Това заплаха ли е?

Лицето ми се втвърдява в каменна маска.

— Наречи го както искаш. Ако ни издадеш, повече няма да има причина да си ни приятелка. Животът ти ще се промени, както и този на сестра ти. — Пристъпвам към Лили, толкова близко, че усещам топлия ѝ дъх върху лицето си. — Лили — казвам аз отчетливо, за да съм сигурна, че ще чуе всяка дума. — Когато Габи се събуди в отлично състояние и разбере, че си превърнала вас двете в най-големите загубенячки на „Холиър“, смяташ ли, че ще ти благодари, че си постъпила правилно? Смяташ ли, че ще гледа на теб като на герой?

Всички ни слушаха. Зад нас медиците прехвърляха Габи на носилка. Приятелките ми пристъпват от крак на крак, но аз знам, че не са изненадани от думите ми. И преди сме го правили. Лили диша тежко с разширени ноздри.

Очите ѝ горят от гняв. Аз издържам спокойно погледа ѝ. Няма начин да се пречупя първа.

Двете стоим така, докато полицейската кола не спира наблизо, вдигайки облак пустинен прах. Двама полицаи, единият нисък и набит с тънки мустачки, а другият червенокос и луничав, излизат от колата и тръгват към нас.

— Дами? — Червенокосият вади едно тефтерче от задния си джоб. Уоки-токито му пропуква на всеки няколко секунди. — Какво се е случило тук?

Лили се обръща рязко към него и за миг си помислям, че наистина ще му издрънка всичко. Но тогава долната ѝ устна

затреперва. Покрай нас минават медиците, които носят Габи към линейката.

— Къде я водите? — вика им Лили.

— Болницата в Оро вали — отвръща единият от медиците.

— Тя ще се оправи ли? — пита Лили, но вятърът отнася треперещия ѝ глас. Никой не ѝ отговаря. Тя ги настига преди да затворят задната врата. — Мога ли да се возя при нея? Тя ми е сестра.

Ченгето се прокашля.

— Все още не можете да си тръгнете, госпожице. Трябва да ви вземем показанията.

Лили се спира и извърща горната част на тялото си към нас. По лицето ѝ бушува вихър от емоции и за части от секундата аз почти мога да видя как мозъкът ѝ изчислява с адска скорост възможностите. Най-накрая тя свива рамене, което си е пълно примирение.

— Нека те да ви разкажат вместо мен. Случи се с всички ни. Заедно.

Аз въздъхвам облекчено.

Ченгето кимва, обръща се към Мадлин, Шарлът и Лоръл и започва да задава въпроси. След като Лили се качва в линейката и тя потегля, усещам как телефонът ми жужи в джоба. Изваждам го и виждам на екрана ново съобщение от Лили.

АКО НЕЩО СЕ СЛУЧИ СЪС СЕСТРА МИ, АКО НЕ
ОЦЕЛЕЕ, ЩЕ ТЕ УБИЯ.

Дрън-дрън, мисля си аз. И натискам бутона за изтриване.

19.

НАДПИС ВЪРХУ ДЪСКАТА

В първия момент Ема успя да различи само неясни сенки. Чу писъци, но те като че ли идваха от края на дълъг тунел. Гърбът ѝ се опираше в твърдия дървен под. Миризма на мухъл дразнеше обонянието ѝ. Върху лицето си усещаше нещо мокро — зачуди се дали не е кръв.

Някаква мека тъкан се отърка в голата ѝ ръка. Нечий дъх затопли кожата ѝ.

— Ехо? — опита се да каже тя. Нужни ѝ бяха невероятни усилия да произнася думите. — Ехо? — повтори тя. — Кой е тук?

Някаква фигура се отдалечи от нея. Дъските на пода изскърцаха. Нещо не беше наред със зрението ѝ. Някой приближи, но тя виждаше единствено размазано петно. Чу скърцане, подуши тебеширен прах. Какво ставаше тук?

Няколко секунди по-късно зрението ѝ се фокусира. Петното изчезна. Точно пред нея стоеше изправена голяма черна дъска. Ема беше минавала безброй пъти покрай нея, докато подготвяха партито, и забеляза, че някой беше написал върху нея цитат от „Стъклената менажерия“ на Тенеси Уилямс:

„Нещата винаги намират начин да се прецакат.“

Сега цитатът беше изтрит и на мястото му се мъдреше ново съобщение. Ема веднага разпозна почерка и кръвта ѝ изстина.

„Спри да ровиш или следващият път наистина ще пострадаш“.

Ема изохка.

— Кой е там? — извика тя. — Покажи се!

— Кажы нещо! — извиках и аз, без да виждам нищо, също като нея. — Знаем, че си там!

Но човекът, който беше написал посланието, не отговори. Изведнъж топлата, пулсираща тъмнина отново започна да обгръща Ема. Клепачите ѝ изпърхаха и тя се опита да задържи очите си отворени. Точно преди да припадне отново, тя зърна същата размазана фигура — или може би две размазани фигури, — да протягат ръце и да избърсват думите от дъската.

Следващият път, когато Ема отвори очи, тя лежеше на легло в малка бяла стая. На отсрещната стена висеше плакат с инструкции как да се мият правилно ръцете. Над малка масичка, върху която бяха наредени буркани с памучни тампони и кутии с латексови ръкавици, висеше друг плакат, който обясняваше как се прилага техниката на Хаймлих^[1].

— Сътън?

Ема се обърна към гласа. На един офис стол до болничното легло седеше Мадлин, събрала плътно колене, сплела пръсти в скута си. Когато видя, че Ема е будна, на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Слава Богу! Добре ли си?

Ема вдигна ръка и я притисна към челото си. Отново усещаше крайниците си нормални, а не като напълнени с пясък, както когато лежеше на пода зад сцената.

— Какво стана? — попита тя с дрезгав глас. — Къде съм?

— Всичко е наред, скъпа — разнесе се друг глас. Пред очите ѝ изплува дългуреста жена с очила и мръсноруса коса, подстригана на черта до брадичката. Тя беше облечена с бяла болнична манта, на която беше окачена табелка с думите „Г. ГРОУВ“ и „МЕДИЦИНСКА СЕСТРА“. — Изглежда, си припаднала. Най-вероятно заради ниска кръвна захар. Яла ли си нещо днес?

— Един прожектор падна от рамката и едва не те уби — обади се Мадлин с треперещ глас. — Луда работа — без малко да падне на главата ти!

Ема присви очи, припомняйки си надвесената неясна фигура. Написаното с тебешир предупреждение. Сърцето ѝ се разтуптя,

заблъска в гърдите ѝ толкова силно, че тя се уплаши да не го чуят сестрата и Мадлин.

— Видяхте ли някой да се навежда над мен докато лежах на земята? Някой да пише нещо на черната дъска?

Мадлин присви очи.

— Каква черна дъска?

— Някой написа нещо — настоя Ема. — Сигурна ли си, че не беше Габи? Или Лили?

По лицето на Мадлен пробяга някакво изражение, което Ема не успя да разгадае.

— Мисля, че ти трябва почивка. Когато прожекторът падна, Габи и Лили бяха на сцената. Пазачът каза, че е просто ужасен инцидент — прожекторите са супер стари. — Тя потупа Ема по рамото. — Много съжалявам, но трябва да се връщам в залата — Шарлът ще ми откъсне главата, ако не отида да ѝ помагам да се оправи със сервитьорите. — Мадлин се изправи. — Просто си почини, а аз ще дойда когато свърши партито, става ли?

Дъската с обявите се залюля на стената, когато Мадлин затръшна вратата зад гърба си. Сестрата промърмори нещо от рода, че скоро ще се върне и се изниза през другата врата. В тишината на малката стая Ема затвори очи, отпусна глава върху твърдата възглавница и въздъхна.

Заеми мястото си, Сътън, беше казала Габи точно преди да започне церемонията. Ти си вляво на сцената, нали? И тогава Лили изтича горе да си вземе телефона — точно на мястото, откъдето се управляваше осветлението. А след това... тряс. Прожекторът падна точно там, където би трябвало да стои тя.

— Ема?

Ема отвори очи и видя Итън, надвесен над нея, сбърчил разтревожено тъмните си вежди. Той беше облечен с износена масленозелена тениска, тъмни протрити дънки и черни кецове, които изглеждаха като овършани. Когато пристъпи по-близо до нея, тя усети топлината на тялото му. Той взе ръката ѝ, но бързо извърна глава, сякаш не беше сигурен дали може да я докосва. Ема не бе оставала насаме с него от откриването на изложбата — когато го беше отблъснала.

Тя бързо седна в леглото и приглади косата си.

— Здравсти — рече тя с продран глас.

Итън пушна ръката ѝ и седна на черния офис стол, на който допреди малко беше седяла Мадлин.

— Чух трясък зад кулисите. В следващия миг всички повтаряха името ти. Какво стана, по дяволите?

Ема потреперваше, докато му разказваше за прожектора и посланието на дъската. Когато свърши, Итън се надигна леко от стола и мускулите на ръцете му се напрегнаха.

— Надписът още ли е там?

— Не. Някой го изтри.

Той отново се отпусна в стола.

— По време на инцидента зад кулисите е било пълно с народ. Все някой е видял нещо, не мислиш ли?

— Знам, че звучи безсмислено. Но там имаше някой. Някой написа онова послание.

Той я погледна по същия начин като Мадлин.

— Напоследък ти е доста напрегнато. Сигурна ли си, че не си сънувала?

— Въобще не го усетих като сън. — Ема се уви по-плътно с одеялото и усети как потта от дланите ѝ попива в грубата вълна. — Според мен бяха близначките. — Тя снижи глас и разказа на Итън за Шарлът и Мадлин, които ѝ бяха намекнали, че Сътън има нещо общо с изпращането на Габи в болницата. След това му каза за шишенцето с лекарствата, което Габи беше извадила от торбичката. — Беше нещо, наречено Топамакс. И преди съм виждала Габи да гълта хапчета, но винаги съм си мислела, че са разни парти дроги. Носиш ли си телефона? Трябва да го потърся в Гугъл.

— Ема — рече Итън с напрегнат глас. — Някой току-що те предупреди да спреш да ровиш.

Ема изсумтя.

— Мислех, че не ми вярваш за надписа на дъската.

— Разбира се, че ти вярвам — просто се надявах да не е истина. — Очите на Итън проблеснаха в тъмносиньо под флуоресцентната лампа. — Мисля, че е време да сложим край на всичко това.

Ема разтърка лицето си с ръце.

— Ако спрем, това означава, че на убиеца на Сътън ще му се размине. — Тя праметна краката си през леглото и се надигна, олюлявайки се.

— Какво правиш? — възкликна Итън, докато тя се приближаваше до шкафовете с папки, подредени край стената.

— Медицинският картон на Габи трябва да е в училище, ако случайно възникне някакъв проблем — прошепна Ема. Тя издърпа чекмеджето, маркирано с „Ф-Х“ и прегледа набързо протритите папки, докато не намери етикета с надпис „ФИОРЕЛО, ГАБРИЕЛА“.

Откъм коридора се чу потракване на токчета и Ема замръзна на място, докато те не подминаха медицинския кабинет. После измъкна папката на Габи и забеляза, че е по-твърда от останалите, сякаш не беше прекарала достатъчно време тук, за да се изтърка. Ема прегледа съдържанието ѝ и тихо подсвирна.

— Топамакс, лекарството на Габи? С него се лекува епилепсия.

— Тя е епилептичка? — Итън присви очи. — Мисля, че това няма как да е останало скрито.

Ема продължи да чете.

— Тук пише, че болестта е била латентна до месец юли, когато някакъв инцидент е отключил първия пристъп. — Тя погледна към Итън. — Номерът с влака е бил през юли. Ами ако Сътън е причинила епилепсията?

— Господи. — Лицето му пребледня.

Ема върна обратно папката и бутна чекмеджето с бедро.

— Близначките Туитър сигурно са били повече от ядосани — сигурно са били бесни и подлудели достатъчно, за да планират убийството на Сътън.

Итън я гледаше ококорено.

— Нима смяташ, че близначките...?

— Сега съм по-сигурна от всякога — прошепна Ема. Мислите препускаха в главата ѝ. — Сигурна съм, че Лили преряза прожектора — преди той да падне, тя изтича на горния етаж да си вземе телефона. И трябваше да ги видиш как ме гледаха, преди да припадна. — Щом си припомни тази сцена, тя настръхна цялата. — Изглеждаха способни на всичко.

В съзнанието ми проблесна убийствения поглед в очите на Лили от нощта с влака. Изпратеното от линейката съобщение, в което заплашваше да ме убие, ако нещо се случи с Габи. Слава Богу, че Ема беше успяла да отстъпи встрани, преди прожекторът да падне на главата ѝ. Без малко да се присъедини към мен.

Ято птици се надигна с пърхане от храстите, които се намираха под прозореца на лекарския кабинет. Ема крачеше напред-назад.

— Всичко това звучи много смислено — прошепна тя. — Габи и Лили са майстори на Туитър и Фейсбук — те биха могли лесно да хакнат страницата на Сътън, да прочетат първата ми бележка и да ми изпратят отговор, в който ме канят да дойда в Тусон и да чакам при каньона Сабино. Двете бяха с Мадлин, когато ме отвлякоха оттам и ме отведоха на купона у Ниша. А и не са ли дали те идеята за отвличането?

Итън не отвърна нищо, само размърда стола си по пода и колелцата му изскърцаха.

— Освен това са такива клюкарки — продължи Ема, спирайки се пред големия плакат с надпис КАКВО ДА ПРАВИМ, АКО СМЕ ЖЕРТВА НА ТОРМОЗ. — Въобще няма да изглежда подозрително, ако душат наоколо, шпионират, подслушват. Освен това и двете бяха на гости у Шарлът миналата седмица. Биха могли да се спуснат на първия етаж и да ме удушат, без да включат алармата. — Нервите на Ема бяха опънати до скъсване. Тя беше надушила нещо голямо — и ужасяващо. — Лили и Габи са били със Сътън в нощта, когато е умряла. Трябва да са те.

Итън преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Но как ще го докажем? Как ще ги разобличим?

— С помощта на телефона ти. — Ема протегна ръка. Объркан, Итън ѝ го подаде. Тя изкара първата страница на Туитър и отново прегледа туитовете на Габи и Лили. На 28 август те бяха произволни и напълно безвредни: **ОБОЖАВАМ НОВИЯ ШАНЕЛ!** и **КАКВО ЩЕ НОСИШ НА КУПОНА У НИША? АЗ СМЯТАМ ДА ПРЕСЛУШАМ НОВИТЕ ПОКУПКИ ЗА УЧИЛИЩЕ, и БУРГЕР С АВОКАДО В КАЛИФОРНИЯ КУКИН, ВКУСНОТИЯ!**

Понякога успяваха да изстрелят до трийсет туита в час. Но на 31 август нямаше нито един.

— Това е много странно — рече Ема и отново полегна в леглото. — Мислех си, че ще се хвалят как са ходили да крадат заедно със Сътън.

Итън седна до нея, докато тя преглеждаше последните им туитове. В десет часа сутринта Габи беше написала, че е изкарала шестица на теста по математика, за който въобще не е учила.

— Много е скромна, нали? — избоботи Итън, надничайки над рамото на Ема.

— В това няма никакъв смисъл — рече тя, почуквайки с пръст по телефона на Итън. — Днес следобед, точно преди церемонията, Габи накара Лоръл да чака, докато си завърши туита. Защо не го виждам на страницата ѝ? — Очите на Ема се разшириха. — Чакай. Ами ако си имат тайни туйтър акаунти?

Итън я погледна странно, сякаш не беше сигурен какво точно има предвид.

— Това е когато някой има отворен профил, за който знаят всички и втори, таен, под кодово име — обясни му Ема.

— Че защо да си правят труда? — попита Итън.

— Ако има нещо, за което искат да разговарят само помежду си и не искат никой друг да ги чете.

— В това има смисъл. — В гласа на Итън се усещаше вълнение. — А и те двете са точно от типа хора, които биха го направили.

— Но как да разберем кодовите им имена? Възможно ли е да са някаква тяхна си шега?

— Най-вероятно — отвърна Итън. — А може и да са избрани просто ей така.

— Да опитаме първо с модните дизайнери — предложи Ема. — Или може би любимите марки обувки или филми. — Тя отвори търсачката на Туйтър и написа родарте, любимата модна къща на близначките. Но профилът принадлежеше на някого от Австралия. Тя опита други варианти — родартеГърл, родартеФен — както и някои други неща, които харесваха близначките Туйтър, като например любимия филм на Габи „Дяволът носи Прада“, или любимата група на Лили, „Май Кемикъл Романс“.

Провериха дори страниците на близначките във Фейсбук в търсене на някакви идеи.

— Те имат кучета близнаци, които се казват Гугу и Гага — сети се Итън.

— Наистина ли? — изпъшка Ема и ги написа в Туйтър, но не излезе нищо — само много фен страници на Лейди Гага.

Опитаха марки козметика, различни вариации на Гучи и Марк Джейкъбс, любими знаменитости и магазини, в които обичаха да пазаруват. Нищо не се получи. Ема се облегна назад и разтърка

слепоочията си. Какъв би могъл да бъде нейният таен акаунт? Псевдоним, за който никой не би се сетил? Единственото, за което се сещаше, беше Лу, механикът от гаража, който я наричаше своята малка омазана с грес маймунка. Или „мацката от драйф-кометата“, както не чак толкова потайно я наричаха барманите от съседното заведение, докато работеше на увеселителното влакче „Ню Йорк-Ню Йорк“.

— Ами ако тайните им твитър имена са малко нетактични? — попита Ема. — Примерно свързани с онзи път, когато Габи сгазила крака на Лили.

— Или когато Габи се заключи в шкафчето си — добави Итън.

Изведнъж двамата се спогледаха. Ема написа ГабиПониБалони. Изскочи профил; мъничката снимчица определено беше на Габи. Тя имаше само един последовател: МисЛилиТелиуокър.

— Не мога да повярвам — прошепна Ема. Пръстите ѝ трепереха, докато преглеждаше страницата. Твитовете въобще не бяха глупави. Всеки постинг, който прочиташе, караше стаята да се завърта все по-бързо около нея. Първо прочете твитовете им от трийсет и първи август:

ГабиПониБалони: Смяташ ли, че трябва?

МисЛилиТелиуокър: Убедена съм. Няма връщане назад. Довечера всичко ще си дойде на мястото.

А предишната седмица, в нощта на гостуването у Шарлът, когато някой се беше промъкнал на долния етаж и се беше опитал да удуши Ема:

МисЛилиТелиуокър: Смята ни за много глупави.

ГабиПониБалони: Скоро ще разбере истината.

МисЛилиТелиуокър: По-добре да внимава...

А в нощта на рождения ден на Сътън:

ГабиПониБалони: Няма представа какво я чака. Нямам търпение да ѝ видя физиономията.

МисЛилиТелиуокър: Да се надяваме, че ще се получи.

И туитът, който Габи беше пратила следобед:

ГабиПониБалони: Остава по-малко от час. С кучката е свършено.

В коридора се тресна врата на шкафче, разклащайки стените на медицинския кабинет и шишето със сироп за кашлица на рафта. С кучката е свършено. Споменът за падащия прожектор връхлетя Ема. Тя впери поглед в Итън.

— Става дума за мен.

Спомних си за скарването с Лили в нощта на габиния инцидент. Казах ѝ да си държи устата затворена или ще ѝ съсипя живота. А може би вместо това двете със сестра ѝ бяха съсипали моя.

— Моля те, направи ми услуга и ги прати на мейла — каза Ема на Итън. — Всичките. Не мога да рискувам да ги изгубя, както изгубих филмчето с удушаването.

— Готово. — Итън взе телефона си от Ема и започна да копира и да изпраща всички туитове.

През стените се дочуваше приглушена класическа музика от репетицията на оркестъра в съседната стая. Изведнъж тялото на Ема я заболя така, сякаш бе участвала в целодневен маратон.

— Какъв кошмар — каза тя и отново се отпусна на леглото. — А това, че са две, го прави още по-невъзможно. Дали е опитват просто да ме уплашат? Или да ме убият? И ако се опитват да ме убият, след колко време ще опитат отново?

Итън промърмори нещо утешително, но не можа да даде никакъв съвет.

— Какво ли не бих дала за един ден далеч от всичко това — прошепна Ема. — Поне за два часа. — Тя си помисли за петък вечер. И

без това ѝ беше достатъчно трудно да се оправя с близначките Туитър посред бял ден. Какво ли я чакаше в сумрачната бална зала, декорирана като къща с духове, съвсем сама? Тя погледна скришом към Итън. — Имам една идея.

Той пусна телефона в джоба си.

— Да я чуем.

— Защо не дойдеш на бала с мен? — Тя махна с ръка към рекламния флаер, който беше забоден на стената в кабинета. На него един скелет и вещица танцуваха танго.

Итън отстъпи назад.

— Ема...

Тя го прекъсна преди да успее да ѝ поднесе сладкодумната си реч колко мрази баловете.

— Бихме могли заедно да следим близначките. Няма да се налага да действам сама. Може дори да се окаже забавно. Ще се облечем в смешни костюми, ще похапнем от невероятно вкусните тарталетки, ще потанцуваме — или няма, ако си против. И ще се посмеем хубаво на всички, които се вманиачават по баловете.

Итън стисна ръце в скута си.

— Въпросът не е, че не искам да ходя, ами... всъщност вече поканих някой друг.

Ема примигна. Почувства се така, сякаш я беше залял с кофа студена вода и главата ѝ се изпразни от всякаква мисъл.

— О! — каза най-накрая тя. — О, чудесно, страхотно! Браво на теб!

Лицето на Итън се изкриви в комично нацупено, дори кисело изражение.

— Та нали ти каза, че искаш да бъдем само приятели. Каза, че не си заинтересувана.

— Вярно е! Казах го! — Гласът на Ема звучеше дразнещо пискливо, както винаги, когато се опитваше да звучи оптимистично, а действителност не беше така. — Имах предвид да отидем като приятели. Но така е по-добре. Радвам се за теб! Забавлявай се! — Стаята изведнъж се смали застрашително. Ема скочи от леглото. — Ще взема да тръгвам.

Итън също се изправи.

— Какво? Къде?

— Трябва да се връщам в залата. — Ема залитна към вратата. — Партието продължава. Трябва да им помогна. Освен това нещата ми са още там.

— Но... — Итън праметна чантата си през рамо и я последва, но Ема не искаше да говори с него. Махна му по най-безгрижния възможен начин, който успя да сътвори. — Ще ти се обадя после — обеща тя, макар че не можеше да си представи как ще го направи. Забърза по коридора, зави зад ъгъла и се облегна отчаяно на близките шкафчета.

В коридора беше тихо, последният звънец за деня още не беше ударил. Ема чуваше отчетливо собственото си накъсано дишане. В гърлото ѝ се надигна ридание, но тя бързо го потисна.

— Ти имаше своя шанс — прошепна си ядосано тя. — Ти направи своя избор. Така е най-добре.

От коридора се донесе кискане. Ема замръзна и се послуша. Зад ъгъла се чу рязко поемане на дъх, после триумфално изсумтяване. По пода се плъзна нечия сянка. Дали някой не я наблюдаваше? И подслушваше’?

Тя се затича по коридора, но щом зави зад ъгъла, там нямаше никой. Когато си пое дълбоко дъх, Ема усети лекия аромат на кокосов орех във въздуха. А когато погледна надолу, забеляза няколко мънички, блестящи парченца стъкло на земята.

Клекна и докосна едно от парченцата. Кехлибареното стъкло изглеждаше точно като онова на прожектора, който едва не ѝ разби главата.

[1] Последователност от мерки за оказване на първа помощ при пълно запушване на дихателните пътища. — Б.пр. ↑

20.

ЗЛОВЕЩИТЕ ВАМПИРИ ВЛЯВО, ШПИОНИТЕ — ВДЯСНО

— Добре дошли! — Един пъпчив тийнейджър със сатенена черна пелерина в стил Дракула, пластмасови вампирски зъби и коса, заострена на шпиц по средата на челото, изскочи на вратата на „Чудовищния магазин“, най-добре зареденият с парти тоалети магазин в Тусон. — Мога ли да ви помогна? Като ви гледам, момичета, направо ми се иска да ви ухапя! — Като се засмя, гласът му прозвуча по-скоро като на Графа от „Улица Сезам“.

— Пфу, недей! — отвърна Лоръл, минавайки покрай него. Дракула покри част от лицето си с пелерината, имитирайки вампир, и се скри зад щанда.

Беше четвъртък вечерта, няколко часа след придворното парти, и Ема и Лоръл бяха тръгнали на лов за костюми за бала. Честно казано, Ема умираше от желание да си остане в леглото свита на кълбо и да благодари на щастливата си звезда, че прожекторът падна на няколко сантиметра вляво от нея, но накрая се поддаде на неспирните увещания на Лоръл. Все пак балът беше само след два дни — времето изтичаше. И макар че нямаше кавалер, тя трябваше да се появи със стил. Но дори пазаруването ѝ се струваше рисковано, защото Лили и Габи можеха да бъдат навсякъде. Ема не спираше да проверява скритите им твитър акаунти, но никоя от тях не беше публикувала нищо ново след последния твит на Габи. Искаше да намери още нещо за тях — нещо конкретно, недвусмислено, но беше претърсила без успех спалнята на Сътън, къщата, айфона, всички социални мрежи, две гардеробчета и всичко останало, за което можа да се сети.

Лоръл хвана Ема за ръката и я поведе към рафтовете с костюми, които заемаха почти всеки сантиметър от магазина. По стените бяха окачени вили за сено, блестящи островърхи шапки, зловещи маски и паяци. Криви огледала правеха тялото на Ема да изглежда или

изпъкнало, или невероятно издължено. Както можеше да се очаква от тонколоните гърмеше „Трилър“ на Майкъл Джексън, а Дракула и колежката му — високо момиче, стегнато в кожено бюстие, — танцуваха под ритъма му. Лоръл се устреми към полите с обръчи „Садърн бел“ и погали с ръка копринената тафта.

— Мисля си за нещо ретро. — Тя завърза връзките на едно боне под брадичката си и се завъртя наляво и надясно. — Какво мислиш? Отива ли ми?

Въпреки умората си, Ема се усмихна.

— Определено. — Двете се разкикотиха. Поне веднъж Ема наистина се почувства близка с Лоръл, почти като с истинска сестра. Единственото, което липсваше, беше самата Сътън.

Какво ли не бих дала, за да мога в този момент да бъда заедно с Ема и Лоръл в магазина, да пробваме глупави шапчици и изкуствени носове. Появата на кръвната ми сестра щеше да промени много неща. Ема и аз щяхме да бъдем истинско семейство, каквото не бях имала досега. Нямах да ревнувам родителите си, че обичат нея повече от мен. Щяхме да бъдем винаги заедно; щях да дам всичко от себе си, за да имаме най-добрите отношения.

Ема и Лора огледаха корсетите с конусовидни чашки като на Мадона, роклите на френски примадони и рафтовете с розови балерински полички, каквито Ема беше умолявала Беки да ѝ купи, когато беше на четири години. Няколко минути по-късно Лоръл измъкна един леопардов костюм, огледа го и поклати глава.

— И този не става. Трябва да е просто идеален!

— Това е просто един бал — промърмори Ема. — Защо се връзваш толкова?

Разнесе се скърцане на метал, когато Лоръл премести цял сноп закачалки на ляво.

— Кейлъб много обича Хелуин. А аз искам всичко да е както трябва. — Тя прехапа устната си.

Ема не можа да се сдържи и се усмихна.

— Харесваш ли го?

Лоръл я погледна смутено.

— Знам, че разказва много тъпи вицове. Освен това знам, че е в отбора по тенис, което не е кой знае какво. Но той е много мил. И ни е много весело заедно.

На Ема ѝ бяха необходими няколко минути, за да осъзнае, че Лоръл всъщност иска одобрението ѝ и се извинява за това, че е избрала момче, което може би не отговаря на стандартите, наложени в групата.

— Важното е да се чувствате добре заедно — каза тя и се усмихна искрено на Лоръл. — Мисля, че е страшно сладък.

Лоръл грейна.

— Наистина ли?

Ема кимна.

— Наистина.

Устните на Лоръл се разтегнаха в широка усмивка на облекчение. Знаех какво означават за нея думите на Ема. Докато бях жива, никога не я бях окуражавала по този начин.

На съседния рафт бяха подредени ангелски крила, бюстиета и високи до бедрата ботуши.

— А Кейлъб харесва ли те? — попита Ема.

Лоръл перна с пръст прикрепеното към една лента за глава перо.

— Според Габи и Лили се интересува.

Ема се опита да запази спокойно изражение на лицето си. Тя не искаше Лоръл да забележи как потрепна при споменаването на близначките Туитър.

Лоръл се изкиска.

— Дано не са ме излъгали като отмъщение за това, че се опитахме да ги изкараме по прашки на сцената.

Поне не се опитаха да пуснат грамаден прожектор върху главата ти.

— Мислиш ли, че ще ни простят шегата? — попита Ема, опитвайки се да прозвучи безразлично.

Лоръл притисна една опръскана с кръв булчинска рокля към тялото си и кимна.

— В разгара на партито споделиха, че номерът страшно им е харесал. Не мога да повярвам, че са очаквали да им скроим номер. Мислех, че сме се подсигурили. Може би сме ги подценили.

Меко казано, помислих си аз.

Ема прокара пръсти по едно украсено с пайети бомбе.

— Значи докато бях в лекарския кабинет, Габи и Лили са били през цялото време в залата? — Тя си спомни шумовете в коридора.

Стъклените парчета по пода. Зловещото усещане, че някой я подслушва и я наблюдава.

— Ами да... — Лоръл и хвърли един бърз поглед. — Защо?

Ема не отмести поглед от купчината костюми на най-различни неща за ядене: оранжев морков с фалическа форма, кръгла поничка с наподобяващи пиявици розови пръски и захарни целувки.

— Просто ми се стори, че зърнах Габи в коридора.

Лоръл се ухили.

— Може да е бил призрак! — рече тя със закачлив, дрезгав глас, сочейки към маската на Призрачното лице от филма „Письък“.

Без малко да избухна в смях: Лоръл си нямаше и най-малката представа какво става. Но призракът, който Ема бе чула в коридора, със сигурност не бях аз.

Лоръл отново премери окървавената булчинска рокля и я праметна през ръка.

— Това ще свърши работа. Ти намери ли си кавалер? Може би някой на име Аааалекс?

Тя разтегли името и игриво щипна Ема за ръката.

— Алекс е просто приятелче — отвърна бързо Ема и се обърна на другата страна.

— Да бе, да!

— Сериозно ти говоря. Вече ти казах, че се запознахме на тенис лагера. Освен това е момиче. Накратко от Александра.

Лоръл вирна глава и погледна колебливо Ема.

— Момиче, което мисли за теб и чака с нетърпение да поговорите? — попита тя, цитирайки думите от есемеса на Алекс.

Камбанките на вратата зазвъняха и в магазина влязоха мъж, облечен с костюм на тънки райета и две малки русокоси момчета. Хлапетата изтичаха към закачалките с военни униформи и започнаха да се стрелят с пластмасови автомати. Ема ги гледаше как се промъкват между рафтовете, макар да бе напълно наясно, че Лоръл не сваляше очакващите си очи от нея. Знаеше много добре, че ако не й каже, тя щеше да продължи неуморно да й досажда. Колкото повече въпроси задаваше, колкото повече подробности измисляше Ема, толкова по-голяма беше възможността Лоръл да я хване в лъжа.

Тя си пое дълбоко дъх и се обърна към Лоръл.

— Добре. Наистина има едно момче.

Очите на Лоръл светнаха.

— Кое?

— Итън.

— Итън... кой?

— Ландри. — Стори й се много странно и притеснително да произнесе името му на глас.

Устните на Лоръл се разтегнаха в несигурна, леко развеселена усмивка.

— Наистина ли?

Ема се напрегна, почувства се уязвима. Все едно беше свалила маската на Сътън и Лоръл внезапно беше видяла нея.

— Ние сме просто приятели — каза тя колкото се може по-равнодушно. — Понякога излизаме да се помотаем заедно.

— Но Итън Ландри не се сприятелява с никого. — Гласът на Лоръл все още беше изпълнен с недоверие. — Той е господин Предпочитам Да Бъда Сам.

Малките момчета тичаха из магазина сякаш беше бойно поле. Баща им сложи кредитната си карта на щанда и погледна извинително момичето с коженото бюстие.

— Ами предполагам, че се е променил — каза Ема.

— Ти си най-подходящият човек, който да го промени. — Лоръл се нареди зад мъжа, за да плати роклята. — Трябва да кажеш на всички, че си падаш по него! Това ще сътвори чудеса за популярността му!

— Не мисля, че това го интересува — възрази Ема.

Но Лоръл като че ли не я чуваше.

— Трябва да го поканиш за кавалер на бала!

Убедеността в гласа на Лоръл прободеше Ема право в сърцето. Ако беше поканила Итън няколко дни по-рано, сигурно щяха да отидат заедно.

— Той вече си има дама — отвърна тя с равен глас.

— Тогава го накарай да я зареже! — Лоръл подаде кредитната си карта на Драку-смотаняка. Той пъкна роклята в жълта найлонова торбичка, без да сваля очи от Лоръл. — И преди си го правила! — продължи тя. — Виж какво, Сътън, виждала съм го да те гледа в училище. И когато се появи на твоето парти с онези цветя... очевидно адски е хлътнал по теб.

— Мислиш ли? — Ема уви около пръста си един разнищен конец.

— Абсолютно — рече твърдо Лоръл.

Ема хвана ръката на Лоръл, внезапно изпълнена с топлота и желание да я защити. Габи и Лили, двете момичета, с които Лоръл беше близка приятелка, може би бяха убили сестра ѝ. Трябваше ли да го крие от нея?

Лоръл погледна към ръката на Ема, която държеше нейната.

— Това пък за какво беше? — попита меко тя.

— Лоръл, аз... — започна Ема. Може би трябваше да ѝ каже. Може би Лоръл заслужаваше да знае истината.

Сестрата на Сътън грабна окървавената рокля от щанда.

— Да?

Тя се усмихваше доверчиво. Очите ѝ блестяха нежно. Думите се надигнаха в Ема, готови да излетят навън, но в този миг телефонът на Сътън изпиука, нарушавайки мълчанието. Ема погледна към екрана му. Беше ново съобщение от Алекс. „ОТИВАМ ДА СИ ВЗЕМА ПИЛЕШКО БУРИТО! ЗАВИЖДАШ ЛИ?“, беше написала приятелката ѝ. Към есемеса беше прикрепена снимка на Алекс, застанала пред „Локо Мексико“, ресторанта, по който двете с Ема се бяха побъркали — там правеха най-вкусното гуакамоле в града. Ема се нареди да пусне телефона обратно в чантата си, когато погледът ѝ беше привлечен от една ръждясала табела близо до „Локо Мексико“. „Паркинг за конфискувани автомобили“. Зад телената ограда се виждаха няколко коли.

В главата на Ема светна сигнална крушка. Полицейският паркинг. Колата на Сътън беше там. Ема все още не я беше огледала — ами ако в нея има нещо, което да свърже близначките Туитър с убийството на Сътън?

— Лоръл — каза отново Сътън, докато двете излизаха от магазина. — Можеш ли да ме закараш до полицейския паркинг? Мисля, че е време да си прибера колата.

Лоръл изненадано вдигна вежди, сякаш не го беше очаквала. Но после поклати глава и погледна часовника си.

— Днес няма да мога. След двацет минути започва часът по алгебра. Какво ще кажеш за утре?

— Няма нужда — разнесе се глас точно зад Ема. — Ние ще те закараме още сега.

Ема се обърна и зяпна от изненада. На тротоара, под лъчите на заслепяващото аризонско слънце, стояха близначките Туитър. И се хилеха озъбено на Ема като две лъвици, които тъкмо бяха сгасчили плячката си в ъгъла.

21.

УСЛУГА С ПОДТЕКСТ

— Здравсти, мацки! — викна весело Лоръл и на устните ѝ грейна усмивка. — Това ще бъде страхотно!

— Няма проблем! — Очите на Габи проблеснаха от Ема към Лоръл. Устните ѝ потръпнаха, сякаш се опита да скрие усмивката си. — Всички знаем колко отчаяно иска Сътън да си прибере колата.

— Да, за да може отново да ѝ я приберат — промърмори Лили под носа си.

Прониза ме зловеща тръпка.

Лили поведе Ема към белия им джип, който стоеше на паркинга.

— Хайде. Едно малко птиче ми подсказа, че паркингът приключва работа в четири.

— Но... — опъна ѝ се Ема — не е необходимо да ходя точно днес...

— Глупости — отвърна бързо Лили. — Нямаме нищо против. Нали за това са приятелите?

— Вие сте най-великите! — Лоръл бръкна в чантата си и извади ключовете. — Приятно посрещане на Флойд, Сътън!

Ема погледна през рамо към Лоръл, убедена, че на лицето ѝ са изписани безпомощност и страх, но Лоръл просто безгрижно ѝ махна с ръка за довиждане. Тя метна през рамо найлоновата торбичка от магазина и тръгна към фолксвагена си.

Лили отвори със замах задната врата на джипа.

— Първо дамите — рече тя със сладък глас, посочвайки на Ема облечената в черна кожа седалка. Ема се поколеба, обмисляйки колко далеч би стигнала, ако побегне с всички сили.

— Какво има, Сътън? — подразни я Габи, забелязвайки нежеланието на Ема. — Да не си се стреснала от нещо в магазина? Да не те е страх, че още някоя лампа ще ти падне на главата?

Ема преглътна тежко, думите на Габи я прерязаха като с нож. Сърцето ѝ никога не беше тупкало толкова бързо. Но тя си помисли, че

точно сега близначките не биха могли да ѝ направят нищо — не и след като Лоръл знаеше, че са с нея. Ема изпъна рамене, отметна тъмната си коса през рамото и се взе в ръце.

— Не, стреснах се, като видях облеклата ви — сопна им се тя, оглеждайки блузата на точки и карираната пола на Лили. — Да не би някой да е бил надрусан, като се е обличал тази сутрин?

Лили изсумтя.

— В последния брой на „Воуг“ пише, че на мода са смесените десени.

— Човек би си помислил, че ти ще си наясно с това — подигра ѝ се Габи.

— Какво е това отношение, дами? — Ема се опита да прозвучи ядосано. — Да не би все още да сте сърдити заради номера, който ви погодихме на партито?

— О, Сътън, моля ти се. — Лили отвори пасажерската врата. — Мина ни още преди да започне.

Габи бутна Ема на задната седалка, която ужасно миришеше на „Скитълс“. Близначките Туитър седнаха отпред и Габи запали двигателя. Очите ѝ срещнаха емините в огледалото за обратно виждане.

— Към полицейския паркинг, нали?

Ема кимна, а близначките Туитър се спогледаха и се изкискаха, което накара стомаха ѝ да се свие. После Габи излезе от паркинга и сви наляво при светофара. Лили пишеше нещо на айфона си. Ема успя да зърне иконата на Туитър. Тя се наведе напред, умирайки си да надзърне. Дали Лили не пишеше нещо в тайния си акаунт? Дали не пращаше тайно послание на Габи?

Лили вдигна глава, забелязвайки Ема. Тя се обърна рязко настрани, преструвайки се, че не гледа. Лили покри екрана с ръка и се ухили. Ема извади телефона си, погледна, но не видя ново съобщение.

Габи излезе на магистралата и започна да се промъква между колите, като едва не пресече пътя на една бързо движеща се цистерна с мляко.

— Вълнуваш ли се за утре, Сътън? — Тя се извърна назад и погледна Ема.

— Габи! — изпищя Ема, сочейки магистралата. Как въобще ѝ позволяваха да сядат зад волана? На болните от епилепсия дават ли им

шофьорски книжки?

Устата на Габи се изкриви в усмивка. Тя не се обърна напред.

— Но, Сътън, аз мислех, че обичаш да живееш на ръба!

— Ю-хуу! — извика пискливо Лили, докато пръстите ѝ летяха по клавиатурата на айфона.

Колите край тях надуваха клаксони. Ема усети, как я облива студена пот. Тя сложи ръка върху рамото на Габи.

— Габи, моля те!

Накрая, малко преди да се сблъскат челно с приближаващ джип „Чероки“, Габи се обърна спокойно напред и върна джипа обратно в тяхното платно, сякаш въобще не са се намирали в опасност.

— Ние сме страшно развълнувани за бала, Сътън — каза тя, продължавайки разговора, все едно нищо не се беше случило. — Това е голяма нощ за нас. Направо ще умреш, като ни видиш!

Ема примигна.

— Моля? — Тя хвана дръжката на вратата, умирайки от желание да скочи навън.

Лили се изкиска.

— Костюмите ни са невероятни.

— Боже, какво си мислеше, че имаме предвид? — попита Габи, подхилквайки се. Момичетата отново се спогледаха, сякаш знаеха, че направо подлудяват Ема.

И тогава Габи изведнъж зави и се озова пред един мръсен паркинг. Върху телената ограда беше закачена табела, на която пишеше „КОНФИСКУВАНИ АВТОМОБИЛИ, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, ТУСОН“. Когато влязоха вътре, от малката, прашна сграда излезе един дебел мъж с бръсната глава, който махна с ръка на Габи да свали прозореца.

Веднага, щом колата намали, Ема отвори вратата и изскочи навън.

— Сътън! — извика Габи. — Какво правиш, по дяволите?

— Нататък ще се оправям сама — извика в отговор Ема и изпълнена с облекчение, се изправи до работника, който имаше грамадни мускули и зловеща татуировка, която се подаваше под яката му. — Но ви благодаря, че ме докарахте!

Близначките Туитър се помотаха около вратата, сбърчили вежди. После Лили сви рамене и каза нещо на Габи, което Ема не можа да чуе.

Двете се усмигнаха и Габи подкара джипа на задна скорост.

Докато минаваха покрай Ема, и двете ѝ помахаха.

Ема изчака сърцето ѝ да се успокои. След това се обърна към служителя на паркинга.

— Дойдох да си взема колата — каза тя с дрезгав глас.

— Насам, моля. — Служителят я поведе към сградата. — Ще ми трябва шофьорската ви книжка и кредитната карта.

Ема извади шофьорската книжка на Сътън от портмонето си и му я подаде. Служителят написа нещо на прашната клавиатура и се загледа в екрана. Веждите му се сбърчиха.

— Сътън Мърсър? — повтори той. — Волво от 1965 година?

— Точно така — отвърна Ема, припомняйки си подробностите от полицейското досие на Сътън.

Мъжът я изгледа продължително и подозрително.

— Тук пише, че сте си прибрали колата преди около месец.

Ема примигна.

— Какво?

— Ето го тук. Взели сте я сутринта на трийсет и първи август. Платили сте пълната глоба. — Той извъртя монитора, за да покаже екрана на Ема. Тя погледна към сканирания формуляр за освобождаване на превозно средство. Там, на края на листа, стоеше подписът на Сътън.

В съзнанието ми блесна спомен: идвала съм тук и преди. Спомних си счупения химикал, с който подписвам формуляра. Спомних си, как телефонът ми звънва и ме облива вълна от щастие. Но преди да погледна към екрана, видението се замъглява и изчезва.

Ема погледна към подписа на Сътън, онова заоблено С, завъртулките на буквата М. Това беше поредната ясна следа към онова, с което се беше занимавала Сътън в деня на смъртта си, но като че ли разследването ѝ беше направило голям завой наляво. Защо Сътън не беше казала на никого, че онзи ден си е прибрала колата? И къде се намираше тя сега?

Мъжът се прокашля, откъсвайки Ема от мислите ѝ.

— Това е вашият подпис, нали?

Ема имаше усещането, че езикът ѝ е направен от олово. Тя не знаеше как точно да отговори. Дали да каже, че не е и да обяви колата за открадната? Ами ако го направи и полицията открие трупа на Сътън

в багажника? Ема веднага ще бъде арестувана — без всякакви други улики тя щеше да бъде най-вероятният убиец на сестра си: нещастната близначка, която се опитва да избяга от бедния си живот.

— Ами... сигурно съм се объркала — рече тя с дрезгав глас. След това се обърна и излезе под лъчите на заслепяващото слънце. Служителят я изпрати с поглед, поклащайки глава и мърморейки си под носа, че в днешно време всички хлапета се друсат. Когато Ема излезе от паркинга и се направи да си повика такси, за да се прибере у дома, проблясък на нещо червено привлече погледа ѝ. Някаква фигура се скри зад изоставената стара сграда на „Бъргър кинг“ от другата страна на оградата. Макар че бе успяла да я зърне само за миг, Ема беше почти сигурна, че фигурата има мръсно руса коса като на близначките Туитър.

Те със сигурност наблюдаваха сестра ми. Единственото, което не знаех, беше какво смятаха да предприемат по-нататък.

22.

ИМА ТУИТ, НЯМА ТУИТ

Няколко часа преди началото на бала на вратата на Шарлът се позвъни. Ема остави диетичната си кола на кухненската маса и отиде да отвори. На прага стоеше едра, татуирана жена, с разчорлена стърчаща коса, облечена с къса черна балеринска пола, раздърпана черна тениска и износени кубинки. Тя приличаше на кръстоска между булката на Франкенщайн и надрусана Къртни Лав.

— Здравсти, скъпа! — пропя жената, откъсвайки Ема от мислите ѝ. Тя я сграбчи в прегръдките си и я разцелува по двете бузи, оставяйки по тях кървавочервени отпечата̀ци от червилото си. Ема не беше съвсем сигурна дали жената познава Сътън или просто така се поздравява с всички. Тя реши да играе на сигурно и учтиво се усмихна.

Бях сигурна, че сме се срещали и преди. В съзнанието ми се появи спомен: жената и майката на Шарлът разговарят с приглушени гласове в кухнята. Знаеш, че ако е вярно, ще го убия, казва майката на Шарлът. Но когато влизам в кухнята и двете се изпъват, усмихват се и започват да ме засипват с комплименти колко добре изглеждам и дали на тях ще им отиват тези тесни дънки. (Отговорът и за двете беше „не“.)

Жената бавно отиде в кухнята и тръсна две големи чанти с гримове на масата.

— Добре, дами! — изрече тя с дрезгавия глас на закоравяла пушачка. — Хайде да ви направим прекрасни и кървави за бала!

Мадлин, Шарлът и Лоръл я поздравиха с писъци. Беше два следобед. Идеята беше да се наконтят у Шарлът, да си направят цял куп готини, достойни за Фейсбук снимки, докарани с хелоуинските си тоалети и половин час преди бала кавалерите им да дойдат да ги вземат с дълга лимузина. Всъщност кавалерите на останалите момичета — след Итън Ема не си направи труда да кани когото и да

било. Опита се да представи появата си на бала сама като най-якото нещо на света; Сътън сигурно щеше да успее.

Имаше толкова много неща, които трябваше да научи за мен. Сама ходех само в тоалетната.

Майката на Шарлът се появи в кухнята, потропвайки с високите си токчета, и прати въздушна целувка на гримьорката. С щръкналите си гърди, гигантски слънчеви очила „Шанел“ и тревистозелена минирокля „Джуси кутюр“, тя изобщо не приличаше на останалите провинциални майки, дори онези от богатия квартал на Тусон, където живееше Сътън.

— Дами, нали си спомняте Хелена, моят макияжен гуру — каза тя, дъвчейки дъвка с блестящите си зъби. — Намирате се в отлични ръце. — Тя метна чантата си на рамо и грабна ключовете на мерцедеса от масичката в коридора.

Хелена се нацупи.

— Няма ли да останеш да гледаш как се прави магия?

Госпожа Чембърлейн погледна към розовия си диамантен часовник.

— Не мога. Имам час за бразилска кола маска след десет минути.

— Мамо! — Шарлът покри ушите си с ръце. — Без подробности!

Госпожа Чембърлейн ѝ махна презрително с ръка, сякаш искаше да каже: „Какво ми се правиш на скромна“. Ема не беше сигурна кое е по-странното — че майката на Шарлът току-що беше обявила, че ще ходи да си епилира деликатните места, или това, че оставяше лицето си в ръцете на Господарката на нощта Хелена.

След като госпожа Чембърлейн излезе през вратата, Шарлът се обърна към Хелена.

— Може ли да бъда първа? Ще съм облечена като египетска богиня, затова ми трябват очи като на Клеопатра.

Ема се зачуди дали Сътън нямаше да се изтъпанчи пред Шарлът и да настоя да мине първа, но сърце не ѝ даде да постъпи така.

— Почвам веднага. — Хелена отвори гигантските си куфарчета с грим, разкривайки безброй четки, сенки, пудри, очни линии и спирали.

Докато чакаше, Ема извади телефона на Сътън от джоба си и провери тайните акаунти на близначките Туитър. Имаше нов постинг.

МисЛилиТелиуокър: Нощта, която толкова дълго чакахме...

Ема се надяваше, че Лили говори за появата им като придворни момичета.

Но и двете знаехме, че не става въпрос за това.

Мадлин се обърна към хладилника.

— Време е за освежаване — каза тя, намигвайки на Ема. — Сътън, ще донесеш ли малко чаши?

Ема последва Мадлин покрай стеатитовия плот, плъзгайки пръстите си по зловещо познатата повърхност. Последният път, когато се беше озовала в тази кухня, някой се появи зад гърба ѝ и едва не я задуши. Ако присвиеше очи, почти можеше да види слабия отпечатък от обувката на нападателя върху дюшемето, когато той или тя притисна Ема към стената. Думите му витаеха из въздуха: Казах ти да продължиш играта. Казах ти да не си тръгваш.

Докато Ема оставяше четирите чаши на плота, Мадлин измъкна една двулитрова бутилка диетична кола от хладилника и напълни чашите до половината. След това притисна показалец към устните си, измъкна сребрилата бутилка от джоба си и ги допълни с ром. Сладникавата миризма погъделичка Ема по носа.

— Нали не си правите коктейли? — изръмжа Хелена, стиснала грамадна четка в ръка. — А ако си правите, забъркай и за мен един, скъпа!

Мадлин се ухили.

— Разбира се.

На вратата отново се позвъни.

— Сътън, ще отвориш ли? — попита Шарлът, която седеше със затворени очи, докато Хелена поставяше сребристи блестящи сенки по клепачите ѝ.

Ема тръгна по дългия коридор, по чиито стени висяха модернистични фотографии на кактуси, сенки и безоблачни небеса и натисна бравата на гигантската врата. Щом зърна двете момичета на верандата, в стомаха ѝ се разбунтуваха киселини.

— Здравсти, Сътън — каза Габи и се промъкна покрай нея. В ръката си носеше плик за дрехи и върху тениската беше завързала

оранжевия си шарф.

— Какво стана с колата ти? Не я виждам отвън — изчурулика Лили и нахълта в коридора. Тя също си беше сложила шарфа.

„Нима не знаете?“, искаше да попита Ема, сещайки се за фигурата — или фигурите, — които се бяха скрили зад „Бъргър кинг“. Може би близначките Туитър бяха закарали Сътън да си прибере колата и на трийсет и първи август. Може би дори знаеха къде се намира в момента.

Вместо това Ема каза на близначките същата лъжа, която беше поднесла и на другите момичета:

— Станало е някакво объркване. Ония идиоти от паркинга са дали колата на някой друг. Но ченгетата вече я издирват.

— Здравсти, кучки! — извика Шарлът от кухнята, преди някоя от близначките да успее да отговори. — Елате и си забъркайте коктейл! Днес тук е зона без родители!

— Аз не се броя! — обади се Хелена и кискането ѝ премина в кашлица.

Ема тръгна след близначките Туитър, които се носеха като примадони по коридора.

— Какво правят те тук? — промърмори тя на Мадлин, след като се върна в кухнята.

Мадлин отпи голяма глътка от коктейла си.

— Това е най-малкото, което можем да направим след проваления номер.

— Те трябва да си вървят — изтърси Ема.

Мадлин избърса влагата от чашата си с розова коктейлна салфетка и въздъхна.

— Сътън, не се дръж така. Нали не сме тръгнали да ги включваме в „Играта на лъжи“. Спокойно.

— За нас ли говорите, Сътън? — направо изкреця Габи откъм масата, докато си играеше с телефона си. Гласът ѝ изнервяше Ема и тя сви ръцете си в юмруци.

— Само мили неща — пропя Мадлин. Тя стисна ръката на Ема. — Бъди мила, става ли?

Шарлът скочи от стола. Всички започнаха да охкат и ахкат при вида на клеопатрените ѝ очи, изсечени скули и перфектна алабастрова

кожа. След това на стола седна Мадлин, като предварително си доля още ром в коктейла.

— И така, мацки. — Тя погледна близначките Туитър. — Имате ли си кавалери за довечера?

— Отиваме по женски — отвърна Габи. Пръстите ѝ се движеха по клавиатурата на телефона със зашеметяваща скорост. — Но ще се оглеждам за някого.

— Това пропусна да ми го кажеш — повдигна вежда Лили. — Аз също! Кой е той?

Габи сви рамене.

— Тайна. Не искам да казвам нищо, докато не се убедя, че си пада по мен.

Лили сви устни.

— Тогава и аз няма да ти кажа кой е моят.

Ема ги погледна с любопитство. Досега не беше ставала свидетел на търкания между тях.

— И Сътън ще ходи сама — пропя Лоръл, очевидно опитвайки се да разведри атмосферата.

— Настина ли? — Очичките на Лили се впиха в Ема. — Колко интересно!

— Щом ще ходим сами, сигурно ще прекараме доста време заедно. — От устата на Габи тези думи прозвучаха като заплаха. — Време насаме със Сътън. Какъв късмет, а?

— Какъв късмет — повтори Ема, изпълнена с ужас.

Лили извади телефона си и започна бързо да пише нещо. Разнесе се звън и Габи погледна към екрана на своя телефон. След това и двете стрелнаха с погледи Ема, преди да извърнат глави.

Няколкото глътки алкохол, които беше изпила, изгаряха стомаха ѝ. Тя извади телефона на Сътън и прегледа официалните страници на Габи и Лили в Туитър. Нямаше никакви нови съобщения. Но пръстите им не спираха да танцуват върху клавиатурите. От време на време се усмихваха, сякаш някой беше казал нещо много смешно.

Пръстите на Ема също се раздвижиха — тя набра скритите им акаунти. Но се появиха само съобщения за грешки. Страниците не съществуваха.

Ема пусна ново търсене, защото реши, че може да е сбъркала някоя дума, но отново получи същото съобщение за грешка. Само

преди десет минути беше разглеждала страницата...

Тя вдигна глава и се озова пред два чифта сини очи.

— Търсиш ли нещо? — подразни я Габи.

— Да не смяташ, че няма да забележим как душиш наоколо? —
добави Лили.

— За какво говорите? — промърмори Мадлин, докато Хелена
слягаше блясък на устните ѝ.

— За нищо — пропя Лили.

Но Ема знаеше точно за какво говорят. Близначките Туитър бяха
усетили, че ги е разкрила, което означаваше, че вечерта щеше да се
случи нещо голямо.

Аз можех само да се надявам, че тя ще успее да ги надхитри.

23. УЖАСНАТА ИСТИНА

Паркингът на гимназия „Холиър“ беше задръстен от дълги лимузини, автомобили с шофьори, джипове и дори две спортни коли, взети на заем от родителите. Над портала висеше огромен банер, на който пишеше ГОДИШЕН БАЛ ХЕЛОУИН, а на главата на Едмънд Холиър, основателя на училището, някой беше поставил голям фенер от тиква, в който гореше свещ. Двойките, хванати за ръце и облечени в претенциозни костюми, се придвижваха към гимнастическия салон. Балът беше започнал.

Ема изостана от останалите и изпрати един бърз есемес на Итън.

БТ са закрили акаунтите. Те знаят.

Телефонът ѝ завибрира веднага, получавайки отговора на Итън.

Тази вечер не отивай никъде сама.

— Време е за снимки! — Шарлът издърпа Ема към червения килим, който беше постлан пред салона. Група фотографи започна да подвиква имената им и момичетата се обърнаха към тях с най-сексапилните си усмивки. Ема се насили да отпусне рамене и разтегли устни в усмивка. Червеният килим с папараците беше нейна идея; реши, че Сътън би предложила точно нещо подобно. Тя стоеше до Шарлът, която носеше блестяща египетска диадема, дълга копринена тога и обувки с високи токове; Мадлин, която беше облечена като Дама купа, с рокля в червено и бяло и блестяща златна корона; и Лоръл, издокарана с окървавената сватбена рокля, която си беше взела от магазина. Близначките Туитър бяха избрали костюми, които

подчертаваха шарфовете им: Лили беше Статуята на свободата, облечена с рокля в гръцки стил, сандали и корона с шипове, и носеше електрическа факла, която греиваше в червено при натискането на един бутон. Габи беше някаква крилата богиня, облечена в подобна рокля, сандали като на нимфа и цветна диадема. И двете бяха предпочели невинността на бялото, но Ема си знаеше най-добре.

Самата тя си беше избрала да бъде секси версия на Шерлок Холмс, с карирано сако от туид, къса пола от туид, обувки на високи токчета „Маноло“, детективски каскет и лула. Докато бяха в Шарлът, близначките се подсмихнаха многозначително и я попитаха защо е избрала точно този костюм, като очевидно се опитваха да я ядосат. Но Ема просто ги погледна и отвърна:

— Защото Шерлок винаги хваща виновния.

Кавалерите им също се вписваха в картинката. Увлечението на Лоръл, Кейлъб — който беше много сладък, — беше облечен в гангстерски костюм в стил от двайсетте. Ноа, момчето, което беше поканила Шарлът, имаше бакенбарди като Улвърин и не спираше да ръси цитати от „X-мен“. Кавалерът на Мадлин, Девин, беше облечен като Фреди Крюгер, ведно с обгорялото лице и стоманените нокти, прикрепени към пръстите му. Някак си успяваше да изглежда по-зловещо и от самия Фреди. Никоя от тях не пожела да застане до него.

Габи отказа да позира на папараците, защото беше твърде заета да разговаря с Кевин Торес, момче от класа по алгебра на Ема, който завърташе очи всеки път, когато някой отговореше грешно. Тя беше отпуснала ръка върху слабичкото му рамо и хихикаше при всяка дума, която излезеше от устата му. До тях стоеше Лили и изглеждаше така, сякаш е лапнала горчив лимон. Тя се опита на няколко пъти да привлече вниманието на Кевин, но той не сваляше очи от Габи. Ема ги наблюдаваше внимателно, нащрек за всякакви шепоти, побутвания или внезапни изчезвания. Чувстваше се така, сякаш някакъв часовник отброява оставащото ѝ време. След като близначките Туитър бяха разбрали, че ги шпионира, дали щяха да я оставят да се прави на Сътън? Или се превръщаше в проблем за тях?

— Добре, хора, да се размърдаме — каза Мадлин и започна да ги побутва към салона. Благодарение на невероятната декораторка на Шарлът залата, която обикновено миришеше на стари маратонки и

паркетин, беше превърната в някаква комбинация от обитавана от духове зловеща къща и луксозен нощен клуб.

Ема и останалите момичета помогнаха при прибирането на пейките за зрители и замяната им с многоетажни платформи, върху които бяха подредени кръгли облечени в кадифе пейки, разкривени надгробни камъни, които служеха за високи маси, бълбукащи вещерски гърнета, пълни с ароматен ябълков сайдер и димящ горещ шоколад, и безброй восъчни фигури на зомбита, мумии, извънземни и върколаци. На всяка маса поставиха блестящи тиквени фенери, по стените налепиха ваденки на сухи чепати дървета, а по столовете увесиха паяжини. Наоколо обикаляха сервитьорки, които носеха подноси с мускалчета, пълни със зловеща червена течност — която всъщност беше фреш от нар. На тях бяха залепени етикетчета с надписи като ТАНЦУВАЛЕН ЕЛИКСИР и ПЕНКИЛЕР ОТ ЦЕЛУВКИ. В дъното на залата се издигаше къщата с духовете. През прозорците ѝ проблясваха зеленикави светлини, а отвътре се разнасяха момичешки писъци.

Внезапно Мадлин стисна Ема за ръката.

— О, Господи!

Тя се опита да я отведе в друга посока, но беше късно. Ема вече беше видяла онова, което беше притеснило приятелката ѝ. На няколко метра от тях, на една от пейките седеше Гарет. Той беше облечен в бархетна туника, под която носеше риза с жабо, а на главата си беше сложил викингски шлем с рога. На масата пред него лежеше меч с изтъпен връх.

И той не беше сам.

— Здравсти, момичета! — пропя Ниша, която се надигна от мястото си до Гарет и им махна с ръка. Черната ѝ коса беше сплетена в две плитки, тя беше облечена с плътно прилепваща рокля с корсет и на главата ѝ беше кацнал подобен на гаретовия шлем с рога. Двата формаираха двойка.

— О, Боже — рече Шарлът с нисък глас. — Каж ми, че не е дошъл с нея.

Догади ми се. Ниша? Това беше голяма стъпка назад, след като вече беше излизал с мен. Или с Шарлът, като стана въпрос за това.

Гарет вдигна глава и също видя Ема. Лицето му се смръщи. Той отвори уста, но от там не излезе нито звук. Ниша дрънкаше и за

дватамата; покани ги да седнат и когато те не помръднаха от местата си, им направи комплимент за костюмите. След това се обърна към Ема.

— Сътън, ти сама ли си дошла? — попита тя с престошена усмивка, но преливаща от удоволствие.

— Да вървим — каза Мадлин и хвана Ема за ръката. Те се отправиха към дансинга, който вече лепнеше от разлетите безалкохолни, минаха покрай кабинката на диджея, около която се бяха събрали няколко групита, и влязоха в момичешката съблекалня. Над главите им блестяха ярките флуоресцентни лампи. Във въздуха се носеше лека миризма на потни чорапи и разлян шампоан.

Мадлин седна на една от пейките и хвана Ема за ръката.

— Добре ли си? Искаш ли да си тръгнем?

Отвън се долавяше музиката. Ема погледна Мадлин в очите и осъзна, че приятелката ѝ мисли, че е разстроена. А тя не беше, не съвсем — по-скоро се чувстваше обърквана. Харесваше ли Ниша Гарет? Затова ли мразеше Сътън?

Ема отметна бретона от лицето си.

— Добре съм — каза тя. — Просто се чувствам... странно.

Мадлин преплете пръсти с нейните.

— По-добре ще ти е без него. Искаш ли да съм откровена? Не исках да ти го кажа, докато още излизахте, но според мен Гарет те дърпаше назад. Той е някак си обикновен, като белия хляб. А ти си Сътън Мърсър — точно обратното.

Ема надникна в ясните сини очи на Мадлин, трогната. Приятелките на Сътън може и да не бяха перфектни, но за сметка на това бяха лоялни.

— А Шарлът ми каза, че когато ходела с Гарет, той бил вманиачен по лятната олимпиада — продължи Мадлин и се изкиска. — Особено по гимнастичките. Представяш ли си? Те приличат на лайнбекъри-джуджета!

Много ви благодаря, че ми го казахте, докато бях още жива.

Но Ема се изкиска.

— Да, може би не си заслужава.

— Определено. — Мадлин вдигна ръце и нагласи короната на главата си. Ръкавите ѝ се плъзнаха по ръцете, разкривайки голата ѝ кожа. От вътрешната страна, под лакътя, Ема забеляза четири пурпурни отока с формата на пръсти.

Тя ахна.

— Мадс, какво се е случило?

Мадлин проследи погледа на Ема и пребледня.

— О, нищо. — Тя придърпа ръкава си надолу с треперещи ръце.

Той се закачи в гривната ѝ и тя го задърпа нервно, докато не отпусна. Тогава Ема забеляза розовия белег от изгаряне на ръката ѝ. И отока на хълбока ѝ. И още един на врата ѝ.

В главата ѝ се включи сирена. Тя беше срещала доста деца от приемни семейства, които не искаха да говорят за насинените си очи, липсващите кичури коса и изгарянията по ръцете им.

— Мадс — прошепна Ема. — Можеш да ми кажеш. Всичко е наред.

Мадлин стисна устни и пъхна показалеца си в издълбания жлеб на пейката.

— Няма значение.

— Напротив, има.

Край съблекалнята се дочуха момичешки гласове. Откъм къщата с духовете се разнесоха нови писъци. Дългата стрелка на часовника, който висеше над стаята на учителя по физическо, направи половин обиколка, преди Мадлин да заговори отново.

— Случи се заради цигарата.

— Цигарата ли?

— Която изпуших до прозореца в събота. Наруших правилото. Заслужих си го.

— Заслужила си го? — повтори Ема. В съзнанието ѝ проблесна гневното лице на господин Вега. — О, Мадс!

Изведнъж аз също получих видение: господин Вега връхлита в спалнята на Мадлин, лицето му е червено и лъскаво, гласът му гърми.

— Кълна се в Бог, Мадлин, ако още веднъж нарушиш вечерния си час, ще ти счупя врата!

Мадлин тича след него по стълбите и след миг дочувам приглушени звуци. Разнася се трясък, сякаш на пода се е стоварил рафт, пълен с тенджери и тигани. Аз си седя там и не смея да помръдна. Твърде съм уплашена, за да направя каквото и да било.

Няколко минути по-късно Мадлин се връща, бузите ѝ са мокри от сълзи, а очите ѝ са зачервени. Но тя се усмихва, свива рамене и се преструва, че нищо не се е случило, а и аз не я питам.

Ема хвана ръцете на Мадлин и ги стисна силно.

— Затова ли искаше да говорим онзи път? Нощта, в която си се опитала да ми се обадиш, а аз не съм си вдигнала телефона?

Мадлин кимна, стиснала устни толкова силно, че очертанията им почти се бяха изгубили.

— Толкова съжалявам — каза Ема и преглътна тежко. — Трябваше да съм до теб. — Тя се зачуди дали Сътън знае за това, или Мадлин го е криела от всички.

— И аз съжалявам — добавям аз, макар че тя не може да ме чуе. Имам усещането, че двете с Мадс никога не сме го обсъждали преди, нито дори онази нощ. Онова телефонно обаждане в нощта, когато умрях, е било първият път, когато се е претрашила. Ако можех, щях да ѝ отговоря, но вече ме е нямало.

— Всичко е наред — отвърна Мадлин с треперещ глас. — Обадих се на Шарлът. Тя всъщност ми помогна доста. Искрах да ти разкажа по-късно, но... — Тя се изсмя горчиво и приглади роклята си. — Ако щеш ми вярвай, но това не може да се сравни с нещата, които татко причиняваше на Теър. — Тя погледна скришом Ема. — Но предполагам, че той ти е разказал, нали?

При споменаването на името му кожата на Ема настръхна. Възможно ли е Теър да беше разкрил пред Сътън нещо толкова лично? Толкова близки ли са били?

Пред очите ми отново се появи онази сцена: Теър ме хваща за ръцете и ми казва нещо, опитвайки се да ме накара да разбера. Дали не е ставало въпрос за баща му?

— Трябва да кажеш на някого, Мадс — настоя Ема. — Това, което прави той, е лошо. И опасно.

— Шегуваш ли се? — Короната на главата ѝ клюмна напред. — Той ще намери начин да извърти всичко и да изкара мен виновна. Мама ще застане на негова страна. Освен това вината си беше моя. Ако спра да се дъня, всичко ще бъде наред.

— Мадлин, това не е редно — отвърна упорито Ема. — Обещай ми, че ще си помислиш по въпроса. Обещавах ли?

Мадлин не вдигна поглед от ръцете си.

— Може би.

— Ако го направиш, има толкова хора, които ще те подкрепят. Шар, аз, Фреди Крюгер...

Мадлин вдигна глава и леко се усмихна.

— О, Боже, този костюм е ужасен.

— Направо ме побърква — съгласи се Ема. — Ще имам кошмари тая нощ.

— Всички ще имат. Но той си мисли, че изглежда страхотно.

— Само не му позволявай да те кани на блус — предупреди я Ема. — Представяш ли си да сложи тези ножове на задника ти?

Двете момичета избухнаха в смях, като едва не паднаха от пейката. В съблекалнята влязоха група второкурснички, облечени в еднакви униформи на мажоретки от „Аризона Кардинале“, спряха се изведнъж, щом зърнаха Ема и Мадлин, след което побързаха да излязат. Това ги накара да се разсмеят още по-силно.

Когато най-накрая се успокоиха, Ема се прокашля и усмивката се изгуби от лицето ѝ.

— Мадс, аз съм с теб. Съжалявам, ако... ако си останала с различно впечатление.

Мадлин се изправи, протегна ръка и хвана емината.

— Радвам се, че ти казах.

— И аз — отвърна Ема и прегърна приятелката на Сътън — която вече беше и нейна приятелка. — Ще намерим начин да оправим нещата — каза тя. — Обещавам.

Щом излязоха в залата, около тях грейнаха балните светлини. Мадлин тръгна към дансинга; Ема каза, че ще я настигне, след като си вземе пунш. Тя се огледа за близначките Туитър и сърцето ѝ подскочи, когато не може да ги открие веднага. Докато вървеше към масата с напитките, една ръка я хвана за рамото и я завъртя. Чифт тъмни очи се впиха в нейните. В мъждикавата, оранжева светлина Ема успя да различи викингски шлем с два рога.

— Трябва да поговорим — изръмжа Гарет. И преди някой да забележи, че я няма, той я избута зад вратата на близкия склад.

24.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ВИКИНГА

Гарет затръшна вратата зад себе си. На Ема ѝ трябваша няколко секунди да привикне към слабата светлина. Над главата ѝ имаше кош с червени топки. Вляво бяха струпани футболни мрежи, щеки за хоккей на трева и лакрос. В мъничката стая миришеше на застояло, макар че по принцип не стоеше затворена. Най-яркото нещо в стаята бяха викингските рога на Гарет, които излъчваха зловеща, многоцветна светлина.

— Какво искаш? — попита Ема, опитвайки се да запази хладнокръвие. Та това беше просто Гарет. Той беше безобиден... нали?

Изведнъж, затворена в тесния склад, вперила поглед в оголените зъби на Гарет, установих, че не съм съвсем сигурна в това.

— Просто исках да те попитам нещо. — Гласът на Гарет беше адски напрегнат. Той пристъпи към Ема, като едва не я накара да се блъсне в рафтовете зад гърба ѝ. — Вярно ли е това, което чувам, че вече излизаш с някой друг?

— К-какво? — заекна Ема.

— Не ме лъжи. — Пръстите на Гарет се затвориха като менгеме около китката ѝ. — Чувам всякакви неща за него. Кой е той?

Гласът му звучеше толкова уверено, убедено. Някой му беше казал за Итън.

— От кого го чу? От Ниша ли?

— Значи е истина, така ли? — Дъхът му имаше сладникаво-кисел мирис, като от бира.

Ема се извърна.

— Не е твоя работа.

Гарет въздъхна. Хватката му се отпусна и пръстите му погалиха дланта на Ема.

— Сътън, с какво съм заслужил това? Лятото беше невероятно — знам, че и ти смяташ така. През цялото време не спираше да ме молиш

да спя с теб, а в деня, когато поисках да го направя, ти откачи. Дали не изчаках твърде дълго? Нима намери някой друг? Затова ли ме заряза?

— Моля? — Ема се изпъна. — Според мен ти ме заряза. Ти беше човекът, който каза, че между нас всичко е свършено, забрави ли?

Гарет се намръщи.

— Да не ми се обадиш три дни, след като ме заряза гол, едва ли означава нещо друго, Сътън. Както и излизането с друг.

Ема притисна длан към бузата си.

— Ами ти и Ниша? Между другото, обожавам костюмите ви. Двата сте много сладки заедно.

— Моля те. Доведох я само, за да те накарам да ревнуваш.

— Лошо — изръмжа Ема. — Очевидно Ниша е луда по теб.

— За разлика от теб? — Гарет хвана лицето ѝ с грубите си, студени ръце.

Ема ги отблъсна встрани.

— Престани, Гарет.

— Нищо ли не изпитваш към мен? Не може да нямаш чувства, Сътън. — Той постави ръце на раменете ѝ. — Не ти ли липсва онова, което имахме?

Ема леко въздъхна.

— Съжалявам. Вече нищо не чувствам.

Гарет отстъпи назад и я огледа изпитателно, поклащайки бавно глава, сякаш я вижда за пръв път.

— Значи всичко е било игра за теб? През цялото време си се забавлявала? Заради Шарлът ли е всичко това? Защото трябва да имаш всичко, което има тя?

— Не! Наистина ли смяташ, че съм такава кучка?

— Тогава си го направила просто, защото можеш? — продължи Гарет, приближавайки лице към нейното. От дъха му ѝ се зави свят. — Така, както постъпи с Теър.

Името на Теър я прониза като с нож.

— Не знам какво имаш предвид... — започна тя, внимателно подбирайки думите си. — Какво смяташ, че съм му причинила?

Гарет се изсмя.

— Защо отричаш, Сътън? Всички ви видяха как се карате, точно преди да си тръгне. Той те обичаше. Беше готов да направи всичко за теб. А ти му разби сърцето. Точно както разби и моето. Накара го да

избяга. Но той е късметлия, за разлика от мен, защото повече няма да те вижда.

Ема зяпна от изненада. Но преди да успее да зададе нов въпрос, Гарет отвори вратата и излезе, оставяйки Ема сама с гимнастическите дюшеци и коша, пълен с бейзболни бухалки. Думите му увиснаха тежко във въздуха. Знам какво е имало между вас. Но ти му разби сърцето. Ти го накара да избяга.

Отново видях как Теър ми крещи, очите му са пълни с чувства. Заради мен ли си тръгна? Какво му причиних? Има ли и други, които съм прогонила?

Ема прокара ръка през косата си и изпъна пешовете на сакото от туид. След миг излезе в салона, като едва не се блъсна в някакво момче, облечено като Робин Худ. По-точно един висок, широкоплещест, познат Робин Худ, който държеше за ръка момиче с къдрава кестенява перука, облечено в рокля от елизабетинската епоха.

Ема отстъпи назад и примигна бързо.

— Итън?

— Сътън... здрасти — рече Итън, пускайки ръката на момичето. Ема огледа стоманено сивите ѝ очи, тънки устни и високи скули. Тя ѝ беше позната... твърде позната. Последният път, когато Ема беше видяла това момиче, то се усмихваше самодоволно на полицаите, които вкарваха Ема в полицейската кола, спряла пред „Клика“.

— Здрасти, Сътън — изчурулика Саманта. Тя посочи Итън. — Харесват ли ти костюмите ни? Моята лейди Мериън допълва чудесно итъновия Робин Худ, не мислиш ли?

Саманта беше загадъчната дама на Итън.

25.

ПОЧТИ, НО НЕ СЪВСЕМ

Ема се завъртя и се шмугна сред тълпата, опитвайки се отчаяно да се измъкне от салона колкото се може по-бързо. Пред очите ѝ плуваше кървава мъгла. Майната им на близначките Туитър. Тя имаше нужда от чист въздух.

Почти не усети как отваря вратите и студеният нощен въздух я блъсва в лицето. Виждаше единствено адски красивото розовеещо аризонско небе. По тротоара се въргаляха кочани от билети. Нечия котешка маска лежеше захвърлена край близкото дърво. От вътрешността на сградата се долавяше пулсиращ ритъм и от време на време се разнасяше оглушителният трясък на фалшиви гръмотевици.

Ема се отпусна върху най-близката пейка и скри лице в шепите си. Все пак нали тя беше онази, която реши да сложи край. Но... Саманта? Момичето, заради което я арестуваха? Все едно ѝ беше ударил плесница.

Вратата се отвори със скърцане и от вътрешността гръмна музика. Когато Ема се обърна и видя Итън, тя се престори, че търси нещо в чантата си.

— Къде ти е дамата? — не се сдържа и изтърси тя.

— Тя е... вътре. — Итън застана изправен до нея. Ема беше седнала така, че заемаше почти цялата пейка и нямаше никакво намерение да му прави място. — Добре ли си?

Ема кимна вдървено.

— Да. Чудно.

— Търсих те, но не те намерих при Мадлин и останалите — каза Итън и свали шапката на Робин Худ от главата си. Доста е грозновата, установи с облекчение Ема. С нея прилича на елф.

— Ами, приятно прекарване. — Ема знаеше, че се държи гадно, но точно сега не намираше сили да бъде мила.

Раменете му се прегърбиха.

— Виж какво, знам какво те тормози.

Ема извърна глава.

— Няма значение. — Тя изобщо не искаше да говори за това.

— Щом опознаеш Сам, ще откриеш, че е много мила.

Ема искаше да запрати шерлокхолмовската си лула по главата му. Значи вече я нарича Сам?

— Говорих с нея за теб — додаде Итън. — Готова е да оттегли обвинението в кражба. Никакво досие, никакъв обществено полезен труд, никакъв затвор.

Ема изсумтя.

— Такава ли беше сделката? Ти ще я заведеш на бала, тя ще сваля обвиненията? Колко мило от твоя страна. Същински рицар.

Итън поклати глава.

— Такава ли ставаш, когато ревнуваш? — През лицето му премина странно изражение, което Ема не успя да разгадае. — Приличаш много повече на Сътън, отколкото можеш да си представиш — каза той.

— Това пък какво трябва да означава?

Итън скръсти ръце на гърдите си.

— Ти ми каза, че искаш да си останем приятели. Наистина ли го искаш?

В салона диджеят пусна песен на Блек Айд Пийс. Музиката звучеше глухо, безчувствено. Ема пъкна ръка под сакото си и улови медальона на Сътън.

— Не знам — промърмори тя.

Итън се наведе към нея, докато лицето му не се изравни с нейното. Очите му излъчваха топлина. Залязващото слънце подчертаваше скулите му Ема усещаше характерния му аромат, смесица от дезодорант, чисти дрехи и ментова дъвка. Опита се да запази каменното изражение на лицето си. Не искаше да разкрива чувствата си пред него.

— Мислех си, че искам точно това — рече най-накрая тя, поемайки си дълбоко дъх. — Просто така ми се струваше... по-лесно. По-безопасно. Но сега вече не съм сигурна в нищо.

Итън се беше втренчил в ръцете си.

Кажи нещо, каквото и да е, помоли го Ема на ум, затворила очи.

— Ето ви къде сте.

Ема рязко отвори очи. Вратата беше отворена широко и едно момиче с тъмна перука стоеше на тротоара. Итън рязко се отдръпна от Ема.

— Сам — каза той.

— Търсих те. — Сивите очи на Саманта излъчваха студ. Гърдите ѝ изглеждаха странно сплескани от корсета. Щом зърна Ема, красивото ѝ лице се изкриви грозно.

— Просто говорехме — изтърси Итън, приближи се до Саманта и я хвана за ръката. — Тъкмо мислех да вляза и да те потърся.

Саманта се обърна към вратата.

— Хайде, да танцуваме. — Тя махна студено на Ема и издърпа Итън обратно в салона. Той извърна глава и срещна погледа на Ема.

Тя се опита да каже нещо, но от устата ѝ излезе просто слаб писък. След като двамата изчезнаха във вътрешността на сградата, тя свали детективската шапка от главата си и я смачка с ръце.

Звън, обади се телефонът на Сътън от чантата ѝ. Ако това беше съобщение от Итън, Ема щеше да хвърли телефона в шадравана.

Вместо това видя есемес от Мадлин.

КЪДЕ СИ, КУЧКО? ЛИПСВАШ НИ! НАЛИ НЕ СИ
ИЗБЯГАЛА ТАЙНО БЕЗ НАС?

Откъм салона се разнесе нов гръм. Ема се изправи решително. Мълчанието на Итън нямаше да ѝ развали вечерта.

Тя натисна бутона за отговор. ИДВАМ. Добави една оплезена емотиконка и натисна „изпрати“. По дяволите Итън. По дяволите любовта. Трябваше да наблюдава две близначки.

26.

ЕДНА ПО-МАЛКО

Следващите четирийсет и пет минути минаха бързо, изпълнени с обиколка на къщата с духовете, обсъждане на костюмите на останалите и наблюдаване на Габи и Лили, които парадираха с шарфовете си и прекарваха по-голямата част от времето си на дансинга, сякаш всичко беше наред. Безброй ученици идваха при Ема и момичетата и ги поздравяваха за добре организирания бал, макар че неколцина очевидно предпочитаха да стоят настрана: Гарет, когото Ема не беше виждала след сблъсъка в склада и Итън, когото за нещастие бе видяла да бърбри със Саманта — Сам — край една от масите-ковчези. Всеки път, когато Итън поглеждаше към нея, Ема се преструваше, че се забавлява страхотно.

Най-накрая Ема, Шарлът и Мадлин излязоха навън, хванати за ръце, като се смееха и обсъждаха най-добрите и най-ужасните костюми от вечерта — смотаната Аманда Донован, която се беше облякла като господин Фъстък; Джон Пиърс, много привлекателен гей, който беше накарал всички да припаднат от смях, когато се появи облечен като лейди Гага; и разбира се Девин, като Фреди Крюгер, който цяла вечер беше измъчвал Мадлин, като разперваше и прибираше ужасните си пръсти-ножове.

— Трябваше да дойда сама като теб, Сътън — оплака се Мадлин.

След малко излязоха Лоръл и Кейлъб, хванати за ръце. Те се гледаха и се кискаха тихичко. Когато Кейлъб се наведе и леко целуна Лоръл по устните, Мадлин нададен радостен вик.

— Да!

— Сексбогиня! — добави Шарлът.

Лоръл се откъсна от Кейлъб и ги погледна насмешливо. Ема ѝ се ухили, когато тя тръгна към тях, доволна, че е намерила някой, когото наистина харесва.

Мадлин беше оставила колата си на паркинга по-рано през деня, в готовност за къмпинга. Когато момичетата се отпавиха натам,

вратата се отвори с трясък и се появи Габи, яхнала Кевин Торес. Божествените ѝ крила висяха, цветната ѝ корона беше смачкана и накривена, но шарфът ѝ на придворна дама все още се кипреше гордо на мястото си. Кевин я остави внимателно на пейката и двамата издадоха някакви странни звуци.

След това се появи и Лили, която също носеше шарфа си. Щом видя Габи и Кевин, лицето ѝ се вкамени, устните ѝ се нацупиха и тя сви юмруци, като по погрешка включи своята факла-фенерче. След това ги заобиколи отдалеч.

Мадлин отключи джипа си. Ема седна на предната седалка до нея, а Шарлът и Лоръл се настаняха на втория ред седалки. В багажника вече бяха натъпкани спални чували, възглавници, раници, фенерчета и пълна бутилка с водка. Кабината бързо се изпълни със смесен аромат на парфюми, грим и ментови бонбони, които Лоръл раздаде веднага, след като Мадлин запали двигателя.

Докато тя нагласяше страничните огледала, някой почука по прозореца.

— Хей! — махна им Габи.

— Мамка му — прошепна Ема. — Да се махаме оттук, преди да започнат пак да ни молят да ги вземем с нас.

Мадлин я погледна.

— Сътън, ние вече ги поканихме.

Ема зяпна от изненада.

— Така ли? Кога?

Мадлин сви рамене.

— Стори ми се редно след номера на партито.

— Достатъчно беше, че ги покани да се подготвят заедно с нас — отвърна Ема с все по-писклив глас. — Не искам да идват на къмпинга!

— Успокой се. — Шарлът звучеше отегчено. — Това е само една нощ.

Лоръл въртеше глава напред-назад; бузите ѝ бяха все още зачервени от вечерта, прекарана с Кейлъб.

— Вече няма как да им откажем — каза тя. — Освен това те знаят къде са изворите. Никой от нас не е ходил там, а очевидно не се намират лесно.

— Изворите не се намират лесно? — повтори Ема със слаб глас. Изведнъж ѝ се стори, че предпазният колан я стяга като менгеме. Трябваше да се махне оттук. Опита се да си намери извинение, но преди да се сети каквото и да било, Габи отвори вратата.

— Здравсти, мацки! — Тя мина покрай Шарлът и Лоръл и седна най-отзад. Лили я последва неохотно. Когато стана ясно, че единственото свободно място е до сестра ѝ, тя изохка и се тръсна колкото се може по-далеч от нея. Държеше факлата-фенерче така, сякаш тя беше оръжие.

Близостта на близначките накара Ема да се изпоти. Главата я заболя. Щяха ли Лили и Габи да опитат нещо, когато останалите са с тях? Може би трябваше да се държи спокойно — и да не се отделя от Лоръл, — тогава нищо нямаше да ѝ се случи.

Не, не, не, помислих си отчаяно аз; толкова исках Ема да слезе от колата.

— Така, кучки. — Мадлин даде газ. — Да пренесем това шоу на пътя!

Всички се развикаха весело.

— Горещи извори, идваме! — Шарлът се хвана здраво за облегалката на предната седалка.

Лоръл се обърна и погледна към Лили и Габи.

— Нали помните как се стига дотам?

— Да. Скоро ходихме с татко на къмпинг. — Гласът на Габи беше провлачен и щастлив, сякаш беше прекарала часове в спа салона. — Той не ни пусна да плуваме вътре, но ние влязохме, докато спеше.

— Не е вярно — обади се Лили с остър глас. — На татко не му пука дали ще плуваме или не.

— Напротив — отвърна Габи. — Страх го е, че ще се удавим.

— Нищо не си разбрала. — Лили звучеше наистина надъхано. — Винаги нещо си недоразбрала.

Всички млъкнаха при острата нотка в гласа ѝ.

— Ррр — приглушено изимитира Мадлин.

Колата мина през „спящия регулировчик“ пред училището и се отправи към изхода. Някой беше окачил паяжини върху портала и беше монтирал дяволски рога върху големите разклонени кактуси, които растяха край пътя. Мадлин хвана криволичещия път, който водеше към планината. Разминаха се със спортна кола с кръгли

ксенонови фарове, която се беше отправила в противоположната посока.

Момичетата започнаха да обсъждат бала — Мадлин и кошмарния Фреди Крюгер, Лоръл и обекта на нейното обожание Кейлъб.

— Ами ти? — Мадлин смушка Ема. — Известно време те нямаше. Намери ли си някой?

— Със сигурност не — отвърна бързо Ема. Тя предпочиташе да забрави, че цялата история с Итън въобще се бе случвала.

— А вие какво мислите за бала, дами? — попита Шарлът, като се обърна към близначките Туитър. Сбъднаха ли се очакванията и надеждите ви като придворни дами?

— Разбира се — отвърна автоматично Габи, повдигна шарфа и го погледна влюбено. — Всички ме гледаха. Чувствах се като принцеса.

Лили изписка раздражено.

— Придворните момичета бяха осем, Габи. Не беше само ти!

Габи сви рамене.

— Знаеш какво имах предвид.

— Не, мисля, че не знам.

— Какво ти става? — Габи сбърчи нос. — Звучиш като мама, когато се обръща към мен с цялото ми име.

Лили изсумтя кратко и раздражено.

— Все едно не знаеш.

Всички се засмяха смутено. Мадлин се прокашля.

— Тъъ, мацки? — Но близначките Туитър не й обърнаха никакво внимание.

— Щом ще се държиш като пълна кучка, по-добре недей идва с нас — рече строго Габи.

— Знаеш ли какво? Може пък да не ми се идва. Може би не искам да прекарам и една минута повече с теб — изръмжа Лили. Тя посочи към бензиностанцията на следващата пресечка. — Остави ме там.

Мадлин стисна силно волана, но не включи мигача.

— Сериозно говоря! — извика Лили. — Отбий там, по дяволите!

Ема се вцепени. Лили се държеше по-неуравновесено от всякога.

— Леле. — Мадлин стисна зъби, премина в съседното платно и зави към бензиностанцията. Няколко автомобиля чакаха на опашка

край колонката. Двама тийнейджъри с тениски на дет-метъл групи се мотаеха край входа и пушеха цигари. Вътре се виждаха ярки бутилки на безалкохолни, рафтове с бонбони и сивкави хлебчета за хотдог, които се въртяха на шишове.

Веднага щом колата намали, Лили изблъска Габи през вратата. После изскочи след нея и отново я блъсна. Габи залитна назад и се блъсна в един контейнер за отпадъци.

— Какво ти... — изкрещя тя.

Очите на Лили бяха подивели. Тогата ѝ се беше свлякла и разкриваше дантелените краища на сутиена ѝ. Един брадат шофьор с мазна коса, който зареждаше камиона си, я зяпна. Същото направиха и пушачите край входа.

— Знаеш много добре, че харесвам Кевин! Казвала съм ти го милион пъти!

Габи примигна с големите си сини очи.

— Никога не си ми го казвала.

— Напротив! — Лили тропна с крак. — Винаги така правиш! Знаеше много добре, че го харесвам. Видях, как поглеждаш към мен всеки път, когато танцувахте. Караше ме да се чувствам гадно и го правеше нарочно.

Габи сложи ръце на хълбоците си.

— Добре, аз също го харесвам... и той ме харесва. Примири се.

— Ти, безчувствена малка... — Лили се хвърли към Габи. Мадлин изскочи от колата и я хвана през кръста. Лоръл също изскочи и укроти Габи, избутвайки я към младото мескитово дърво, което растеше край тротоара до минимаркета. Ема остана като залепена за седалката, колебаейки се как да постъпи.

Пушачите до вратата се сбутаха и се ухилиха. Единият от тях извика:

— Женски бой!

Лили изпъшка тежко.

— Писна ми от теб! — изсъска тя на Габи.

— Така ли? И на мен ми писна от теб! — отвърна Габи.

Лили се изтръгна от Мадлин и извади айфона си от малката чантичка, която държеше под мишница. След като натисна няколко бутона, тя го приближи до ухото си.

— На кого се обаждаш? — попита Габи.

Лили вирна глава.

— Викам си такси да ме откара до дома. Отивай на къмпинг без мен. Никъде няма да ходя с теб.

— Лили... — Габи изглеждаше разкаяна. — Съжалявам.

— Да, Лили — каза Шарлът и праметна червеникавата си коса през рамо. — Трябва да дойдеш с нас. Сдобрете се.

— Няма да е скоро — отвърна твърдо Лили. След това се изпъна. — Ало? Едно такси, ако обичате. Намирам се на бензиностанцията при Танке Верде и Каталина...

Изви се силен, пращен вятър, който развя полите на роклите ѝ и донесе силната миризма на бензин. След като Лили затвори, тя отиде пред минимаркета и застана пред голямата сладоледена витрина. Пъпчивите пушачи тръгнаха към нея, но тя ги стрелна със смъртоносен поглед и веднага ги отказа.

Момичетата бавно се върнаха в колата.

— Наистина ли трябва да тръгваме? — попита Шарлът.

— Въобще не ми се иска да я оставяме сама — каза Лоръл.

— Ще се оправи — рече Габи твърдо. — Намираме се на около километър от дома — може да се прибере и пеша, ако иска. Тя е просто една упорита смотанячка. Ще ни бъде по-добре без нея.

Докато Мадлин се връщаше на магистралата, Ема се извърна и погледна за последно към Лили. Тя гледаше след колата, без да крие гнева си, стиснала в ръка смачканата си корона. По гърба ѝ се спусна студена тръпка и тя благодари наум, че Лили няма да дойде на къмпинга. С една близначка Туитър ще успее да се справи. Нали?

Грешиш, помислих си аз. Ема отиваше в пустинята през нощта с едната от убийците ми и аз нямах никаква представа дали ще се върне оттам.

27.

ТЛАСЪК В ТЪМНОТО

Докато колата се изкачваше нагоре по планината Лемън, кактусите постепенно се смениха с рехави борови дървета и въздухът се разреди. Пътят криволичеше по скалистия склон, предлагайки зашеметяващи изгледи към блещукация в ниското Тусон.

— Още колко ще трябва да се изкачваме? — попита Шарлът, когато подминаха поредното място за къмпингуване. Там бяха паркирани няколко коли и едно семейство си приготвяше бургери на общественото барбекю.

— Още малко нагоре — отвърна Габи, навеждайки се между седалките.

Най-накрая, след като подминаха още три живописни изгледа и завиха два пъти в погрешната посока, което ги принуди да се спуснат на заден ход по планината, Габи изписка:

— Ето ги!

Мадлин отби в равен покрит с чакъл терен. На малък дървен знак имаше надпис „КЪМПИИНГ“. На друг пишеше „ПЪТЕКА“, а трети предупреждаваше: „ВНИМАВАЙТЕ ЗА ГЪРМЯЩИ ЗМИИ“.

Момичетата слязоха от колата и разтовариха всичко от багажника. Бяха се изкачили доста високо в планината и въздухът беше хапливо студен. Кожата на Ема настръхна. Габи съблече тогата си и навлече дънки и блузка с качулка. Останалите направиха същото.

— Може би трябва да си обуем и маратонки — обяви Габи, измъквайки един чифт „Найки“ от чантата си. — Изворите са на около километър пеша оттук.

— Ще трябва да се изкачваме в тъмното? — избъбри Ема. Обраслата с шубраци пътека едва се виждаше. Виещият вятър подмяташе из паркинга големи топки от клони и тръни.

— Затова са фенерчетата. — Габи измъкна един дълъг, сребрист фенер, който бе достатъчно голям, за да разбие главата на някого. Когато натисна бутона за включване, не се случи нищо. — Ха.

Мадлин и Шарлът също носеха фенерчета, но само едното от тях проработи, изпускайки слаб жълтеникав лъч към пътеката.

— Идеята не ми допада — каза Ема с разтуптяно сърце. — Може би трябва да дойдем друг път.

Габи метна раницата си на гръб.

— Да не би Сътън Мърсър... да се страхува?

Ема стисна зъби. Лоръл я хвана за ръката.

— Всичко ще бъде наред — каза тя. — Обещавам.

— Да вървим. — Тя тръгна към пътеката и дребните камъчета заскърцаха под маратонките ѝ. Мадлин измъкна нещо от раницата си. Нещо метално проблесна на лунната светлина и се чу плискане на течност.

— Заповядай — каза тя, подавайки бутилката на Ема. — Втечен кураж.

Ема взе бутилката и разви капачката, но само се престори, че пие; трябваше да остане нащрек. Момичетата започнаха да се изкачват по пътеката една след друга, тъмни фигури на фона на синьо-черното небе. Бялата блуза на Габи излъчваше меко сияние, което им помагаше да не я изпускат от поглед, но пътеката беше тясна и от всички страни стърчаха разклонени кактуси.

Лоръл, която вървеше зад Ема, се спъна в някакъв корен, а ръкавът на Мадлин се заплете в клона на едно дърво. Габи шареше на всички страни с фенерчето, но някъде пет минути след като тръгнаха да се спускат, лъчът му угасна и те се озоваха в пълна тъмнина.

Всички спряха.

— Опа — рече Шарлът.

Ема се обърна и се взря с присвити очи към мястото, откъдето бяха тръгнали, но пътеката криволичеше между възвишенията и паркингът вече не се виждаше. Тя измъкна айфона на Сътън и го включи в режим на фенерче, но светлината му беше твърде слаба. Освен това забеляза, че няма покритие. Ръцете ѝ се изпотиха.

— Какво ще правим?

— Ще продължим да вървим — настоя Габи. — Още малко остава.

Те се скупчиха една зад друга, уплашени да не се изгубят от групата.

— Направо откачам — каза Мадлин. — Нека някой разкаже нещо или да си намерим някакво развлечение. Имам нужда от това.

— Две истини и една лъжа! — предложи Лоръл и се изкисна нервно. — Отдавна не сме я играли.

— Страхотно! — рече Габи, отмествайки един клон от пътя си. След това го пусна и той удари Ема по брадата.

Мадлин се изкиска.

— Че ти знаеш ли как се играе, Габс?

— Ами да. — Габи зави зад една скала. — Това, че не участвам в „Играта на лъжи“ не означава, че съм идиот.

— Без малко да ме заблудиш — промърмори Шарлът и всички се захиха. Ема видя как раменете на Габи се напрегнаха и тя тръгна бързо нагоре.

За щастие Ема познаваше правилата на „Две истини и една лъжа“; тя, Алекс и още две момичета я бяха играли на едно гостуване с преспиване. Всеки се изреждаше да каже три неща: две истини и една лъжа. Останалите трябваше да познаят лъжата. Ако познаеха, играчът трябваше да пие. Ако грешаха, те трябваше да пият.

— Аз съм първа — предложи задъхано Мадлин. — Първо: Когато миналата година ходихме в Маями, аз отидох неканена на един купон и срещнах Джей Ло. Второ: Миналата година посетих клиниката за пластична хирургия „Пима“, за да се консултирам за уголемяване на гърдите. И трето: Знам защо си тръгна Теър. Освен това мисля, че знам къде е, но няма да кажа. — Думите ѝ накараха Ема да се смръзне. Когато се извърна и погледна лицето на Мадлин, не можа да разбере дали приятелката ѝ се усмихва или се мръщи.

— Онова с клиниката трябва да е лъжата — разнесе се гласът на Шарлът от мрака. — Мадс има най-хубав балкон от всички ни!

— Грешно! — присмя ѝ се Мадлин. — Взех си час, защото ми хареса идеята да нося чашки Д. Но щом разбрах какво представлява операцията, се отказах. Така че пий, Шар!

— Кое тогава е лъжата? — Габи забави ход и останалите я доближиха. — Теър?

Мадлин сви рамене.

— Предполагам, че така и няма да разберете.

Ема я погледна упорито. Възможно ли е наистина да знае къде е Теър? Да не би да се опитваше да го защити от някого — може би баща

им?

Течността в бутилката забълбука, докато Шар отпиваше от нея.

— Добре. Първо: Изневерях на Гарет. Второ: Мисля, че татко изневерява на мама. И трето: Целунах Фреди Крюгер в къщата с духовете.

— Но майка ѝ твърде готина, за да ѝ изневеряват. — Гласът на Мадлин беше изпълнен със съмнение. — Няма да гласувам за това.

Ема не каза нищо, защото изведнъж в главата ѝ се появи един спомен. Докато чакаше Сътън край каньона Сабино, тя беше видяла един мъж, когото разпозна от страницата на Сътън като бащата на Шарлът. Той изглеждаше смутен, а по-късно Ема разбра, че според Шарлът той е извън града по работа.

Но тя не посмя да се обади, а се промуши мълчаливо между две скали.

— Фреди е лъжа! — извика най-накрая Габи.

— Пий, Габи! — изграчи Шарлът. — Стоях си в къщата и изведнъж усетих ръце на кръста си. Някой ме обърна и сложи ръка на устните ми. Беше си точно Фреди — видях изродските му нокти. Не се целуваше лошо, Мадс.

Мадс изсумтя.

— Твой е, ако го искаш!

Никой не попита Шарлът кое е лъжата.

След като Габи изпи наказателната си доза, Мадлин каза:

— Ти си на ред, Сътън.

Ема си пое дълбоко дъх и се замисли какво би могла да каже. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Добре. Първо: Едно лято работих на увеселително влакче в Лас Вегас — започна тя.

— Лъжа — прекъсна я автоматично Шарлът. — Никога не си работила във Вегас.

— Сътън, да не би да искаш да се напиеш, а? — Мадлин ѝ подаде бутилката. Ема се усмихна, но не си направи труда да ги поправи.

Те продължиха да вървят. Самотен който нададе вой в далечината. Един кактус убоде Ема по пищяла. Тогава Габи се извърна и ги погледна.

— Аз ли съм наред? Първо: Двете със сестра ми измамихме, за да ни изберат за придворни дами. Второ: С Кевин се натискахме в къщата с духовете, точно до буркана с изкуствените очи. И трето... — Тя замълча, за да подсили ефекта. Пееха щурци. В далечината изсвириха спирачки на кола. — Веднъж пипнах труп.

Вятърът запищя в ушите на Ема и сърцето ѝ се изкачи в гърлото.

Аз потреперих. За моя труп ли ставаше въпрос? Нуждаех се от Ема повече от всякога — трябваше ми да закове Лили и Габи и да разкрие убийството ми. Исках да ги затворят заради онова, което бяха извършили.

Лоръл изсумтя.

— Труп ли? Да бе, да.

Кръвта пулсираше в ушите на Ема. Тя събра всичките си сили, за да продължи да върви напред, защото ако се върнеше, можеше да се изгуби... или още по-лошо.

— Но ако това е лъжа, то значи сте измамили на конкурса — промърмори Мадлин. — Не бихте могли да го направите, нали?

— Не знам, можем ли? — подразни я Габи. Тя се извърна и впери поглед в Ема. Ема виждаше лицето ѝ, но не можеше да разбере дали се усмихва. — На какво мислиш, че съм способна, Сътън?

Изведнъж пътеката свърши и момичетата се спряха. Вместо бълбукащи горещи извори пред тях се намираше ръбът на скала. От него се посипаха камъчета. В подножието му се виждаха клоните на дървета. Беше твърде тъмно, за да се прецени колко е високо.

Вятърът подушна, засипвайки краката на Ема с нападали листа, и тя осъзна колко е грешала, когато си е помислила, че ще може да се справи с Габи. Намираха се в пустинята, без фенерчета и без телефони. Една погрешна стъпка, едно препъване и Ема щеше да се озове на първа страница на вестниците, точно както биха искали Габи и Лили: Тийнейджърка умира при трагичен инцидент в пустинята. Това наистина беше идеалният сценарий. Защото ако Ема загинеше тук, всички щяха да си помислят, че Сътън Мърсър е умряла по време на съдбовна игра, свързана с пиене на алкохол. Вече нямаше да се налага да прикриват убийство, нямаше да се нуждаят от човек, който да заеме мястото на Сътън. Просто това щеше да е краят.

— Ъъъ, Габи? — размърда се Мадлин. — Да не сме объркали пътя?

— Не. — Габи вдигна фенерчето си и отново се опита да го включи, но не се получи. — Пътеката продължава от другата страна. Много е лесно за прескачане, кълна се!

Габи посочи напред в далечината. Тясна клисура разделяше пътеката на две.

— Аз няма да скачам — каза Ема с треперещ глас.

— Напротив, ще скочиш. — Гласът на Габи звучеше развеселено. — Само така можем да стигнем до изворите.

От дървото, което се извисяваше над главата на Ема, светнаха две очи. Тя различи фигурата на голям вирджински бухал.

Мадлин ги заобиколи.

— Дайте да стигаме вече. Писна ми да вървя. — Тя хвана дръжките на раницата си, засили се и направи елегантен балерински скок над пропастта. — Фасулска работа! — извика тя от другата страна.

Габи остави Шарлът да скочи след нея, после Лоръл. Но когато Ема се опита да мине покрай нея, Габи протегна ръка и я спря.

— Не бързай толкова — рече тя с нисък глас.

Стомахът на Ема се сви. Това беше краят.

— Бягай, Ема! — извиках аз на сестра ми. — Махай се оттам!

От другата страна на пропастта ги гледаха останалите.

— Хайде, мацки — извика Мадлин. — Какво се мотаеете още?

Габи бавно се приближи и хвана Ема за китката. Ема потрепна. Пред очите ѝ в забавен каданс се разигра онова, което предстоеше да се случи: Габи щеше да я бутне в пропастта. Щеше да я убие за секунди, бързо и чисто, и щеше да каже на останалите, че Сътън се е спънала и е паднала. В главата на Ема се появи ново заглавие: Момиче успява да се измъкне безнаказано, след като извършва убийство — два пъти!

Изведнъж нещо в Ема се пречупи. Тя нямаше да умре — не и тази вечер.

— Махни се от мен! — извика тя и бутна Габи назад.

Под краката ѝ се зарониха камъни. Габи отвори безмълвно уста. Разнесе се стържещ звук и тя размаха ръце във въздуха, опитвайки се да запази равновесие. Времето като че ли започна да тече по-бързо. Маратонките на Габи се плъзнаха по чакъла, сякаш се пързалияше върху лед. Тя се опита да се хване за нещо, но около нея имаше само

тънки клонки и бодливи кактуси. Изплашен писък се разнесе в мрака. Последва оглушителен трясък на падащи камъни, нов писък и Габи полетя надолу.

— Габи! — извика Мадлин и изтича до ръба на пропастта.

— О, Господи! — изпищя Шарлът.

Самотен вик прониза въздуха. Дочуха се няколко удара на тяло в клони, стърчащи камъни и бодливи кактуси. А след няколко агонизиращи мига се чу последният отличителен звук на тежко падащ на дъното предмет.

28.

В КАПАН

Стомахът на Ема се преобърна и тя усети, че ѝ се повдига.

— О, Господи. — Тя се загледа в ръцете си така, сякаш не ги разпознаваше. Не можеше да е блъснала Габи. Тя беше доброто момиче Ема Пакстън, неспособна да извърши насилствен акт, дори ако човека, когото е наранила, смята да нарани нея.

— Господи, Сътън! — Шарлът се хвана за главата. — Какво направи?

— Габи? — Гласът на Лоръл отекна в клисурата. — Габи?...

— Тя не е мъртва. — Гласът на Мадлин трепереше. — Не може да е. Тя е добре там долу.

Ема надникна в клисурата. Дъното не се виждаше. Отново погледна ръцете си и те се разтрепериха. Изведнъж се почувства отвратена от себе си. В какво се беше превърнала?

— Не исках... — избъбри тя. — Не мислех... — По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Шарлът се обърна към Ема.

— Какво се случи, по дяволите? Блъсна ли я?

— Не! Тя ме хвана и аз... — извика Ема, хълцайки. — Дори не помислих, че ще... — Гласът ѝ секна. Дали беше инцидент или страховете и гневът ѝ бяха взели връх? Дали не я беше блъснала по-силно, отколкото бе възнамерявала? Изпълни я смазващо чувство на вина. Това беше грешка. Сън. Кошмар. Но след това си спомни как хваща изпънатите рамене на Габи и я блъска назад. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Не ѝ ли причини достатъчно, Сътън? — извика Шарлът. — Ами ако е пострадала?

— Казах ти, че не съм го направила нарочно! — извика Ема и светът около нея се завъртя. Тя присви очи и се възря в тъмната клисура. Габи трябваше да е там, жива, здрава. Нещата не трябваше да се развиват така. Не тя трябваше да е лошата, а Габи и Лили, които

бяха убили Сътън. Тя се защитаваше! Но приятелките на Сътън нямаше да го приемат. Нито пък ченгетата — не и без доказателство какво бяха извършили близначките.

— Някой да се обади на 911 — извика Лоръл.

Ема погледна безпомощно към телефона на Сътън.

— Тук няма покритие!

— Какво ще правим сега? — изпищя Мадлин.

Лоръл посочи с пръст тъмната, тясна пътека, която водеше надолу по планината, обрасла с кактуси и храсти.

— Трябва да я намерим. Да проверим дали е добре.

Тя си проправи път през храсталака и започна да се спуска по склона, използвайки слабата светлина на телефона си. Ема прескочи клисурата и ги последва. Кактусите бодяха ръцете ѝ, но тя не обръщаше внимание на болката. Не спираше да си повтаря, че това е нещастен случай, но едно тъничко гласче продължаваше да пици в главата ѝ: Дали?

— Габи? — извика Лоръл.

— Габс! — изпищя Мадлин.

Никакъв отговор. Духна студен вятър и проникна през тънкия пуловер на Ема.

— Ами ако е в безсъзнание, когато стигнем до нея? — проплака Лоръл. — Някой знае ли как се оказва първа помощ?

Шарлът се хвана за един клон, който почти се пречупи под силата на захвата ѝ.

— Как ще извикаме линейка? Ами ако е получила припадък?

— Нали лекарят каза, че хапчетата ще ги спрат? — каза Лоръл, но в гласа ѝ се промъкна съмнение.

— Ами ако е забравила да ги изпие днес? — попита Мадлин с треперещ глас.

Шарлът продължи да се спуска внимателно по пътеката, заобикаляйки един остър камък с формата на стрела, който стърчеше от пръстта.

Ема отново погледна телефона си. Останалите също направиха опит, но никоя нямаше сигнал. Отнякъде нещо пропука. Ема сепнато се спря и се огледа.

— Габи? — извика тя обнадеждено. Никакъв отговор.

Момичетата продължиха да слизат надолу. След още десетина минути спускане по стръмния склон те най-накрая стигнаха до дъното на клисурата. То приличаше на пресъхнало речно легло, обградено от груби черни камъни, а дъното беше песъчливо и гладко. Въздухът беше абсолютно неподвижен, сякаш се намираха под някакъв купол. В небето блещукаха звезди. През сивите облаци се процеждаше мътна лунна светлина. Тук бяха абсолютно скрити от всички. Можеха да умрат и никой нямаше да ги намери.

Точно като мен. Всъщност това изглеждаше като идеалното място, където биха могли да скрият трупа ми. Изчаках да видя дали ще ми проблесне, дали ще получа космическо послание, че тялото ми се намира тук...

— Габс? — изпищя Мадлин. — Къде си?

— Не е тук, мацки. — Шарлът се изкатери на един камък от другата страна на речното корито. — Сигурно се намираме на погрешното място.

Ема примигна и се взря в синкавия мрак. Доколкото можеше да прецени, на земята не се виждаше нищо. Тяло със сигурност. Обзе я студено, лепкаво чувство и коленете ѝ се подгънаха. Изведнъж усети, че въздухът не ѝ достига.

Мадлин застана до нея.

— Добре ли си?

Ема кимна, после поклати глава.

— Аз... — Но не успя да довърши.

— Сигурно е изпаднала в шок — рече Лоръл.

— Господи — прошепна Шарлът, сякаш само това им трябваше.

— Трябва да се разделим и да потърсим Габи — предложи Лоръл. Тя махна надясно с ръка. — Аз ще тръгна натам.

— Аз поемам наляво — каза Шарлът.

— Аз се връщам при колата — рече Мадлин. — Или поне до мястото, където ще уловя сигнал, за да се обадя на 911. Сътън, не мърдай отук, чу ли? Стой на място. Ще се върнем за теб.

Всички се пръснаха в различни посоки. Ема ги наблюдаваше, докато неясните им фигури се изгубиха в далечината. По планинския склон се свличаха камъчета. Леко подушна ветрец. Постепенно тежестта в гърдите ѝ започна да изчезва. Тя си пое въздух и разтърка ръцете си. Не можеше просто да седи там. Трябваше да потърси Габи.

— Ехо? — извика тя. Гласът ѝ отекна в речното корито.

Изведнъж тя чу тих звук някъде вдясно. Изпъна се, застанала нащрек.

— Габи?

В този момент долови остро поемане на дъх. После отново някой тихо изстена.

— Габи! — Ема усети прилив на надежда. Тя се завъртя, опитвайки се да налучка откъде идват звуците.

Нов стон. Ема тръгна към купчината камъни в единия край на клисурата.

— Габи? — извика отново тя. — Ти ли си?

— Помощ! — разнесе се слаб, дрезгав глас.

Наистина беше Габи. Ема огледа голата земя, освети с телефона на Сътън скалите и накрая откри тесен процеп, който приличаше на вход към животинска бърлога. Тя надникна вътре и се ослуша. Сърцето ѝ затупка бясно, когато чу нов слаб, отчаян вик от дълбините.

— Помощ!

Ема беше намерила Габи.

Която бе попаднала в капан.

29.

НАЙ-ТЪМНОТО МЯСТО НА СВЕТА

Ема надникна през тесния процеп.

— Габи!

Сигурно камъните се бяха разместили при падането ѝ и тя се беше озовала вътре. Ема отстъпи назад и огледа с присвити очи тъмната клисура.

— Лоръл? Шарлът? — Никакъв отговор.

Откъм пещерата се дочу слабо покашляне. Ема отново се опита да набере 911, но телефонът ѝ все така нямаше обхват. Откакто се беше спуснала в дерето, температурата беше спаднала поне с десетина градуса, но лицето и гърба ѝ бяха плувнали в пот. Тя отново огледа процепа. Разстоянието между скалите беше достатъчно, за да се промъкне вътре. Можеше да се справи. Трябваше. Тя беше блъснала Габи от скалата. Макар близначките да бяха убили Сътън, Ема не беше убийца. Трябваше да постъпи както е редно.

— Идвам, Габи — извика тя.

Остави раницата си на земята и нави ръкавите си. Пое си дълбоко дъх, изкачи се до тесния процеп и се промъкна през него. Вътрешността на пещерата миришеше на мускус, като от животно. Камъните бяха хлъзгави и студени. Тя протегна ръце, опипвайки пътя си. Направи няколко крачки напред и хълбоците ѝ се търкаха в стените на тесния тунел.

— Габи? — извика отново тя. Гласът ѝ отекна в пещерата. — Габи? — опита тя отново. Но Габи не отвърна. Припаднала ли беше? Дали не бе получила нов пристъп? Или беше мъртва?

При всяка стъпка напред по главата ѝ се посипваха мънички камъчета. Дробовете ѝ се задръстиха от прахта. Когато отново погледна през рамо, едва успя да види тесния процеп, през който се беше промъкнала.

Аз пълзах редом с нея в тясното коридорче и се чувствах като затворена в ковчег.

— Габи? — извика отново Ема. Коленете ѝ се удариха в някакъв камък. Раменете ѝ се свиха между стесняващите се стени и тя изведнъж се озова в някакво разширение вътре в пещерата, където можеше стои дори изправена. — Габс?

Отново някакъв отговор. Къде ли се намираше? Дали слухът не ѝ играеше номера?

Внезапно в пещерата се разнесе силен гръм. Облак прах се понесе към лицето ѝ и напълни носа ѝ. Ушите ѝ заглъхнаха от силно свистене. Върху главата и раменете ѝ се посипаха камъчета и напълниха гърба и пазвата ѝ. Това е лавина, помисли си тя, покри главата си с ръце и се снижи край стената на тунела.

Звуците продължиха още няколко мига. Когато всичко утихна, Ема внимателно надигна глава и се огледа. Навсякъде се кълбеше прах. Тя се обърна и погледна назад към мястото, откъдето беше влязла. Прочепът, през който се беше изкатерила, беше изчезнал. Тя беше затрупана вътре.

— О, Боже! — прошепнах аз.

В гърдите на Ема се надигна паника.

— Помощ! — изпищя тя, но като че ли гласът ѝ не успя да преодолее дебелиите, сближени стени. — Помощ! — извика отново тя, но напразно. Никой не ѝ отговори от другата страна. Защо приятелките на Сътън се бавеха? Защо не я чуваха?

Ема погледна отново към разширението и се послуша за някакъв звук от Габи.

— Габи? — прошепна тя, оглеждайки се на всички страни. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се уплаши вибрациите да не предизвикат ново срутване. Зрението започна да ѝ изневерява, тя започна да вижда неща, които нямаше как да бъдат там. Стол. Седяща фигура. Облегната на скалата тенис ракета. Светът се завъртя пред очите ѝ; сигурно въздухът в тясното пространство не ѝ стигаше.

Тогава една силна студена ръка я сграбчи за китката.

Ема изпищя. Тя се опита да се освободи, но ръката не я пускаше. Светна фенерче и лъчът му освети долната половина на нечие момичешко лице.

— Г-габи? — заекна Ема.

Фигурата пред нея се усмихна. Но устните не бяха габините. Ема си пое дълбоко дъх. Това не беше ли...

— Здравсти, Сътън — каза момичето и се изкиска вманиачено. — Радвам се, че намина.

Влажният въздух охлади гърба на Ема. Тя опря свободната си ръка в земята, за да запази равновесие.

— Лили? — Гласът ѝ потрепери. — К-какво правиш тук? — Нали я бяха оставили на бензиностанцията? Нали беше отказала да дойде с тях?

— Стига, Сътън. — Лили се изсмя. — Нали знаеш отговора на този въпрос?

Думите ѝ опариха Ема. Изведнъж тя осъзна какво става: караницата между Габи и Лили, падането на Габи, стоновите на Лили от пещерата, дори стесняващите се около Ема стени — всичко това беше организирано от близначките само и само Ема да остане сама. Те не бяха сърдити една на друга. Габи не беше ранена. Близначките Туитър знаеха, че Ема ще пропълзи в пещерата, за да спаси момичето, което смяташе, че е блъснала — защото тя не беше Сътън, защото щеше да се чувства ужасно заради онова, което беше направила. И сега се намираше точно там, където искаха да я отведат. Бяха предупреждавали Ема, нали? Безброй пъти, по безброй начини. Продължавай да се правиш на Сътън. Спри да душиш наоколо. Сериозно говоря. Или следващата ще бъдеш ти.

Тя беше попаднала право в капана им.

— Моля те — промълви тя. Тялото ѝ омекна и ѝ се зави свят; догади ѝ се. — Не може ли да поговорим за това?

— Че какво толкова има да се говори? — попита Лили с нисък глас.

— Моля те, пусни ме — примоли ѝ се Ема, опитвайки се да се отдръпне от нея. Лили я стисна здраво. — Издъних се, Лили. Съжалявам. Но няма да се повтори, обещавам.

Лили цъкна с език.

— Предупредих те, Сътън. Но ти не ме послуша. — Тя се приближи до Ема. С едно бързо движение на ръката тя хвана медальона на Сътън, по същия начин, както в онази нощ, в къщата на Шарлът. Ема ритна с всички сили, удари си коляното в скалата и усети как по пиццала ѝ потича кръв. Опита се да изпищи, но Лили запуши устата ѝ с ръка и от гърлото на Ема успя да излезе само едно сподавено бълбукане. Лили дръпна медальона, притискайки синджирчето му към

гърлото на Ема. Тя се закашля, размаха ръце и крака, заблъска с всички сили. Лили дръпна още по-силно, верижката се вряза в кожата на Ема.

— Моля те! — едва успя да изграчи Ема. Дробовете ѝ се задъхваха за въздух, тялото ѝ омекна и тя отчаяно се опита да си поеме дъх. Лили се изкиска.

Изведнъж синджирчето, което се впиваше във врата ѝ, се скъса. Тежкият медальон се плъзна по ризата ѝ и се закачи на колана на дънките ѝ. Очите на Лили проблеснаха. Тя оголи зъби в крокодилска усмивка. На челото ѝ запулсира вена, тя впери в Ема злобен поглед, изпълнен с омраза и желание за мъст.

Това беше лицето на убиец. Убиецът на Сътън... а скоро и нейният.

Исках Ема да побегне. Исках да се бори. Но вместо това се подготвих за най-лошото. Изведнъж като товарен влак ме връхлетя онова странно усещане, което предхождаше скорошната поява на спомен. Видях ярки въртящи се светлини. Широко отворени очи. Момиче на носилка. Думата СПЕШНО ОТДЕЛЕНИЕ, проблясваща в червено над входа на някаква сграда. Миризмата на антисептици и повърнатото подразни обонянието ми. В ушите ми отекнаха стонове — може би моите. И точно в този момент се потопих в поредния спомен...

30.

КАКВО СЕ СЛУЧИ СЛЕД ТОВА

Чакалнята на спешното отделение е пълна с народ: плачещи болни бебета, някакъв изцапан мъж със строителна каска и мръсен палец, в който е забит гигантски трън, група възрастни, които изглеждат с единия крак в гроба. Ние петте седим изпънати на столовете, не разглеждаме списания, не гледаме смотаните местни новини по телевизията, просто сме вперили погледи в двойната врата, която ни разделя от спешното и Габи.

Когато пристигаме в болницата, Габи вече е вкарана в операционната. Единственото нещо, което ни казват сестрите след като връхлитаме вътре, е да чакаме и ни посочват столовете в чакалнята, където вече нервно крачи Лили.

Пристигат господин и госпожа Фиорело и аз изпадам в ужас, че Лили ще им разкаже какво наистина се е случило. Не го прави. Вместо това се вкопчва в тях и избухва в сълзи. Те седат далеч от нас, нервничат, разглеждат списанията, без да ги разлистват. В косата на госпожа Фиорело има ролки, а господин Фиорело е нахлул нещо, което подозрително прилича на чехли за баня. Но пък часът и без това е около един сутринта.

След като минава около половин час, Лили скача и отива при една от жените на рецепцията. Госпожа Фиорело тръгва след нея; господин Фиорело се обляга назад и затваря очи. Когато жената за пети път казва на Лили, че не може да види сестра си, тя изпищява:

— Ами ако Габи е мъртва? Ами ако има нужда от кръвта ми?

Лоръл избухва в сълзи. Мадлин изгривва последния си лакиран нокът. Шарлът не спира да криви лице, сякаш всеки момент ще повърне.

— Съжалявам — казвам им тихо аз, убедена, че ме смятат за абсолютна кучка. — Не знаех, че това ще...

— Млъкни, моля те! — изсъсква Шарлът и забива нокти в хълбоците си. — Не ме карай да съжалявам, че не разказах всичко на

ченгетата.

На вратата на спешното се появява един оплешивяващ лекар на средна възраст, облечен с болнична престилка и хирургическа шапчица, забеляза Лили и майка ѝ и тръгва към тях. Господин Фиорело и ние четирите скачаме и хукваме нататък. Стомахът ми се свива. Лицето на лекаря е изопнато, сякаш се кани да съобщи лоши новини. Той щрака непрекъснато химикалката, която държи в ръка и криви уста.

— Вие ли сте семейството на Габриела Фиорело? — пита той.

Родителите на Лили кимват. Господин Фиорело прегръща госпожа Фиорело и Лили през раменете и ги притиска към себе си.

— Габриела е имала епилептичен припадък — казва лекарят. — Той се получава при промяна на електрическата активност по повърхността на мозъка. Малко е поразтърсена, но сега си почива и скоро ще бъде наред.

Лили се ококорва.

— Тя е добре? Но защо е припаднала?

Щракането на химикалката не спира.

— Припадъкът може да бъде причинен от инфекция, но ние изследвахме кръвта ѝ и не открихме нищо такова. Може да бъде причинен и от мозъчен тумор, но електромагнитният резонанс не показва такъв. Най-вероятно...

— Ами от страх? — прекъсна го Лили.

Лекарят вдига въпросително вежди.

— Може ли страхът да е причина за припадъка? — пита Лили. — Ако някой много, адски много я е уплашил? — Тя се обръща и ме поглежда. Аз се свивам под погледа ѝ.

— Вероятността е много малка — казва лекарят. — Според нас Габриела има епилепсия. Най-вероятно я е имала по рождение, но болестта може да остане латентна в продължение на години, преди да се прояви. Защо е избрала точно тази вечер да надигне грозната си глава, никога няма да разберем.

— Епилепсия? — повтаря Лили и го гледа невярващо. — Но... това не е ли сериозна болест? Само изродите страдат от епилепсия!

— Лилиана! — Госпожа Фиорело я стрелва с раздразнен поглед.

— Това не е вярно — отвърща внимателно лекарят. — Епилепсията може лесно да се контролира. Много пациенти дори не

получават повторно припадъци. Но просто за да сме сигурни, Габриела ще трябва да пие лекарства до края на живота си. Извадила е голям късмет, че не е получила припадъка докато е карала кола или е била някъде сама. Чудесно е, че всички вие сте били с нея, когато се е случило, и сте повикали линейка.

Поглеждам крадешком към останалите, чудейки се дали ще се разприказват. Все пак линейката не беше извикана заради Габи, а заради това, че бях спряла колата на линията. Но никой не обелва ни дума.

Родителите на Габи кимват и благодарят на лекаря. Той сочи белите поклащащи се врати.

— Ако искате, можете да я видите. Малко е замаяна, но питаше за вас.

Ние се втурваме в спешното, подминаваме стаята на сестрите и две празни легла и намираме Габи на малко болнично легло, в кабинка със спуснати завеси. Тя е облечена в избеляла болнична нощница, лицето ѝ е изпито и пребледняло.

Лили изтичва при нея и я прегръща силно, от което леглото изскърцва.

— Толкова се радвам, че си добре — прошепва тя, гласът ѝ е задавен от сълзи.

— Напълно съм наред — казва Габи. Изглежда изморена, но наистина е добре.

След като прегръща родителите си, тя ни се усмихва.

— Здравсти, мацки.

Ние прегръщаме Габи. Тялото ѝ е толкова дребно. След това се прегръщаме всички, изпълнени с облекчение, благодарност и нервна енергия. Лили прегръща дори мен и ме притиска силно към себе си.

— Помни ми думите — промърморва тя в ухото ми. — Номерът може и да имаше щастлив край, но двете с Габи ще ти го върнем. Няма да знаеш кога, няма да знаеш къде, но по един или друг начин ще ти го върнем.

Аз махвам презрително с ръка. Близначките Туитър да ми скроят номер? Да бе, да. Аз вече не съм онова уплашено момиче от чакалнята. Отново съм Сътън Мърсър, момичето, което е пример за всички. Момичето, от което всички се страхуват. Момичето, на което всичко му се разминава.

— С нетърпение го чакам — предизвиквам я аз.
Лили дори не мигва.
— Играта започва, Сътън.
— Играта започва — отвърщам аз.

31.

ХИТРИ МАЛКИ КУЧКИ

— Моля те — прошепна Ема. Тялото ѝ омеква от липсата на кислород. — Моля те, не ме наранявай.

— Кажуи сбогом — изръмжа Лили.

Ема затвори очи и си представи всички хора, с които би искала да се сбогува. Итън — тя така и не го целуна. Едва сега разбра, колко силно е копнеела да го направи. Мадлин, Лоръл и Шарлът — никога повече няма да се забавляват заедно, няма да разменят клюки. Изведнъж осъзна, че това са хората от живота на Сътън, не нейния. Има ли някой, на когото би липсвала като Ема? Кой ще я оплаква? Дори Итън не би могъл да тъгува пред всички за Ема. Трябваше да я приеме като Сътън Мърсър, а не като тайната ѝ близначка. А Алекс не знаеше, че тя се преструва на Сътън, и нямаше дори да разбере, че приятелката ѝ е мъртва.

Пред очите ѝ се появи лицето на Сътън, което толкова приличаше на нейното. Повече от всичко на света искаше да я опознае по-добре. Искеше да разгадае убийството ѝ заради нея. Кой знае какво щеше да се случи сега. Съжالياвам, Сътън, помисли си тя. Опитах.

Знам, Ема. Опитах се да поставя ръка на рамото ѝ, да я утеша, да ѝ покажа, че съм тук.

В пещерата се възцари гробна тишина. Лили се наведе и допря устни до ухото ѝ. И тогава прошепна тихо, развеселено:

— Падна ли ми!

Ръцете ѝ отпуснаха шията на Ема. Когато тя отвори очи, видя как Лили се смее истерично.

— Падна ли ми! — извика отново тя, този път по-силно, сякаш се опитваше да даде сигнал на някого.

Камъните се разместиха и изведнъж голямата скала, която беше приклезила Ема, изчезна. В лицата им блесна ярък лъч от фенерче.

— Падна ли ми! — разнесе се друг глас извън пещерата. Ема сложи ръка на челото си и се втренчи в русата коса. Това... Габи ли

беше?

Ема се измъкна от пещерата. Веднага, щом се озова на твърда земя, Габи я потупа игриво по рамото.

— Беше толкова уплашена! Хубаво те изиграхме!

Зад Габи се появиха Мадлин, Шарлът и Лоръл с разкаяни лица. Сърцето на Ема препускаше лудо и тя си поемаше дълбоко дъх.

— Вие знаехте ли за това?

Лоръл се усмихна смутено.

— Научихме на бала.

Ема зяпна от изненада. Тя се обърна към Лили, която се измъкваше от пещерата, след това отново погледна към Габи. Пое си дълбоко дъх, опитвайки да се успокои, но в гърлото ѝ бе заседнала голяма топка.

— Откога го планирате? — избъбри тя.

Близначките Туитър се спогледаха.

— С Лили открихме това място преди две седмици, когато дойдохме на къмпинг с татко — призна си най-накрая Габи. — И когато ни поканихте да дойдем с вас, вкарахме плана в действие.

Лили грабна фенерчето от ръцете на Габи и освети ръба на клисурата.

— Точно под мястото, откъдето падна Габи, има издатина. Когато я блъсна, тя просто скочи там. Аз вдигнах доста шум тук долу, за да изглежда така, сякаш е паднала лошо.

— Значи си стояла тук през цялото време? — попита Ема.

— Да. Само се престорих, че си викам такси — отвърна Лили. — По-рано през деня скрих колата си зад бензиностанцията.

— О, и между другото, не се карахме заради Кевин — рече ухилено Габи. — Лили въобще не си пада по него.

Лили изкриви лице.

— Той мирише на пушена съомга.

— Не е вярно! — сви устни Габи.

Лили сви рамене и се обърна към останалите.

— След като си тръгнахте, аз дойдох до тук и се скрих в клисурата — наблизо има друг паркинг, от който се стига много бързо. Щом видях, че Габи се преструва, че пада, се изкатерих в пещерата — Лили посочи към камъните, — която всъщност ние направихме.

Изчакайте само да я видите на дневна светлина. Изглежда толкова нескопосна.

— Лили ви изчака да слезете долу — продължи Габи, полюлявайки се гордо напред-назад върху токчетата си. — И когато Сътън се изкатери в пещерата, аз изскочих от скривалището си и ви затрупах вътре. — Тя размаха ръце пред лицето си, сякаш се правеше на призрак.

— Трябваше да чуете Сътън! — Очите на Лили проблеснаха. — Тя се молеше за живота си! Безценно!

Габи освети айфона си с фенерчето.

— Записала съм го. Всички можем да я чуем. „Моля те! Не ме наранявай, моля те! Може ли да поговорим за това?“ — Тя се ухили на Ема. — От седмици си нащрек в очакване на нашия номер. Кълна се, че щеше да напълниш гащите онзи ден, когато те закарахме до полицейския паркинг.

Лили се закани с показалец на Ема.

— Нали ти казах, че ще ти го върнем за номера с влака.

— Като стана въпрос за това, къде ти е малкият амулет? — Габи вдигна ръка и раздрънка гривната си. После се обърна към останалите. — Пред две седмици, в кънтри клуба, изпратихме един малък подарък на Сътън. Леко напомняне, че все още не сме квит.

— Значи наистина сте били вие — рече Ема, повече като твърдение, отколкото като въпрос.

— Разбира се, че бяхме ние — ухили се Лили. — Кой друг би могъл да е?

Габи се изкиска.

— Кой би предположил, че самоуверената Сътън Мърсър толкова ще се уплаши!

Всички се обърнаха и погледнаха към Ема, в очакване на нейната реакция. Сърцето ѝ все още биеше ускорено. Само няколко минути по-рано тя вярваше, че е настъпил краят. Можеше да се закълне, че Габи и Лили са убийците на Сътън и че случаят е разрешен. Но сега всичко се обърна с краката нагоре. Всичко това е било номер? Нямало е капчица злоба, никакво намерение да я убият за отмъщение? Облекчението ѝ се смеси с болезненото осъзнаване, че за пореден път няма представа, кой е убил Сътън.

Но за пръв път от седмици аз се почувствах по-спокойна. Ема беше в безопасност — засега. Габи и Лили просто искаха да влязат в клуба. Убиецът ми все още беше някъде там, но петте момичета, които стояха и гледаха Ема — мислейки я за мен, — не бяха убийци. Те ми бяха приятелки.

Най-накрая Ема се изпъна и си пое дълбоко дъх.

— Определено ме спипахте неподготвена — призна си тя. — Това беше добър номер.

— Страхотен беше — съгласи се Шарлът. — Как го измислихте? Някой помогна ли ви?

— Ако щете вярвайте, но идеята дойде от нашите малки мозъчета. — Лили почука с пръст главата си. — Хиляди пъти сме ви казвали, че имаме тонове идеи за номера. Но вие, снобите, не ни слушахте, затова решихме да вземем положението в свои ръце.

Шарлът скръсти ръце на гърдите си и погледна към Ема.

— Според мен това е най-добрият номер за всички времена.

— Много по-добър от онзи с влака — изчурулика Мадлин.

— Много по-добър и от филма с удушаването — добави Лоръл. — И още по-добър от онова, което Сътън... — Тя погледна към Мадлин и млъкна.

Габи и Лили се обърнаха към Ема. Те изглеждаха толкова нетърпеливи и изпълнени с надежда, две малки кученца, отчаяно опитващи се да впечатлят кучето алфа. Изведнъж Ема се изпълни със съчувствие към Габи, заради всичко, което беше преживяла.

На мен също ми стана кофти заради нея. И освен това се чувствах ужасно притеснена. Бях пренебрегнала грубо припадъка ѝ. Не спирах да им повтарям, че никой не трябва да разкрива какво съм направила, все едно съм най-важният човек на света. Възможно ли е да се бях отнесла по същия груб начин и с моя убиец? Дали не се бях сблъскала с погрешния човек, някой, който търсеше отмъщение, а не просто ответен номер? Някой, който си беше върнал, като ми беше отнел живота?

Най-накрая Ема се прокашля.

— Знам, че съм казвала, че в клуба „Игра на лъжи“ има място само за четирима души, но според мен можем да направим изключение.

— Дори две изключения — додаде Шарлът.

Лоръл кимна.

Близначките Туитър запляскаха с ръце и започнаха да подскачат от радост, все едно бяха спечелили „Американски идол“.

— Знаехме си! Знаехме си, че ще ни приемете!

— Предполагам, че сега ни чака церемония по посвещаването — обяви Шарлът. — Официалното ви приемане в „Играта на лъжи“.

— Ще трябва да си изберете титли — каза Мадлин. — Аз съм Императрицата на стила, Сътън е Изпълнителен президент и Примадона.

— Аз искам да бъда Господарката на Грандиозността — обади се веднага Габи, сякаш от доста време го беше обмисляла.

— Аз ще бъда Върховната Принцеса — пропя Лили.

— Има и един куп правила — каза Шарлът. — Които включват никакво лъжене по време на игрите „Никога-никога“ и „Две истини и една лъжа“. — Тя се изкашля в шепата си, произнасяйки едновременно с това името на Габи.

— Не съм лъгала! — възрази Габи. — Казах две истини! Лъжата беше за трупа. Никога не бих докоснала нищо мъртво! — Тя потрепери.

Мадлин се размърда.

— Значи сте излъгали на конкурса за придворни дами?

Лили изписка смутено, но Габи просто сви рамене.

— Виновни. Хакнахме сайта и гласувахме сами за себе си стотици пъти. Казах ви, мацки, по-умни сме, отколкото ни мислите.

— Май е така. — Ема метна раницата си на рамо. — Не знам за вас, но на мен нещо не ми се къмпингува тази вечер. Мисля, че горещите извори ще ни почакаат още някой друг ден.

— Да се махаме от тази шантава планина. — Мадлин грабна фенерчето на Габи и освети пътеката. — Нали знаете обратния път?

— Но разбира се! — пропя Габи.

Когато започнаха да се изкачват нагоре, Ема изведнъж се сети нещо. Тя дръпна Габи настрани.

— Това беше страхотен номер. Но, въъ, следващия път недей да режеш прожекторите толкова близо до главата ми, става ли?

Габи се спря. Дори в тъмното Ема можеше да види как на лицето ѝ се изписва ужас.

— Имаш предвид случката в залата ли? Не бяхме ние! Боже, Сътън! Ние не сме побъркани!

След това тя отново тръгна пред Ема, размахвайки вързаната си на конска опашка коса.

Ема остана неподвижна за миг, разтърсена до мозъка на костите си. Разбира се, че Лили и Габи не бяха отрязали прожектора. Някой друг го беше направил. Моят убиец.

32.

МИГЪТ, КОЙТО ВСИЧКИ ОЧАКВАМЕ

Бзззт. Бзззт.

Ема отвори очи и се огледа. Лежеше в спален чувал на пода в дневната на семейство Мърсър. Телевизорът със спрян звук примигваше, по масата бяха разхвърляни торбички и кутийки с тайландска храна, а по пода лежаха няколко броя на „Ю Ес Уийкли“ и „Лайф енд Стайл“. Електронният часовник показваше 2:46 сутринта. До нея спяха Шарлът, Мадлин и Лоръл, а Габи и Лили се бяха свили край камината, стиснали здраво в ръце новичките си членски карти в клуба „Игра на лъжи“.

Бзззт.

Телефонът на Сътън примигна до възглавницата на Ема. На екрана пишеше ИТЪН ЛАНДРИ. Ема веднага застана нащрек. Измъкна се от спалния чувал и излезе на пръсти в коридора. Къщата беше тъмна и зловещо тиха, единственият звук беше тиктакането на часовника във фоайето.

— Ало? — прошепна тя в телефона.

— Къде си? — извика Итън от другата страна. — Цяла нощ се опитвам да се свържа с теб!

— А?

— Не получи ли съобщенията ми? — Итън звучеше задъхано, сякаш беше тичал. — Трябва да говоря с теб!

О, сега искаш да говориш с мен, помисли си Ема, поглеждайки през прозореца. На завоя беше спряла познатата червена кола. Тя пусна завесата и подръпна тениската си надолу, за да покрие коремчето си.

— Пред къщата ли си?

Последва пауза. После Итън въздъхна.

— Да. Минах наблизко и видях колата на Мадлин пред вас. Можеш ли да излезеш?

Ема не знаеше как да приеме присъствието на Итън пред дома на семейство Мърсър посред нощ. Ако беше някой друг, сигурно щеше да

си помисли, че я следи. Поне този път беше използвал телефона си, вместо камъчета.

— Часът е три сутринта — рече тя с леден глас.

— Моля те!

Ема прокара пръсти по ръба на купата, която беше поставена върху масичката в коридора.

— Не знам...

— Моля те, Ема?

Главата ѝ започна да пулсира. Мускулите я боляха от катеренето в пещерата. Точно в този момент нямаше никакви сили да се прави на недостъпна.

— Хубаво.

Когато Ема се появи в двора, светлината в колата на Итън угасна.

— Защо не отговаряше на обажданията ми? — попита той, когато тя стигна до тротоара.

Ема погледна към телефона на Сътън. Вярно, там имаше шест есемеса и пропуснати обаждания от Итън. Не ги беше забелязала преди — беше ѝ твърде забавно с приятелките на Сътън, които разкрасяваха Габи и Лили, пиеха кафе ликьор „Калуа“, играеха „Дене Дене Ревълюшън“ и разбира се, посвещаваха Габи и Лили в „Играта на лъжи“.

— Бях заета — отвърна тя с твърда нотка в гласа. — Реших, че и ти си зает.

Итън сви рамене и отвори уста, но Ема протегна ръка да го спре.

— Преди да кажеш каквото и да било, искам да знаеш, че не са Габи и Лили. Въобще не са тези, за които ги мислех. — Тя се стараше да използва „аз“ вместо „ние“, сякаш това бе единствено нейно разследване, а не на двамата.

Итън се намръщи.

— Какво се случи?

Ема си пое дълбоко дъх и му разказа всичко.

— Беше просто номер — завърши тя. — Габи и Лили наистина са се ядосали заради припадъка, но те не са убийците на Сътън. Просто са искали да станат част от „Играта на лъжи“.

Итън се облегна на вратата на колата си. Няколко къщи по-нататък едно куче нададе самотен вой.

— Освен това не са пуснали прожектора върху главата ми — продължи Ема, потръпвайки при спомена. — Мисля, че го е направил истинският убиец на Сътън.

— Но Габи и Лили отговаряха идеално на профила. Ти сама каза, че Лили се е качила горе, за да си вземе телефона точно преди да падне прожекторът.

Ема сви рамене.

— Може би убиецът също го е забелязал и се е надявал, че ще заподозра Габи и Лили заради онова, което Сътън им е причинила. — Тя присви очи при мисълта, че беше клъвнала на примамката. Макар падането на Габи да беше фалшиво, макар всичко да беше уловка, Ема пак тропна ядосано с крак. Ами ако нещо се беше объркало и силното блъсване наистина я беше запратило в пропастта? Никога не се беше чувствала толкова безсилна.

Итън се размърда и се изкашля в юмрука си.

— Причината да поискам да се срещна с теб е, че Сам ми каза нещо много... странно. Към края на бала, когато всичко й дотегна, тя ме попита как така съм се захванал с момиче като Сътън. Каза ми: „Чух, че Сътън Мърсър без малко да убие някого с колата си“.

— Какво? — сепна се Ема. — Кого?

— Не знам. Тя не ми каза. Или може би просто не знаеше.

Ема присви очи.

— Ти чувал ли си за нещо такова?

Итън сви рамене.

— Може да не е вярно.

Сърцето на Ема се разтупка. Кого без малко не е убила с колата си Сътън — и кога? Как може да не е разбрала нещо толкова важно?

— Може и да е вярно — рече колебливо тя. — Онзи ден отидох до полицейския паркинг, за да прибера колата на Сътън... но тя не беше там. Сътън я е прибрала... на трийсет и първи.

— Денят, когато е умряла? — Адамовата ябълка на Итън подскочи нервно.

— Да. Никоя от приятелките на Сътън не знаеше, че си е взела колата. — Ема вдигна косата си на кок. — Ами ако е имала причина да не казва на никого? Може би слухът, че едва не е убила някого с колата си, е истина. Може би наистина се е опитала да прегази някого на трийсет и първи.

— Чакай, чакай! — Итън размаха ръце. — Не бързай да си правиш изводи. Сътън не беше най-милото момиче на света, но не беше и убийца.

— Да — исках да добавя аз. Как може Ема да си помисли, че ще прегазя човек и ще избягам?

Ема въздъхна дълбоко. Може би просто имаше развнтено въображение.

— И все пак — каза тя — трябва да намерим колата на Сътън. Трябва да разгадаем това.

— Значи отново сме „ние“? — попита Итън, усмихвайки се. — Все пак ще ме допуснеш в това разследване?

Ема извърна глава и се загледа в далечината.

— Така мисля. — Но в нея продължаваше да пулсира смущението и обидата от това, че бе отхвърлена. Точно това винаги й беше пречило да се сближи твърде много с някого: смесените сигнали, неразбраните жестове, силните чувства, че идва нещо голямо. Колко по-лесно беше да се отърве от всичко това. Така предотвратяваше болката.

— Извинявам се заради Сам — каза Итън, разчитайки мислите й. — Но тя наистина е просто приятел.

— Не ме интересува — отвърна бързо Ема, опитвайки се да изглежда искрена.

— Ами, аз всъщност искам да те интересува. — Гласът му секна. — Искам да кажа, да знаеш, че не сме двойка.

— Можеш да излизаш с когото поискаш. А и тя очевидно те харесва.

Итън се засмя развеселено.

— Едва ли ще те харесва толкова след тази вечер. През цялото време задавах въпроси за теб, опитвах се да те избягвам, после дойдох да говорим на паркинга, после се побърках от притеснения дали си добре.

Ема потрепна при спомена.

— Да, но когато тя дойде да те търси, веднага скочи като опарен. И ме заряза.

— Тя ми беше дама! — Итън вдигна отчаяно ръце към небето. — Трябваше да се държа учтиво! Но дори след като се върнах при нея, не

спрях да задавам въпроси. И накрая на бала тя ми каза: „Аз не съм момичето, което искаш“. Така е.

Ема го погледна крадешком. Лицето му изглеждаше искрено.

— Знам, че имаш своите съмнения — продължи тихо той. — Но не мога просто така да те оставя. Не мога просто да бъда приятел с теб.

Той хвана ръцете на Ема. Тялото ѝ пламна. Тя се взря в ясните, топли очи на Итън и ледената топка в гърдите ѝ постепенно започна да се топи. По дяволите всички предразсъдъци. По дяволите притесненията, че ще бъде наранена. Итън беше най-невероятното момче, което беше срещала. Какъв е смисълът от живота, щом не може от време на време да поема рискове? А може би, ако Сътън беше жива, тя щеше да очаква точно това от нея: да приеме Итън, колкото и плашеща да бе перспективата от тази връзка. Сътън щеше да я окуражи да направи онова, за което и без това копнееше.

Разбира се, че щях. Разбира се, че я подкрепях.

Ема се наведе напред и леко притисна устни към итъновите. Той плъзна ръце към раменете ѝ и я целуна по-силно. Цялото ѝ тяло пламна. Главата ѝ се завъртя. За пръв път през живота си Ема се остави на течението.

— Браво! — извиках аз до тях. Време беше!

Щрак.

Ема се откъсна от Итън, сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя се извърна рязко, за да провери дали някое от момичетата не беше излязло след нея. Но входната врата беше затворена. Никой не се мотаеше около гаража. Щрак. Ема хвана Итън за ръката.

— Чу ли това?

Звуците идваха откъм къщата от другата страна на улицата. Тя се издигаше върху малък хълм, но в подножието ѝ нещо помръдна. Ема наведе глава и се послуша.

— Видя ли някого, докато идваше насам?

— Не. — Итън се изправи пред Ема, сякаш искаше да я предпази. Той стисна силно ръката ѝ. — Може да са хората, които живеят там.

— В три сутринта? — прошепна Ема.

— Може би просто някой се разхожда — предположи Итън. — Или...

Чуха се приближаващи стъпки. Изпукаха клонки. Изшумоляха листа. Ема присви очи и погледна ужасена към улицата. Чу леко покашляне... и долови слабата миризма на кокосов лосион против изгаряне.

Тя рязко притисна ръка към устата си. Спомни си за неясната фигура, която се беше появила край нея и Итън на тенис корта и на пейката пред галерията. Скърцането на маратонки по пода, когато някой изтича зад ъгъла до лекарския кабинет. Всички тези пъти тя се беше чувствала така, сякаш някой я наблюдава...

— Итън — каза нервно Ема. — Трябва да се махна оттук. — Тя побягна през двора на мърсърови, следвана по петите от Итън. От дефилето изникна някаква фигура, но Ема не можа да я разпознае. Изведнъж се почувства като в кошмар; единственото, което искаше бе да се събуди. Движенията ѝ станаха бавни и апатични, сякаш се опитва да прешляпа през поле от картофено пюре. С огромни усилия премина последните няколко метра до къщата. Ръката ѝ се вкопчи в бравата и я натисна. Щом се озова вътре, Итън се обади от другата страна.

— Заклучи вратата — каза той с разтреперан глас.

Ема завъртя ключа и сложи предпазната верига.

Наблюдаваше задъхано как Итън тича към колата си, пали двигателя и поема по улицата.

Тя се отпусна на стълбището, притиснала колене към гърдите си. Навън имаше някого.

Тя отиде в дневната и леко се отпусна при вида на спящите си приятелки, които нямаха представа, че някой дебне отвън. Ема огледа стаята, спирайки поглед върху предметите, които вече познаваше толкова добре — порцелановия кактус, поставената в рамка снимка на Сътън и Лоръл в Гранд каньон, пепелникът с етно шампи, който лежеше върху масичката, макар никой в къщата да не пушеше.

Някой мина под лампата над входната врата и хвърли сянка върху спуснатите щори. Ема замръзна. Това не можеше да се случва. Тя се притисна плътно към раирания спален чувал на Сътън. Входната врата беше заключена, но как стояха нещата в останалата част от къщата?

Тя продължаваше да лежи неподвижно, заслушана в спокойното дишане на приятелките си. Секундите преминаха в минути. Тя се напрегна и преброи до сто, преди да скочи, да мине покрай Лоръл и

Шарлът и да се върне обратно в коридора. Промъкна се с боси крака по студения мрамор нагоре по стълбите. Трябваше да затвори прозореца в стаята на Сътън — същия, през който се влизаше толкова лесно от дъбовото дърво пред къщата. Тя не можеше да стигне до най-ниския му клон, но някой по-висок щеше да успее.

След като изкачи стълбите, тя се взря в тъмната врата на края на коридора. Запристъпва тихо по килима. Стисна здраво тънките копринени панталонки на пижамата и се опита да успокои дишането си, докато се приближаваше към стаята на Сътън. Полъхна хладен ветреца и голите ѝ ръце настръхнаха.

Прозорецът зееше отворен.

Лунната светлина озаряваше светлосините чаршафи и лъскавото списание, оставено на нощното шкафче. Ема отстъпи леко назад и се блъсна в нещо топло и твърдо. Опита се да изпищи, но звукът беше заглушен от нечия ръка, която внезапно се озова върху устата ѝ. Друга ръка я обхвана през кръста и я притисна силно, за да не може да се измъкне, колкото и да се опитва.

— Шшшт. — Нечий топъл дъх погъделичка ухото ѝ. — Аз съм — разнесе се нисък глас.

Той премина през мен като електрически шок. Засипаха ме стотици образи, несвързани, кратки. Потайното измъкване от купон и целувки в пустинята. Намирането на писмо в гардеробчето ми, което е толкова прочувствено, че коленете ми омекват. И после отново онази сцена в двора на училището: той ми казва нещо, а аз му изкрещявам гневно: Все едно някога съм искала да бъда с теб! Ти си просто един нещастник!

Накрая изплува един спомен, кратък и ярък: автомобилни фарове осветяват лицето му. Очите му се разширяват от страх, той протяга ръце. И тогава... бум. Сблъсък.

Ръцете отпуснаха захвата си и бавно завъртяха Ема. Тялото ѝ се скова. Тя бързо огледа едрото момче с тъмна коса, мигащи начесто хлътнали лешникови очи, високи скули и извити устни. Това лице. Тя го познаваше. Пред очите ѝ се появи тайнственото момче от снимките в къщата на Мадлин. Подсмихващото се момче от плакатите с надпис „ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ГО НЯКЪДЕ?“. Постовете във Фейсбук. Той стоеше пред нея, разтеглил устни в странна, крива усмивка, която намекуваше, че той знае всичко за нея — включително коя не е.

— Теър — прошепна Ема.

ЕПИЛОГ

МИГ ВЪВ ВРЕМЕТО

Докато стоя в някогашната си спалня и гледам момчето, което се е промъкнало през прозореца ми, времето просто... спира. Вятърът утихва. Птичките спират да пеят. Ема и Теър замръзват на местата си, неподвижни като статуи. Само аз мога да се движа, да обикалям наоколо, да мисля, да се ориентирам в обстановката, да си събера мислите.

Опитвам се да се вкопча във връхлитащите ме спомени за Теър, сякаш те са животоспасяващ сал в бурното море, но точно когато решавам, че съм се хванала здраво за тях, те просто изчезват, скриват се отново под повърхността. Наистина ли между мен и Теър е имало нещо — нещо истинско, нещо голямо? Емоциите, които ме връхлитат, изглеждат толкова истински, толкова първични, по-значими от всичко, което съм изпитвала към Гарет или което и да е друго момче. Ами ако споменът за отразените в очите му фарове е истина? Бях ли блъснала Теър? Беше ли истина този слух?

Връхлита ме друга, още по-плашеща мисъл. Възможно ли е в този миг да гледам лицето на моя убиец? След всичко, което си спомних, не искам и да помислям, че Теър може да ме е убил, но вече съм научила това-онова за сложния ми мъртъв мозък: не трябва да се доверявам на откъслечните проблясъци, а само на цялостната картина. Онова, което в началото ми се стори като ужасяващо отвличане, накрая се оказа просто опасна шега. Смъртоносната заплаха премина в уморен смях, след което всичко беше наред. Ами ако в следващия ми спомен за Теър аз губя тези чувства на истинска, безкрайна любов, която изпитвам към него? Ами ако съм умряла като негов заклет враг?

Няма как да разбере какво съм чувствала в последния си ден на земята — кого съм обичала и кого съм мразела. Няма как да знам на кого може да вярва Ема... и от кого да бяга.

Сега гледам в нейните широко отворени, стъклени очи. Сестра ми изглежда по-ужасена от всякога. След това се обръщам към Теър и

поглеждам към спокойното му, самоуверено лице. Изведнъж си спомням нещо, което отдавна съм забравила. Той е чародеец. Хипнотизатор. Върти всички на малкия си пръст, също като мен, може да убеди всеки, че всичко което казва, е истина.

Тогава кой е бил по-добрият лъжец? Аз... или той?

Внимавай, искам да кажа на Ема. Вярно, тя си има нов приятел, но нещо ми подсказва, че Теър е от типа мъже, които могат да я подхлъзнат още преди да се усети от къде ѝ е дошло. Имам усещането, че Ема ще започне една нова „Игра на лъжи“ с Теър. Но в този малък клуб само с двама членове залогът ще бъде на живот и смърт.

В стаята отеква силно тик-тик-тик, дългата стрелка на часовника, който виси на стената, изведнъж помръдва. Завесите се разлюляват. Когато се обръщам към Ема и Теър, установявам, че времето се е раздвижило и за тях, пращайки сестра ми към следващия ѝ сблъсък с Теър.

Момчето, което някога може би бях обичала. Момчето, на което почти със сигурност не можех да се доверя. Момчето, което може би ме беше убило.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както обикновено „Никога не казвай никога“ нямаше да види бял свят без верния си творчески екип. Благодаря ужасно много на Лейни Дейвис, Сара Шандлър, Джош Банк и Лес Моргенщайн от Алой Ентъртейнмънт за труда и времето, което отделиха за този проект. Огромни благодарности на Кристин Маранг и Лиз Дрезнер за великолепните интернет реклами и умения, както и на фантастичния редакторски екип на Харпър Тийн, Фарин Джейкъбс и Кари Съдърланд. Понякога продълженията са трудни, но според мен това протече леко благодарение на всички вас!

Поздрави и благодарности и на Кейти Сайс — толкова се радвам, че ми помогна. Изпращам цялата си любов на семейството ми, Шеп и Минди (папарашката принцеса) и на Али и Карън, които обожават новородените агънца и разговорите за храна толкова, колкото и аз. Много любов на Джоъл затова, че е винаги до мен докато пиша тези книги (и че по принцип винаги е до мен). Благодарности и на моите читатели, блогъри, библиотекари, продавачи на книги, фестивални организатори и всички останали в четящата общност, които се свързаха с мен, за да помогнат при популяризирането на новата поредица. Вие знаете кои сте и държа да ви кажа, че сте невероятни! А на всичките ми читатели искам да напомня: „Никога-никога“ е художествена измислица и аз силно се надявам, че никой от вас няма да тръгне да повтаря зловещите и често опасни номера на клуба. Надявам се, че ви е забавно да четете за страховитото призрачно сборище на Сътън, но моля ви, не опитвайте никой от номерата й у дома си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.